

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"What a box of tricks! This full-throttle thriller, dark and driving, rivals Agatha Christie for sheer ingenuity and James Patterson for flat-out speed. Swift, sharp, and relentless."

—A. J. FINN, #1 *New York Times* bestselling author of
The Woman in the Window

NO EXIT

A NOVEL

TAYLOR
ADAMS

ÇIKIŞ YOK

Kalp durduran sürprizlerle dolu sürükleyici bir gerilim

TAYLOR ADAMS

İlk basım 2017 Joffe
Books, Londra
www.joffebooks.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Kullanılan yazım Yazarın aksan veya lehçe yorumuna sadık kalmanın bunun önüne geçtiği durumlar dışında Amerikan İngilizcesidir.

**Ücretsiz Kindle polisiye, dedektiflik, gizem ve romantizm kitapları
ve yeni çıkan kitaplar için lütfen posta listemize katılın.**
<http://www.joffebooks.com/contact/>

©Taylor Adams

DEDİKASYON

Riley için.

İÇİNDEKİLER

[Gönderildi: 12/23 18:52](#)

[DUSK](#)

[19:39.](#)

[20:17](#)

[GECE](#)

[21:25](#)

[9:39.](#)

[10:41.](#)

[11:09.](#)

[11:55 P.M.](#)

[GECE](#)

[YARISI](#)

[12:01 A.M.](#)

[12:04.](#)

[12:09.](#)

[Saat 1:02.](#)

[Saat 1:09.](#)

[1:23.](#)

[2:16.](#)

[2:56.](#)

[BÜYÜ SAATLERİ](#)

[03:33](#)

[Saat 3:45.](#)

[Sabah 4:05.](#)

[Sabah 4:26.](#)

[Sabah 4:55.](#)

[6:01 GÜN](#)

[DOĞUMU](#)

[6:15](#)

[Sabah 6:22.](#)

[TASLAK E-POSTA](#)

[\(GÖNDERILMEMİŞ\)](#)

[SONSÖZ](#)

[ÜCRETSİZ KINDLE KİTAPLARI VE TEKLİFLERİ](#)

[TAYLOR ADAMS'IN DİĞER KİTAPLARI](#)

Gönderildi: 12/23 18:52

Kime: _____

Fat_Kenny1964@outlook.com

Kimden:

amagicman13@gmail.com

Bu gece yaparız. Sonra birkaç hafta uyuyacak bir yere ihtiyacımız olacak. Ve konuştuğumuz şey için iyi olduğundan emin olmalıyım. Bana numaraları gönder. Sonra bu e-postayı sil, ben de seninkini sileyim.

Colorado, Hiçbir Yer'de bir dinlenme tesisinde mahsur kaldım, kar fırtınası giderek şiddetleniyor ve geri dönüşü olmayan bir şey yapmak üzereyim.

Oh, ve mutlu Noeller.

DUSK

19:39.

23 Aralık

"Canın cehenneme, Bing Crosby."

Darby Thorne, cam sileceği kırıldığında Backbone Geçidi'nin altı mil yukarısındaydı ve o bas-bariton sesi ikinci nakaratı söylemeye başlamıştı. Artık resmileşmişti: Beyaz Noel'i olacaktı. Artık bu konuda çenesini kapatabilirdi.

Radyo kadranını çevirdi (cızırtıdan başka bir şey yoktu) ve sol silecek lastiğinin kırılmış bir bilek gibi çırpınışını izledi. Kenara çekip bantlamayı düşündü ama otoyolda banket yoktu - sadece sağını ve solunu çevreleyen kirli buzdan duvar gibi setler vardı. Yine de durmaya korkuyordu. Doksan dakika önce Gypsum'dan geçerken kar taneleri büyük ve yumuşaktı ama irtifası yükseldikçe daha da küçülmüş ve sertleşmişlerdi. Şimdi yarış farlarında hipnotize ediciydiler, ışık hızına bulaşan yıldızlardan oluşan bir ön cam.

Zincirleme zorunluluğu, gördüğü son işaretti.

Darby'nin kar zinciri yoktu. En azından henüz. CU-Boulder'daki ilk yılıydı ve kampüs dışında Ralphie's Thriftway'den öteye gitmeyi hiç planlamamıştı. Geçen ay yurttan bir grup yarı sarhoş arkadaşıyla oradan döndüklerini hatırlıyordu ve içlerinden biri ona (sadece yarı umursayarak) Noel tatilinde nereye gitmeyi planladığını sorduğunda, Darby açık bir şekilde cevap vermişti: Utah'taki evine dönmesi için Tanrı'nın bir eylemi gerekecekti.

Ve görünüşe göre Tanrı onu dinliyordu, çünkü Darby'nin annesini son evre pankreas kanseri ile kutsamıştı.

Bunu dün öğrenmişti. Kısa mesajla.

PARÇALA PARÇA. Eğilmiş silecek lastiği yine cama çarptı ama kar taneleri yeterince kuru ve arabanın hızı yeterince yüksek olduğu için ön cam temiz kaldı. Asıl sorun yolda biriken kardı. Sarı şerit işaretleri birkaç santimlik taze beyazla çoktan gizlenmişti ve Darby zaman zaman Honda Civic'inin şasisinin yüzeyi tırmıkladığını hissediyordu. Islak bir öksürük gibi geri dönüyor, her seferinde biraz daha kötüleşiyordu. En son

direksiyonun parmaklarının arasında titrediğini hissetti. Bir santim daha toz olsa, burada, deniz seviyesinden dokuz bin fit yükseklikte, çeyrek depo benzinle, cep telefonu çekmezken ve kendisine eşlik edecek sadece sıkıntılı düşünceleri varken mahsur kalacaktı.

Ve Bing Crosby'nin küstah sesi, diye düşündü. Darby sıcak Red Bull'undan bir yudum alırken son nakaratı mırıldandı.

HURDA-HURDA.

Bütün yol böyle geçmişti - kilometrelerce uzanan dağ etekleri ve çalılık ovalar boyunca bulanık, kanlı bir hücum. Duracak zaman yoktu. Bugün yediği tek şey ibuprofen'di. Yurt odasında masa lambasını açık bırakmıştı ama bunu ancak Dryden otoparkından çıkarken fark etmişti - geri dönemeyecek kadar uzaktaydı. Boğazında mide asidi. Korsan Schoolyard Heroes ve My Chemical Romance parçaları (artık ölü olan) iPod'unda dönüp duruyordu. Soluk fast food çıkartmaları olan yarış yeşili tabelalar. Boulder öğle saatlerinde dikiz aynasında kaybolmuştu, ardından Denver'ın sisli ufuk çizgisi, yere inmiş jet filosu ve son olarak da düşen kar tanelerinden oluşan bir perdenin ardındaki küçük Gypsum.

HURDA-HURDA.

Bing Crosby'nin *Beyaz Noel'i silikleşti* ve bir sonraki tatil şarkısı sıraya girdi. Artık hepsini iki kez dinlemişti.

Honda'sı keskin bir şekilde sola savruldu. Red Bull kucağına sıçradı. Direksiyon sertleşti ve aracı tekrar kontrol altına almadan önce midesi titreyerek bir saniye boyunca (*patinaja dön*, patinaja dön) mücadele etti, hala ileri ve yokuş yukarı hareket ediyordu - ama hız kaybediyordu. Çekiş gücünü kaybetti.

"Hayır, hayır, hayır." Gazı pompaladı.

Her türlü hava koşuluna uygun lastikler çamurlu karı kavrayıp bırakarak arabayı şiddetli kasılmalarla kaldırdı. Kaputtan buhar cızırdadı.

"Hadi, Blue-"

YIKIM-YIKIM.

Lisedeyken aldığından beri bu arabaya *Mavi* adını vermişti. Şimdi gaz pedalına dokunuyor, çekişin duyusal geri bildirimini arıyordu. Dikiz aynasında, arka lambalarının canlı kırmızı ışığıyla aydınlanan ikiz kar taneleri belirdi. Sert bir tıkırtı sesi - Blue'nun alt takımı yine kar yüzeyini kazıyordu. Araba çırpındı ve savruldu, şimdi yarı tekne ve-

SCRAPE-

-Sol silecek lastiği koptu ve dönerek uzaklaştı.

Yüreği ağzına geldi. "Oh, *kahretsin*."

Şimdi gelen kar taneleri ön camının sol yarısına yapışmış, korumasız camda hızla toplanıyordu. Çok fazla hız kaybetmişti. Saniyeler içinde Yedinci Devlet Yolu'nu görüşü tünel görüşüne dönüştü ve direksiyonu yumrukladı. Korna çaldı ama kimse duymadı.

İnsanlar böyle ölüyor, diye fark etti ürpererek. Kar fırtınalarında insanlar kırsal alanlarda mahsur kalıyor ve benzinleri bitiyor.

Donarak ölüyorlar.

Red Bull'unu yudumladı - boş.

Radyoyu kapattı, yolu görmek için yolcu koltuğuna doğru eğildi ve hatırlamaya çalıştı - bugün gördüğü son araba neydi? Kaç mil gerideydi? Kapısında CDOT yazan turuncu bir kar küreme aracıydı, sağ şeridi kucaklıyor ve buz parçaları saçıyordu. En az bir saat önce. Güneş çıktığında.

Şimdi sadece gri bir fener pürüzlü tepelerin arkasından kayıyordu ve gökyüzü mor bir renge bürünüyordu. Donmuş köknar ağaçları pürüzlü silüetlere dönüşüyordu. Alçak araziler gölge göllerine dönüşüyordu. Otuz mil önce geçtiği Shell İstasyonu tabelasına göre sıcaklık 4 dereceydi. Muhtemelen şimdi daha soğuktu.

Sonra onu gördü: sağındaki kar banketinde yarı gömülü yeşil bir tabela. Honda'sının kirli farlarının parıltısını bir anda yakalayarak ona doğru yaklaştı: SON ÖLÜMCÜL KAZADAN BU YANA 365 GÜN.

Kar fırtınası nedeniyle sayım muhtemelen birkaç gün gecikmişti ama yine de bunu ürkütücü buluyordu. Tam olarak bir yıl. Bu geceyi bir tür korkunç yıldönümü yapmıştı. Garip bir şekilde kişisel hissettiriyordu, mezar taşlarından biri gibi.

Ve arkasında, başka bir
işaret. DINLENME
ALANI ILERIDE.

* * *

Birini mi gördün? Hepsini gördün.

Rüzgârla kavrulmuş köknar ağaçları ve çatlamış kaya yüzleri arasında bir uzun ev yapısı (ziyaretçi merkezi, tuvaletler, belki gönüllülerin işlettiği bir market ya da kahve dükkânı). Çıplak bir bayrak direği. Eski bir ağacın davul benzeri bir dilimi. Bellerine kadar gömülü bronz heykellerden oluşan bir kalabalık; yerel bir doktoru ya da öncüyü onurlandıran, vergi mükellefleri tarafından finanse edilen sanat eserleri. Ve bir avuç dolusu

Park etmiş arabalar - kendisi gibi mahsur kalmış, kar küreme araçlarının gelmesini bekleyen diğer sürücüler.

Darby, Boulder'dan beri düzinelerce dinlenme tesisinden geçmişti. Bazıları daha büyük, çoğu daha iyi, hepsi daha az izole. Ama görünüşe göre bu, kaderin onun için seçtiği yeri.

YORULDUN MU? Mavi bir işaret sordu. İÇERİDE BEDAVA KAHVE VAR.

Ve Bush döneminin İç Güvenlik kartalıyla damgalanmış daha yeni bir tane: BİR ŞEY GÖRDÜN MÜ? BİR ŞEY SÖYLE.

Rampanın sonundaki son işaret T şeklindeydi. Kamyonları ve kampçılarını sola, daha küçük araçları ise sağa yönlendiriyordu.

Darby neredeyse eziyordu.

Ön camı yoğun kardan opaklaşmıştı - sağ sileceği de çalışmıyordu - bu yüzden yan camını indirdi ve camda bir daire çizdi. Periskoptan bakarak yönünü bulmak gibi bir şeydi bu. Park yeri bulma zahmetine bile girmede - boyalı çizgiler ve kaldırımlar Mart ayına kadar görünmeyecekti - ve Mavi'yi penceresiz gri bir minibüsün yanına soktu.

Motoru durdurdu. Farları kapattı.

Sessizlik.

Elleri hâlâ titriyordu. İlk patinajdan arta kalan adrenalin. Ellerini yumruk yapıp önce sağa, sonra sola doğru sıktı (nefes aldı, *beşe kadar saydı, nefes verdi*) ve ön camının kar tanelerini toplamasını izledi. On saniye içinde, sildiği çember yok olmuştu. Otuz saniye içinde, kararan buzdan bir duvarın altında kalmış ve yarın öğlene kadar Provo, Utah'a varamayacağı gerçeğiyle yüzleşmişti. Bu iyimser tahmini varış süresi, Backbone Geçidi'ndeki kar fırtınasını gece yarısından önce atlatmasına ve Vernal'e sabah 3'te kestirmek için zamanında ulaşmasına bağlıydı. Saat neredeyse akşam 8 olmuştu. Uyumak ya da işemek için durmasa bile, ilk ameliyattan önce annesiyle konuşamayacaktı. Bu zaman aralığı, haber uygulamasındaki bir başka dağ geçidi gibi SONSUZA KADAR KAPANMIŞTI.

Ameliyattan sonra o zaman. İşte o zaman.

Honda şimdi zifiri karanlıktı. Kar, bir kutup mağarası gibi her taraftan cama yapışmıştı. Elektrik ışığında gözlerini kısarak iPhone'unu kontrol etti - servis yoktu ve şarjı yüzde dokuzdu. Aldığı son kısa mesaj hâlâ açıktı. Mesajı ilk olarak otoyolda okumuştı.

Gypsum, buzla kayganlaşmış bir geçitten geçerken, avucunda titreyen küçük ekranla seksen beşle kışını çekiyordu: **Şu anda iyi.**

Hemen şimdi. Bu korkutucu bir nitelemeydi. Ve en korkutucu kısmı bile değildi.

Darby'nin ablası Devon ifadelerle düşünüyordu. Mesajlarında ve Twitter gönderilerinde noktalama işaretlerine alerjisi vardı; tutarlı bir düşünce arayışıyla sık sık nefes nefese laf kalabalığı yapıyordu. Ama bu öyle değildi. Devon *tamam diye yazmayı* ve cümleyi noktayla bitirmeyi seçmişti ve bu küçük ayrıntılar Darby'nin midesinde bir ülser gibi yuvalanmıştı. Somut bir şey değildi ama Utah Valley Hastanesi'nde her ne oluyorsa bunun pek de *iyi olmadığına dair* bir ipucuydu ama tuş takımı aracılığıyla ifade edilemiyordu.

Sadece dört aptal kelime. O şu an iyi.

Ve işte Darby, başarısız ikinci çocuk, Backbone Geçidi'nin zirvesinin hemen altındaki ıssız bir dinlenme tesisinde mahsur kalmıştı, çünkü Rocky Dağları üzerinde Snowmageddon'la yarışmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Deniz seviyesinden kilometrelerce yüksekte, 94 model Honda Civic'in içinde karlar içindeydi; silecekleri bozulmuştu, telefonu çalışmıyordu ve zihninde şifreli bir mesaj kaynıyordu.

Annem şu anda iyi. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Küçük bir kızken ölüm onu büyümüşti. Hiç büyükanne ve büyükbabasını kaybetmemişti, bu yüzden ölüm hala soyut bir kavramdı, bir turist gibi ziyaret edilip keşfedilecek bir şeydi. Mezar taşına pirinç kağıdı yapıştırıp siyah boya kalem ya da balmumu sürerek detaylı bir iz bırakmaya bayılırdı. Çok güzeller. Özel koleksiyonunda bunlardan yüzlercesi vardı, bazıları çerçeveliydi. Bazıları bilinmeyenler. Bazı ünlüler. Geçen yıl Denver'da bir çitten atlayarak Buffalo Bill'inkini yakalamıştı. Uzun zamandır bu küçük tuhaflığının, ölümüne olan bu ergen hayranlığının, hayatına girdiğinde onu gerçek olana daha iyi hazırlayacağına inanıyordu.

Olmamıştı.

Birkaç dakika boyunca karanlık arabasında oturup Devon'un sözlerini okudu ve tekrar okudu. Bu soğuk kasanın içinde düşünceleriyle baş başa kalırsa ağlamaya başlayacağı aklına geldi ve Tanrı biliyor ya, son yirmi dört saatte bunu yeterince yapmıştı. Hızını kaybedemezdi. Tekrar o bataklığa saplanamazdı. Mavi'nin bu yoğun karda batması gibi, insan yardımından kilometrelerce uzakta - izin verersen seni gömer.

Nefes alın. Beşe kadar say. Nefes verin.

İleri hareket.

Bu yüzden iPhone'unu cebine koydu, emniyet kemerini çözdü, Boulder Sanat Yürüyüşü kapüşonunun üzerine bir rüzgârlık geçirdi ve vaat edilen ücretsiz kahvenin yanı sıra bu pis küçük dinlenme alanında Wi-Fi olmasını umdu.

* * *

Ziyaretçi merkezinin içinde gördüğü ilk kişiye sordu ve o da duvardaki ucuz lamine edilmiş bir tabelayı işaret etti: *CDOT'un RoadConnect ile gurur verici ortaklığı sayesinde misafirlerimiz için Wi-Fi!*

Onun arkasında durdu. "Bu . . . uh, fatura kesileceği yazıyor." "Ödeyeceğim."

"Biraz yüksek."

"Yine de
ödeyeceğim."

"Gördün mü?" İşaret etti. "Her on dakikada bir
3.95 dolar-" "Sadece bir arama yapmam
gerekıyor."

"Ne kadar
süreyle?"

"Bilmiyorum."

"Çünkü eğer yirmi dakikadan fazla sürecekse, aylık RoadConnect kartını almak isteyebilirsiniz.

."

"Lanet olsun, dostum, *sorun* yok."

Darby sinirlenmek istememişti. Şu ana kadar steril floresan ışıkları altında bu yabancıya iyice bakamamıştı - ellili yaşlarının sonunda, sarı bir Carhartt ceket, tek küpe ve gümüş keçi sakalı. Hüzünlü gözlü bir korsan gibiydi. Kendi kendine onun da muhtemelen burada mahsur kaldığını ve sadece yardım etmeye çalıştığını hatırlattı.

iPhone'u zaten kablosuz ağı bulamıyordu. Başparmağıyla kaydırarak görünmesini bekledi.

Hiçbir şey.

Adam koltuğuna geri döndü. "Karma, ha?"

Kadın onu görmezden geldi.

Burası gündüz saatlerinde işleyen bir kahvehane olmalıydı. Ama şimdi ve burada, ona mesai sonrası bir otobüs terminalini hatırlatıyordu - aşırı aydınlatılmış ve çıplak. Kahve standı (Espresso Peak) açılır kapanır bir güvenlik panjurunun arkasında kilitliydi. Arkasında iki endüstriyel kahve

makinesi

Analog düğmeler ve kararmış damlama tepsileri. Bayat hamur işleri. Karatahta menüsünde birkaç pahalı içki listeleniyordu.

Ziyaretçi merkezi tek bir odaydı - çatının omurgasını takip eden uzun bir dikdörtgen, arkada umumi tuvaletler vardı. Tahta sandalyeler, geniş bir masa ve duvar boyunca banklar. Yakınlarda bir otomat ve turizm broşürleri rafları vardı. Oda, keskin bir Lysol kokusu ile hem sıkışık hem de mağara gibi hissettiriyordu.

Söz verilen bedava kahveye gelince? Espresso Peak'in taş ve harç tezgahında bir yığın strafor bardak, peçete ve kepenk tarafından korunan ısıtma plakaları üzerinde iki sürahi vardı. Birinin üzerinde COFEE, diğerinin üzerinde COCO yazıyordu.

Devletten maaş alan biri heceleme konusunda ikide sıfır yapar.

Ayak bileği hizasında, harcın çatladığını ve taşlardan birinin gevşediğini fark etti. Bir tekme onu yerinden oynatabilirdi. Bu durum Darby'nin beynindeki küçük, obsesif kompulsif bir parçayı rahatsız etti. Tıpkı bir tırnağı karıştırma ihtiyacı gibi.

Çekirge kanatlarının gümbürtüsü gibi alçak bir vızıltı sesi de duydu ve sitenin yedek güçte olup olmadığını merak etti. Bu belki de Wi-Fi'yi sıfırlamış olabilirdi. Keçi sakallı yabancıya döndü. "Burada hiç ankesörlü telefon gördün mü?"

Adam ona baktı - *oh, hala burada mısın?* - ve başını salladı.

"Cep telefonun çekiyor mu?" diye sordu. "White Bend'den beri çekmiyor."

Kalbi sıkıştı. Duvardaki bölgesel haritaya göre bu mola yerinin adı Wanapa'ydı (yerel Paiute kabilesinin izniyle kabaca *Küçük Şeytan anlamına geliyordu*). Yirmi mil kuzeyde başka bir mola yeri daha vardı - *Büyük Şeytan'a* atfen benzer şekilde adlandırılmış Wanapani - ve sonra on mil daha ileride, yokuş aşağı, White Bend kasabası vardı. Ve bu gece, Snowmageddon, Snowpocalypse, Snowzilla ya da meteorologlar ne diyorsa artık, White Bend ayda da olabilirdi-

"Dışarıda bir sinyal aldım," dedi ikinci bir erkek sesi. Onun arkasında.

Darby döndü. Bir eli kapı tokmağında, ön kapıya yaslanmıştı. İçeri ilk girdiğinde onun yanından geçmişti (*onu nasıl kaçırdım?*). Adam uzun boylu, geniş omuzlu ve kendisinden bir ya da iki yaş büyüktü. Oda arkadaşının birlikte parti yaptığı Alpha Sig üyelerinden biri olabilirdi,

Kaygan saçları, yeşil North Face ceketı ve utangaç gülümsemesiyle. "Sadece bir bar ve sadece birkaç dakikalığına," diye ekledi. "Operatörüm T-Mobile."

"Benimki de.

Nerede?"

"Heykellerin yanında."

Başını salladı, hala bir arama için yeterli şarjı olduğunu umuyordu. "Siz . . . hey, kar küreme araçlarının ne zaman geleceğini biliyor musunuz?"

Her iki adam da başlarını salladı. Darby onların arasında durmaktan hoşlanmıyordu; sürekli başını çevirmek zorundaydı.

"Sanırım acil durum yayınları kesildi," dedi yaşlı olanı, tezgâhın üzerinde vızıldayan doksanlı yıllardan kalma AM/FM radyoyu işaret ederek. Duyduğu statik böcek sesinin kaynağı buydu. Güvenlik ızgarasının arkasına kafeslenmişti. "Buraya geldiğimde otuz saniyelik bir döngüde trafik ve ESA haberleri çalışıyordu," diye ekledi. "Ama şimdi sadece ölü hava var. Belki de vericileri karla kaplanmıştıır."

Izgaradan uzanıp anteni düzelitti ve bozuk parazitin tonunun değişmesine neden oldu. "Yine de Bing Crosby'den daha iyi."

"Bing Crosby kim?" diye sordu genç adam.

"Beatles'tan biri," diye yanıtladı yaşlı olan.

"Oh."

Her nasılsa Darby yaşlı olanı şimdiden sevmiştı ve Wi-Fi konusunda ona çıkıştığı için pişmanlık duyuyordu.

"Müzik hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti genç olan. "Belli ki."

Büyük masanın üzerinde, bir deste yıpranmış iskambil kâğıdı fark etti. Görünüşe göre kar fırtınasında mahsur kalan iki yabancıyı birbirine bağlamak için küçük bir Texas Hold 'em.

Tuvaletlerde sifon çekildi.

Üç yabancı, diye hesapladı.

Telefonunu kot pantolonunun cebine geri koyarken iki adamın da hâlâ kendisine baktığını fark etti. Biri önde, diğeri arkada.

"Ben Ed," dedi büyük olan.

"Ashley," dedi genç olan.

Darby adını vermedi. Ön kapıdan dirsekleyerek çıktı, dışarıdaki sıfırın altındaki soğuşa geri döndü ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. Kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve yaşlı adamın genç olana sorduğunu duydu: "Bekle. Adın Ashley mi? Kız ismi gibi mi?"

İnledi. "Bu sadece bir kız ismi değil-"

Kapı kapandı.

Dışarıdaki dünya gölgeler altında kararmıştı. Güneş kaybolmuştu. Düşen kar taneleri, ziyaretçi merkezinin kapısının üzerinde büyük bir tava içinde asılı duran tek dış lambasında turuncu renkte parlıyordu. Ama Snowmageddon birkaç dakikalığına seyreliş gibi görünüyordu; alçalan geceye karşı uzaktaki tepelerin ana hatlarını görebiliyordu. Yarı ağaçlarla örtülü sarp kaya parçaları.

Rüzgârlığını boynuna kadar çekti ve titredi.

Genç adamın -Ashley- bahsettiği heykel kalabalığı dinlenme alanının güneyinde, bayrak direği ve piknik alanının ötesindeydi. Çıktığı rampanın yakınında. Buradan onları zar zor görebiliyordu. Sadece karda yarı gömülü şekiller.

"Hey."

Döndü.

Yine Ashley. Kapının kapanmasına izin verdi ve karda yüksek adımlar atarak ona yetişti. "Durmam gereken çok özel bir nokta var. Sinyal alabildiğim tek yer orasıydı ve sadece bir çubuktu. Sadece bir mesaj gönderebilirsiniz."

"Yine de işe yarar."

Ceketinin fermuarını kapattı. "Sana göstereceğim."

Eski ayak izlerini takip ettiler ve Darby izlerin yarısının birkaç santim taze tozla dolmuş olduğunu fark etti. Adamın ne zamandır burada mahsur kaldığını merak etti ama sormadı.

Binadan biraz uzaklaştığında, bu dinlenme alanının bir uçurumun üzerinde yer aldığını da fark etti. Arka duvarın (tuvaletlerin) arkasında, aşınmış ağaç tepeleri keskin bir uçurumu işaret ediyordu. Kar örtüsü dikeyliği gizlediği için arazinin tam olarak nerede alçalmaya başladığını bile göremiyordu. Tek bir yanlış adım ölümcül olabilirdi. Buradaki bitki örtüsü de aynı derecede düşmancaydı - Douglas köknarları güçlü rüzgârlarla grotesk şekillere bürünmüş, dalları sivri ve sertti.

"Teşekkürler," dedi Darby.

Ashley duymadı. Denge sağlamak için kollarını açarak bellerine kadar gelen karda ilerlemeye devam ettiler. Burası daha derindi, patikanın dışında. Converse'i çoktan sıırıslam olmuştu, ayak parmakları uyuşmuştu.

"Demek Ashley adını kullanıyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Ash gibi değil
mi?" "Neden
yapayım ki?"

"Sadece
soruyorum."

Tekrar ziyaretçi merkezine baktı ve binanın tek penceresinin kehribar rengi ışığında duran bir figür gördü. Buzlu camın arkasından onları izliyordu. Bunun yaşlı adam (Ed) mı yoksa görmediği kişi mi olduğunu anlayamadı.

"Ashley sadece bir kız ismi değil," dedi onlar yürürken. "Mükemmel bir erkek ismi."

"Oh, kesinlikle."

"*Rüzgar Gibi Geçti*'deki Ashley Wilkes gibi."

"Ben de tam bunu düşünüyordum," dedi Darby. Biraz saçmalamak iyi gelmişti. Ama yine de, beyninin asla tam olarak ayıramadığı temkinli kısmı merak ediyordu: *O eski filmi biliyorsun ama Beatles'ın kim olduğunu bilmiyor musun?*

"Ya da Ashley Johnson," dedi. "Dünyaca ünlü rugby oyuncusu."

"Onu sen uydurdun."

"Yapmadım." Uzakları işaret etti. "Hey. Melanie's Peak'i görebilirsin."

"Ne?"

"Melanie's Peak." Utanmış görünüyordu. "Özür dilerim, uzun zamandır burada sıkışıp kaldım, bilgi merkezindeki her şeyi okudum. Şuradaki büyük dağı görüyor musun? Adamın biri oraya karısının adını vermiş."

"Bu çok tatlı."

"Olabilir. Tabii ona soğuk ve misafirperver değil diyorsa o başka." Darby kıkırdadı.

Buzdan heykellere ulaşmışlardı. Onlardan bir kalabalık. Muhtemelen karın altında bir yerlerde tüm bunların ne anlama geldiğini anlatan bir plaket vardı. Heykeller çocuklara benziyordu. Koşan, zıplayan, oynayan, bronzdan dökülmüş ve buzla kaplanmış.

Ashley elinde beyzbol sopası olan birini işaret etti. "İşte. Küçük lig oyuncusunun yanında."

"Burada mı?"

"Evet. Sinyali oradan aldım."

"Teşekkürler."

"Sen . . ." Tereddüt etti, elleri cebindeydi. "Burada kalmamı ister misin?"

Sessizlik.

"Bilirsin işte. Yani, eğer-"

"Hayır." Darby içten bir gülümsemeye gülümsedi. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Burası *taşak* gibi soğuk." O rahat sırtıtlığını takındı ve omzunun üzerinden el sallayarak turuncu ışıklara doğru yürüdü. "Kabus Çocukları'yla iyi eğlenceler."

"Yapacağım."

Onlarla yalnız kalana kadar heykellerin ne kadar tedirgin edici olduğunu fark etmemişti. Çocukların parçaları eksikti. Bu daha önce gördüğü bir sanat tarzıydı - heykeltıraş ham bronz parçaları kullanmış, onları dikişler ve boşluklar bırakan garip ve mantıksız kaynaklarla birleştirmişti - ama karanlıkta hayal gücü vahşeti canlandırdı. Solundaki çocuk, Ashley'in *küçük lig oyuncusu* dediği beyzbol sopası sallayan çocuğun göğüs kafesi açıktaydı. Diğerleri cılız, parçalanmış kollarını sallıyordu, et parçaları eksikti. Yarı kemiğe kadar kemirilmiş, pitbull'un ezdiği kurbanlardan oluşan bir kalabalık gibiydi.

Ashley onlara ne demişti? *Kabus çocukları*.

Dönüp ona seslendiğinde, dinlenme alanının turuncu ışığında neredeyse bir silüet halinde, yirmi metre uzaktaydı. "Hey. Bekle."

Arkasına baktı.

"Darby," dedi. "Benim adım Darby."

Adam gülümsedi.

Bana yardım ettiğin için teşekkürler, demek istedi. Bana, tamamen yabancı birine karşı nazik olduğun için teşekkür ederim. Kelimeler oradaydı, zihnindeydi ama onları gerçeğe dönüştüremedi. Göz temasını kestiler, o an buharlaştı ...

Teşekkürler, Ashley-

Yürümeye devam etti.

Sonra tekrar durdu, yeniden düşündü ve son bir şey söyledi: "Darby'nin bir erkek ismi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Güldü.

Onun gidişini izledi ve sonra heykelin beyzbol sopasına yaslandı, vuruşun ortasında dondu ve iPhone'unu yağın kar tanelerine karşı gökyüzüne doğru tuttu. Gözlerini kısarak ekranın sol üst köşesine baktı.

Servis yok.

Karanlıkta tek başına bekledi. Sağ köşedeki pil yüzde altıya düşmüştü. Şarj aletini yatakhane'deki prize takılı bırakmıştı. İki yüz mil geride.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen, Tanrım . . ."

Hâlâ sinyal yok. Gıcırdayan dişlerinin arasından nefes alarak kız kardeşinin mesajını tekrar okudu: **O şu anda iyi.**

Tamam, İngilizce'deki en kötü kelimedir. Bağlamı olmadan, hiçbir şey ifade etmez. *Tamam*, annesi Maya'nın daha iyi olduğu anlamına gelebilir, daha kötü olduğu anlamına gelebilir ve sadece *iyi* olduğu anlamına da gelebilir.

İnsanlar pankreas kanserinin hızlı bir katil olduğunu söyler, çünkü ölüm genellikle haftalar hatta günler içinde teşhisi takip eder - ama bu doğru değildir. Öldürmesi yıllar alır. Erken evrelerinde belirti vermez, ev sahibinin içinde görünmez bir şekilde çoğalır, çok geç olana kadar sarılık veya karın ağrısı göstermez. Bu tüyler ürpertici bir düşünceydi; Darby lisedeyken kanser annesinin içindeydi. Çantasındaki kırık Sears etiketleri hakkında yalan söylediğinde oradaydı. Bir Pazar gecesi saat 3'te bileğinde yeşil bir parıltılı bilezikle kötü bir ekstaziden sersemlemiş bir halde eve döndüğünde ve annesi verandada gözyaşlarına boğulup ona kokuşmuş *küçük bir kaltak* dediğinde oradaydı. O görünmez yaratık başından beri omzuna tünemiş, kulak misafiri olmuştu ve yavaş yavaş ölüyordu ve ikisinin de bundan haberi yoktu.

En son Şükran Günü'nde konuşmuşlardı. Telefon görüşmesi bir saatten fazla sürmüştü ama son birkaç saniye Darby'nin aklından çıkmamıştı.

Babamın bizi terk etmesinin sebebi sensin, dediğini hatırlıyordu. Ve eğer senin yerine onu seçebilseydim, seçerdim. Bir kalp atışında.

Bir kalp atışında, Maya.

Çoktan donmuş olan başparmağıyla gözyaşlarını sildi. Isıran havaya doğru nefes verdi. Annesi *şu anda* Utah Valley Hastanesi'nde ameliyata hazırlanıyordu ve Darby burada, Rocky Dağları'nın kilometrelerce ötesindeki köhne bir dinlenme tesisinde mahsur kalmıştı.

Ve Mavi'yi burada uzun süre oyalayacak kadar benzini olmadığını biliyordu. Ziyaretçi merkezinde en azından ısı ve elektrik vardı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, muhtemelen Ed, Ashley ve sifonu her kim çekmişse onunla havadan sudan konuşmak zorunda kalacaktı. Onları hayal etti - bir grup yabancı

Bir kar fırtınasında, tıpkı altın madencilerinin ve ev sahiplerinin yüzyıllar önce aynı dağlarda sığınaklarını paylaşmış olmaları gerektiği gibi - sulu kahvelerini yudumlar, kamp ateşi hikayelerini paylaşır ve kar küreme araçlarının ne zaman geleceğine dair bozuk ipuçları için radyoyu dinlerdi. Belki birkaç Facebook arkadaşı edinir ve poker oynamayı öğrenirdi.

Ya da belki gidip Honda'sında oturur ve donarak ölürdü. Her iki seçenek de eşit derecede cazipti.

En yakındaki heykele baktı. "Bu uzun bir gece olacak, çocuklar." Son bir kez iPhone'unu kontrol etti ama artık Ashley'in sihirli sinyal noktasından umudu kesmişti. Burada yaptığı tek şey şarjını boşa harcamak ve donmaya davetiye çıkarmaktı.

"Çok uzun bir geceydi."

Wanapa binasına geri dönerken, bir migrenin daha düşüncelerinin sınırlarını zorladığının hissediyordu. Kar fırtınası yeniden başlamış, dağları rüzgârla savrulan kar taneleriyle kaplamıştı. Arkasından hızla esen keskin bir rüzgâr köknar ağaçlarını gıcırdatarak ceketini gerdi. Yürürken farkında olmadan park yerindeki arabaları saydı - Honda'sıyla birlikte üç tane. Gri bir minibüs, kırmızı bir kamyonet ve tanımlanamayan bir araç, hepsi de kırağı dalgaları tarafından yarı gömülmüştü.

Yolda giderken, otoparkın içinden geçmeyi, bu küçük sıkışmış araba koleksiyonunun etrafında dönmeyi seçti. Aslında hiçbir nedeni yoktu. Daha sonra bu akılsızca kararı bu gece birçok kez hatırlayacak ve bunun yerine Ashley'in ayak izlerini takip etseydi gecesinin ne kadar farklı sonuçlanabileceğini merak edecekti.

Araç sırasının yanından geçti.

İlki kırmızı kamyondu. Kasasında kum torbaları, lastiklerinde zincirler vardı. Üzerine diğerlerinden daha az kar yığılmıştı, bu da uzun süredir burada olmadığı anlamına geliyordu. Otuz dakika olduğunu tahmin etti.

İkinci araba tamamen gömülmüştü, sadece tanınmaz bir kar yığınıydı. Boya rengini bile ayırt edemiyordu - bildiği kadarıyla bir çöp konteyneri de olabilirdi. Geniş ve kutu gibi bir şeydi. Dördü arasında en uzun süredir buradaydı.

Üçüncüsü Mavi'ydi, güvenilir Honda Civic'i. Araba kullanmayı öğrendiği, üniversiteye gittiği, bekâretini kaybettiği arabaydı (hepsi aynı anda değildi). Sol silecek hâlâ kayıptı, karların içine atılmıştı.

otoyolun bir mil aşığısında. Bir dinlenme tesisine ulaşabildiğı için şanslı olduğunu biliyordu.

Sonuncusu gri minibüstü.

Darby'nin park etmiş arabaların arasından geçip binanın ön kapısına giden patikayı kullanmayı seçtiğı yer burasıydı, yaklaşık elli metre ötede. Denge için kendi arabasının kapılarına yaslanarak minibüs ile Honda'sının arasından geçmeyi planladı.

Minibüsün yan tarafına *Zootopia*'daki Nick Wilde'ın sahtesi gibi turuncu bir tilki karikatürü basılmıştı. Elinde gizli bir ajanın tabanca tuttuğı gibi bir çivi tabancası vardı ve bir tür inşaat ya da onarım hizmetinin tanıtımını yapıyordu. Şirketin adı karla kaplıydı ama sloganı şöyleydi: "BAŞLADIĞIMIZ İŞİ BITİRİRİZ. Minibüsün iki arka penceresi vardı. Sağdaki bir havluyla kapatılmıştı. Soldaki açıktı, Darby yanından geçerken yansıyan bir lamba ışığını yakaladı ve minibüsün içinde soluk bir şey gördü. Bir el.

Minik, bebek gibi bir el.

Adımlarının ortasında durdu, nefesi ciğerlerine hapsolmuştu.

Bu küçük el, buzlu camın arkasındaki ızgaraya benzer bir malzemeyi kavradı - beyaz parmaklar, hala kendi sinir sistemlerinde ustalaşmakta olan bir çocuğun koordinasyonsuz bir şekilde tek tek nazıkçe açıldı - ve sonra aniden karanlığa geri çekildi. Gözden kayboldu. Her şey üç, belki de dört saniye içinde olup bitmiş ve Darby'yi şaşkın bir sessizlik içinde bırakmıştı.

Mümkün değil.

İçerisi sessizdi. Yine hareketsiz.

Yaklaştı, ellerini cama dayadı, gözlerini kısarak içeri baktı. Kirpikleri soğuk cama çarpıyordu. Karanlıkta, küçük elin kaybolduğı yerin yakınında, loş sodyum buharlı ışığın zar zor yansıyan küçük bir hilal seçebildi. Dairesel bir şifreli kilitti bu. Çocuğun elinin kavradığı metal çubuklardan oluşan bir kafes tutuyordu. Sanki çocuk bir köpek kulübesindeymiş gibi.

Sonra Darby nefesini verdi - bir hataydı - ve cam nefesiyle birlikte donuklaştı. Ama onu görmüştü. Görmemek mümkün değildi.

Kapıya bir el izi bırakarak uzaklaştı ve kalp atışlarının ensesinde attığını hissetti. Yoğunlaşan bir ritim.

Orada . . .

Bu minibüsün içinde kilitli bir çocuk var.

20:17.

İçeri geri döndü.

Ashley yukarı baktı. "Şansın var mı?" Cevap vermedi.

Şimdi ahşap masada oturmuş, Ed ile kâğıt oynuyordu. Yanında da yeni bir kadın oturuyordu - görünüşe göre Ed'in karısı. Kırk yaşlarında, siyah kesimli, buruşuk sarı parkalı, tabletinde çizgi film baloncukları patlatmakla meşgul, telaşlı bir kadındı. Tuvalette olan oydu.

Kapı Darby'nin arkasından tıkırdayarak kapanırken, üç olası şüpheliyi saydı: Geveze Ashley, üzgün gözlü Ed ve Ed'in huysuz karısı. Peki gri minibüs kime aitti?

Aman Tanrım, dışarıdaki minibüste bir çocuk var. Kafese falan kilitlenmiş.

Her şey bir anda tekrar yüzüne çarptı. Ağzının arkasında çiğ istiridyelerin tadını aldı. Bacakları lapa gibi oldu. Oturması gerekiyordu ama korkuyordu.

Bu üç kişiden biri yaptı-

"Kapının kapalı olduğundan emin olun," dedi Ed.

Hiçbir şey olmamış gibi kart oyunu yeniden başladı. Ashley elini kontrol etti ve yan gözle Ed'e baktı. "Kupa dörtlü mü?"

"Balığa git. Maça ikilisi?"

"Hayır."

Darby başka bir şeyin daha yanlış olduğunu fark etti. Hesaplar tutmuyordu. Dışarıda kendisinininkinden başka üç araba daha vardı. Burada üç şüpheli var. Ama Ed ve karısı kesinlikle birlikte seyahat etmişlerdi. Değil mi? Yani mola yerinde dördüncü bir kişi olmalıydı. *Ama nerede?*

Ashley'den Ed'e, Ed'in karısına baktı, odayı önden arkaya taradı, kalbi kaygan bir dehşetle sıkıştı. *Başka nerede-*

Sonra sıcak bir nefesin ensesine dokunduğunu hissetti. Arkasında biri duruyordu.

"Jack of clubs."

"Balığa git."

Darby kıpırdamadan durdu, tüyleri diken diken olmuştu. Omurgasından aşağı bir ürperti akıyordu. Arkasını dönmek istedi ama yapamadı. Vücudu

Hareket et.

Tam arkamda.

Ensesinden aşağı doğru nefes alıyordu. Ağız dolusu bir nefes, saçlarını kaldırıyor, çıplak tenini gıdıklıyordu. Kulağının dibinde hafifçe ılık çalıyordu. Her nasılsa bu dördüncü yolcunun bir erkek olduğunu zaten biliyordu - kadınlar böyle *nefes almazdı*. Adam onun on sekiz santimden daha az arkasında duruyordu. Sırtına dokunabilecek ya da boğazına uzanıp parmaklarını soluk borusuna geçirebilecek kadar yakındı.

Arkasını dönüp bu dördüncü kişiyle, her kimse, yüzleşebilmeyi diledi ama o an kendini tuhaf, uçucu hissetti. Bir kâbusun içinde yumruk atmaya çalışmak gibi.

Arkayı dön, diye kendini zorladı. Şimdi dön.

Önünde kart oyunu devam ediyordu: "Kupa kızı?" "Ah! Al bakalım."

"Karo dokuzlu mu?"

"Hayır."

Arkasında, nefes alış veriş bir kaç saniyeliğine durdu -kısa bir süre hayal gördüğünü ummasına yetecek kadar uzun bir süre, hepsini- ve sonra daha ağır bir yudum aldı. Ağızdan nefes alma. Darby orada kaskatı bir sessizlik içinde dururken yine aynı şeyi yaptığını fark etti. Solundaki köşeyi kontrol etmeden odaya girmişti.

Tanrım, Darby, arkayı dön.

Yüzleş onunla.

Sonunda yaptı.

Sanki Ed'in kapının düzgün kapandığından emin olma isteğini yerine getiriyormuş gibi, bir avucu yukarı bakacak şekilde yavaşça, rahatça döndü. Döndü - adamla yüz yüze gelene kadar döndü.

Adam zor biriydi. Uzun boyluydu ama kamburdu, incecikti, en fazla on dokuz yaşındaydı. Sivilcelerle kaplı yüzünde gelincik gibi bir profil vardı, şeftali tüyü bıyıklarla örtülü şekilsiz bir çenenin üzerinde aşırı ısırık vardı. Deadpool beresi ve bebek mavisi kayak ceket. Dar omuzları erimiş karla ıslanmıştı, sanki o da yeni dışarı çıkmış gibiydi. Adam ona bakıyordu, o da bakışlarına karşılık verdi

— küçük ela gözbebekleri, düz aptallıklarıyla kemirgen gibi - ve utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

O an lekelenmişti.

Kemirgen Surat'ın nefesi Skoal'un topraksı ekşiliğiyle karışmış sütü çikolata kokuyordu. Sağ kolunu hiç uyarmadan kaldırdı - Darby irkildi — ama kapıyı kapatmak için onun yanından uzanıyordu. Sürgü bir tıkırtıyla yerine oturdu.

"Teşekkürler," dedi Ed ve Ashley'e döndü. "Kupa ası mı?"

"Hayır."

Darby göz temasını kesti ve adamı kapının yanında bıraktı. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Ayak sesleri büyümüş gibiydi. Titremelerini gizlemek için iki elini yumruk yaptı ve diğerleriyle birlikte masaya oturdu. Ashley ile yaşlı çiftin arasına bir sandalye çekti ve tahta ayaklar fayansların üzerinde gümbürdedi.

Ashley bu sert ses karşısında dişlerini sıktı. "Kupa dokuzlu."

"Kahretsin."

Ed'in karısı onun dirseğine vurdu. "Dil."

Darby, Kemirgen Surat'ın hâlâ o donuk gözlerle onu izlediğini ve incelediğini biliyordu. Ve çok katı bir şekilde oturduğunu fark etti - çok katı bir şekilde - bu yüzden sandalyesinde biraz yayıldı ve iPhone'uyla oynuyormuş gibi yaptı. Dizlerini masaya doğru uzattı. Şu anda rol yapıyordu, sadece Honda'sı mezar taşı çizimleriyle dolu ve telefonunun pili bitmiş, aşırı kafeinli bir sanat öğrencisiydi ve herkes gibi burada, medeniyetin kıyısında mahsur kalmıştı. Sadece zararsız bir CU-Boulder ikinci sınıf öğrencisi.

Kapının yanında oyalandı. Hâlâ onu izliyordu.

Şimdi Darby endişelenmeye başlamıştı. Adam biliyor olabilir miydi? Belki de batıya bakan pencereden dışarı bakıyordu ve onu minibüsünün içinde gördü. Belki de ayak izlerini görmüştü. Ya da belki de sinirleri yıpranmış ve kalbi boğazında lobiye geri döndüğü anda tavırları her şeyi ele vermişti. Genelde iyi bir yalancıydı ama bu gece değil. Şimdi değil.

Tanık olduğu şey için sıradan bir açıklama bulmaya çalıştı - bu dört kişiden birinin henüz adı geçmeyen çocuğu minibüslerinin arkasında uyukluyordu. Bu akla yatkındı, değil mi? Bu her zaman olan bir şeydi. Mola yerleri bunun içindir. Dinlenmek.

Ama bu, gördüğü dairesel asma kilidi açıklamıyordu. Ya da elin tuttuğu tel çubukları. Ya da düşününce, havluların arka camlara kasıtlı olarak yerleştirilmiş olmasını - içeride olanları gizlemek için. Öyle değil mi?

Aşırı tepki mi veriyorum?

Olabilir. Belki de değildir. Düşünceleri dağılıyordu; kafeinin etkisi onu terk ediyordu. Kahveye ihtiyacı vardı.

Aşırı tepki vermekten bahsetmişken, dışarıda 911'i aramayı denemişti bile. Hâlâ sinyal yoktu. Kâbus Çocukları'nın yakınında, Ashley'nin ona tarif ettiği sihirli noktada birkaç kez daha denemişti. Hiçbir şey yoktu. Hatta 911'e kısa mesaj göndermeyi bile denemişti - bir keresinde metin dosyalarının gerekli bant genişliğinin çok azını kapladığını ve hücrelölü bölgelerden yardım çağırmanın en iyi yolu olduğunu okuduğunu hatırlıyordu. Ama bu da işe yaramamıştı: **Çocuk kaçırma gri minibüs plaka VBH9045 eyalet yolu 7 Wanapa dinlenme tesisi polis gönderin.**

GÖNDERİLEMİYOR etiketli bu kısa mesaj hâlâ açıktı. Kemirgen Surat'ın omzunun üzerinden bakma ihtimaline karşı mesajı kapattı.

Ayrıca minibüsün arka kapısını açmayı da denedi (araçta alarm olsaydı bu ölümcül bir hata olabilirdi) ama kapı kilitliydi. Elbette - neden kilitli *olmasın* ki? Dışarıda oyalandı, ellerini kavuşturarak karanlığa baktı, parmak eklemleriyle cama vurdu, minik formu tekrar hareket etmesi için ikna etmeye çalıştı. Hiç şans yoktu. Minibüsün içi zifiri karanlıktı ve arka kapılar battaniye ve ıvır zıvırla doluydu. O küçük eli sadece birkaç saniye görebilmişti. Ama bu kadarı yeterliydi. Bunu hayal etmemişti.

Değil mi?

Doğru.

"Maça ası."

"Lanet olsun."

"Dil, Eddie-"

"Tanrı *aşkına* Sandi, Colorado'da vergi mükelleflerinin finanse ettiği bir bok çukurunda kar altında kaldık ve neredeyse Noel arifesindeyiz. Eve döndüğümde küfür kavanozuma bir yirmilik koyacağım, tamam mı?"

Siyah çanak kesimli kadın - görünüşe göre Sandi - geniş masanın üzerinden Darby'ye baktı ve dudak büktü: *Onun için üzgünüm.* Ön dişlerinden biri eksikti. Kucağındaki elmas taklidi çantasının üzerinde Mezmur 100:5 yazıyordu: **"ÇÜNKÜ TANRI İYİDİR VE SEVGİSİ SONSUZDUR.**

Darby kibarca gülümsedi. Hassas duyguları biraz küfrü kaldırabilirdi. Ayrıca Ashley hâlâ Bing Crosby'nin Beatles'tan biri olduğunu düşünüyordu ve bu da Ed'i onun gözünde iyi bir adam yapıyordu.

Ama ... tıpkı binaya köşelerini kontrol etmeden girdiğinde olduğu gibi, burada da başka bir kör nokta geliştirdiğinin farkındaydı. İçgüdüleri gri minibüsün sürücüsünün Kemirgen Surat olduğunu söylüyordu. Ama bu bir varsayımdı. Çocuk kaçıran/istismar eden kişinin buradaki herhangi biri olabileceğini biliyordu. Yol kenarındaki bu barınakta mahsur kalan dört yabancından herhangi biri şüpheli *olabilirdi* - hayır, şüpheliydi.

Ashley mi? Şu anda Go Fish'te temizlik yapıyordu. Esprili ve arkadaş canlısıydı, bir kez çıktığı ama asla ikinci kez çıkmadığı türden bir cazibeye sahipti ama onda güvenmediğı bir şeyler vardı. Nedenini tam olarak kestiremiyordu. Bir tavır mıydı? Bir kelime seçimi mi? Adam ona *sahte geliyordu*, sosyal ilişkileri dikkatle yönetiliyordu, tıpkı bir mağaza tezgâhtarının müşterilere güler yüz gösterip dinlenme odasında onlar hakkında saçma sapan konuşması gibi.

Ed ve Sandi'ye gelince? İyi insanlardı ama onlarda da bir gariplik vardı. Evli gibi görünmüyorlardı. Birbirlerinden hoşlanıyor gibi bile görünmüyorlardı.

Ya Kemirgen Surat? O zaten yürüyen bir AMBER-Alert'ti.

Masumiyeti kanıtlanana kadar buradaki herkes suçluydu. Darby'nin her bir kişiyi dışarıdaki her bir araçla eşleştirmesi gerekiyordu, ancak o zaman emin olabilirdi. Açıkça soramazdı da - yoksa gerçek çocuk kaçıran/istismarcı ebeveyn onların peşinde olduğunu bilirdi. Bu bilgiyi nazikçe vermesi gerekiyordu. Ashley, Ed ve Sandi'ye ne zaman geldiklerini sormayı ve dışarıdaki arabaların üzerinde biriken kar miktarından bir çıkarım yapmayı düşündü. Ama bu da çok fazla dikkat çekebilirdi.

Ya çok uzun süre beklediyse?

Kaçıran kişi burada oyalanmayacaktı. Kar fırtınası dindiğı ya da CDOT kar küreme araçları geldiğı anda Colorado'dan defolup *gidecekti*. Darby'nin elinde sadece bir şüpheli eşkali ve bir plaka numarası kalacaktı.

Telefonu cebinde cıvıladı ve onu irkiltti. Şarjı yüzde beş. Ashley bir avuç kirli kartın üzerinden ona baktı. "Sinyal var mı?" "Ne?"

"Cep telefonu sinyali yakalama şansın var mı? Heykellerin yanında mı?"

Bunun bir fırsat olduğunu anlayarak başını salladı. Telefonunun gece boyunca dayanamayacağını biliyordu, bu yüzden şimdi karakterine uygun bir şekilde sormak için uygun bir zaman olabilirdi: "Aranızda iPhone şarj aleti olan var mı acaba?"

Ashley başını salladı. "Özür dilerim."

"Sandi, Ed'in dirseğini dürttü ve sesi tatlıdan zehire dönüştü. "Peki ya sen Eddie? Telefonunun şarj aleti hâlâ yanında mı, yoksa onu da rehin mi bıraktın?"

"Yirmi birinci yüzyılda bir şeyleri rehin bırakamazsınız," dedi Ed. "Buna Craigslist deniyor. Ve Apple'ın aşırı pahalı ürünler üretmesi benim suçum değil-"

"Dil-"

"Çöp. Pahalı çöp diyecektim Sandi." Elindeki kartları masaya vurdu ve sırtmaya zorlayarak Ashley'e baktı. "Bir keresinde otururken cebimdeki iPhone'u kırmıştım. Yedi yüz dolarlık bir alet, basit bir *oturma* eylemiyle yok oldu. O dayanıksız küçük şey bir yaprak gibi eğildi bana-"

"Dil-"

"-Kalça. Kalçam. Gördün mü, Sandi'nin düşündüğünün aksine, aslında bir cümlemin tamamını şu şekilde tamamlayabiliyorum-"

Ashley araya girdi: "Dörtlü sopa mı?"

"*Siktir.*"

Sandi içini çekti ve tabletinde bir baloncuk daha patlattı. "Dikkatli ol, genç adam. Eddie kaybettiğinde masaları devirir."

"Bu bir satranç tahtasıydı," dedi Ed, "ve bir *zamanlar* öyleydi." Ashley sırtarak yeni dörtlü sopasını aldı.

"Biliyor musun Eddie, bu küfürleri kontrol altına almazsan bir daha asla iş bulamazsın." Sandi elindeki küçük resimle ekranı gagaladı ve bir çizgi film arızası sesi duyuldu - *vin vin*.

Ed gülümsemeye zorladı. Bir şeyler söylemeye başladı ama tekrar düşündü. Oda soğumuştü.

Darby kollarını kavuşturdu ve kelimelerin içine işlemesine izin verdi - sonuç olarak, kilometreler boyunca beyaz Apple şarj kablosu yoktu. Telefonunun yaklaşık doksan dakikalık bir pil ömrü kaldığını tahmin ediyordu. Kemirgen Surat sorusuna cevap vermemişti elbette, hatta hiç konuşmamıştı bile. Hâlâ ön kapının yanında duruyor, elleri ceplerinde, tüylü çenesi aşağıda, kırmızı-siyah Deadpool beresi yüzünün üst yarısını gizleyerek çıkışı engelliyordu.

O beni izliyor. Tıpkı benim onu izlediğim gibi.

Doğal davranmak zorundaydı. En yakın arkadaşı bir keresinde ona RBF'den ("dinlenen kaltak surat") muzdarip olduğunu söylemişti ve evet, Darby'nin nadiren gülümsediği doğrudu. Şirret olduğu ya da mutsuz olduğu için değil. Gülümsemek onu utandırıyor. Yüzündeki kaslar gerildiğinde, uzun, kavisli

Kaşının üzerindeki yara izi görünür hale geldi, beyaz bir orak kadar netti. On yaşından beri vardı. Ondan nefret ederdi.

CRACKLE-SNAP.

Kumaş yırtılması gibi düzensiz bir ses duyuldu ve Darby koltuğunda sarsıldı. Güvenlik panjurunun arkasındaki radyo tıslayarak canlandı. Herkes yukarı baktı.

"Bu-"

"Evet." Ed ayağa kalktı. "Acil durum ucubesi. Geri döndü."

Darby ucubenin orduda *frekansın* kısaltması olduğunu biliyordu. Bir başka cızırtılı parazit, bozuk bir zirveye ulaşıyordu. Suyun altına düşmüş bir telefon gibi.

Kemirgen Surat'ın tam sol omzunun üzerinde durana kadar yaklaştığını fark etmedi, hala ağzından nefes alıyordu, eski Sony AM/FM tezgahtan elektronik çamur sızdırırken donmuş dikkatle gruba katıldı. Geri besleme gürültüsünün altında, tanıdı ... evet, işte oradaydı .

. . . en zayıf mırıltı-

"Bir ses," dedi. "Biri konuşuyor." "Hiçbir şey duyamıyorum-"

"Bekle." Ed güvenlik ızgarasına uzandı ve ses kadranını çevirerek çamurun içinden teneke parçaları çıkardı. Otomatik ses gibi geliyordu, insanlık dışı duraklamalarla yapmacıklaşmıştı: "- Backb-ne Geçidi'ni etkileyen, tehlikeli koşullar ve olağanüstü önlemler içeren bir hava durumu uyarısı yayınlamıştır. Eyalet Yolu Sev-n, başka bir bildirim kadar kırk dokuz ve altmış sekiz çıkışları arasında tüm trafiğe kapalıdır-"

Ashley gözlerini kırıştırdı. "Hangi mil işaretindeyiz?" Ed parmağını kaldırarak panjurları takırdattı. "Ssh."

"-Acil durum ve yol bakım ekipleri, çoklu çarpışmalar ve yoğun kar yağışı nedeniyle yaklaşık sekiz saatlik önemli gecikmeler beklemektedir. Tüm sürücülerin yollardan uzak durmaları ve koşullar düzeline kadar kapalı alanlarda kalmaları tavsiye edilir."

Uzun, çatlak bir duraklama. Sonra hafif bir bip sesi. Herkes bekledi.

"Ulusal hava durumu servisi Backb-ne Geçidi'ni etkileyen bir hava fırtınası uyarısı yayınladı..." Yayın tekrarlandı ve odadaki herkes bir anda söndü. Ed sesi kıstı ve ofladı.

Sessizlik.

Önce Sandi konuştu. "Altı ila sekiz *saat* mi?"

Darby'nin bacakları neredeyse altına katlanıyordu. Dinlemek için yarı ayakta, öne doğru eğilmişti ve şimdi bir bez bebek gibi sandalyesine yığıldı. Odanın geri kalanı bu bilgiyi kısık seslerle, onun etrafında dönerek işledi:

"Bu doğru mu?"

"Altı ila sekiz saat arası."

"Aslında bütün gece."

"Rahatlasan iyi olur."

Sandi suratını astı ve tabletinin deri kılıfını kapattı. "Anlaşıldı. Şimdiden Super Bubble Pop'un son seviyesine geldim."

Bütün gece. Darby ucuz sandalyede sallanırken parmak eklemleri dizlerinin etrafında kenetlenmişti. Annesinin koltuk altında ilk yumruyu bulduğunda hissetmiş olabileceği gibi, garip bir endişe duygusu, halsiz bir korku kapladı içini. Panik yok, kavga yok, kaçış yok, sadece günlük hayatın kokuştugu o ürpertici küçük an.

Kar küreme araçları gelene kadar bütün gece sürecek.

Kemirgen Surat boğazını temizledi, sulu bir gırtlak sesi çıkardı ve herkes ona baktı. Hâlâ Darby'nin sandalyesinin arkasında duruyor, onun nefesini ensesinde hissediyordu. Tüm odaya hitap etti, kelimeleri yavaş ve pıhtılaşmıştı: "Ben Lars."

Sessizlik.

"Benim ..." Ağzından nefes aldı. "Benim adım ... Lars."

Kimse cevap vermedi.

Darby, Ashley, Ed ve Sandi'nin de onun konuşmasını ilk kez duyduklarını fark ederek gerildi. Gariplik hissediliyordu.

"Uh ..." Ashley o rahat gülümsemesini takındı. "Teşekkürler, Lars."

"Biliyorsun ..." Lars yutkundu, iki eli de ceketinin cebindeydi. "Bir süre burada olacağımıza göre... ah Tanışsak iyi olur. Merhaba, benim adım Lars."

... Ve muhtemelen minibüsünde kilitli bir çocuğu olan benim.

Darby'nin zihni hızla akıyor, düşünceleri kontrolden çıkıyor, sinirleri canlı teller gibi kıvranıyor ve kıvılcımlanıyordu.

Ve biz de burada sizinle kapana

kısıldık. Bu küçük dinlenme

tesisinde.

Bütün gece.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Ed. "Apple ürünleri hakkında ne düşünüyorsunuz?"

* * *

Yirmi dakikalık stratejik sohbetin ardından Darby park halindeki tüm araçları sürücülerıyla eşleştirdi.

Gömülü olan Ashley'e aitti. Buraya ilk gelen oydu, öğleden sonra saat 3'ten sonra gelmiş ve mırıldanan bir radyo ve bayat kahvenin olduğu ıssız bir dinlenme alanı bulmuştu. Geçidi geçmek için acelesi yoktu ve tedbirli davranacağını düşünmüştü. O da kendisi gibi üniversite öğrencisiydi - Salt Lake City Teknoloji Enstitüsü gibi bir şeydi. Aradaki buzlar çözüldüğüne göre, beyaz dişleriyle Cheshire sırıtışıyla tam bir gevezeydi. Darby artık onun amcasıyla birlikte bir illüzyonist gösterisi izlemek için Vegas'a gitmeyi planladığını biliyordu. Mantardan nefret ettiğini ama kişnişe bayıldığını biliyordu. Tanrım, konuşabiliyordu: "Ve *Ashley* hâlâ mükemmel bir erkek ismi."

"Hı-hı," dedi Ed.

İki yaşlı adam daha temkinliydi ama Darby artık kırmızı F150'nin aslında Sandi'ye ait olduğunu biliyordu - ilk başta tahmin ettiği gibi Ed'e değil. Ayrıca evli bile olmadıklarını öğrenince şaşırdı, gerçi evli olmak için yeterince didişmişlerdi. Aslında *kuzenlerdi* ve Sandi ikisini de Noel'de ailelerini ziyaret etmeleri için Denver'a götürüyordu. Görünüşe bakılırsa biraz on birinci saatte bir yolculuktu. Ed'in arabası ya da (görünüşe göre) düzenli bir işi olmadığı için başı yakın zamanda bir tür belaya girmişti. Hapis cezası mı? Belki de. Küpeli ve motorcu keçi sakallı, elli yaşlarında bir erkek çocuğuna benziyordu ve Sandi ondan nefret etmek için bir bahanesi olsun diye ona bebek gibi bakmayı seviyor gibiydi.

Böylece Darby üç sürücüyü ve iki aracı elemiş oldu.

Geriye Lars kalmıştı.

Onlara adını söylediğinden beri hiç konuşmamıştı, bu yüzden Darby buraya tam olarak ne zaman geldiğine dair kesin bir fikir edinemedi ama kar yığınının bakarak Ed ve Sandi'den otuz dakika önce gelmiş olabileceğini tahmin etti. Lars'ın bir strafor bardağa COCO doldurmasını ve çocuksu bir höpürdetmeyle kapıdaki nöbetçi yerine dönmesini izledi. Onu bir kez bile otururken görmemişti.

Kendi tercihi olan COFEE'yi yudumlarken Darby bir sonraki hamlesini planlamaya çalıştı. Ama ortada çok fazla bilinmeyen vardı. Ed'i, Ashley'i ya da Sandi'yi bu işe dahil edemezdi - henüz değil - çünkü o zaman durumun kontrolünü kaybedecekti. Başkalarını dahil etmek son çare olmalıydı. El bombasının pimini geri takamazsın. Tam burada, şu anda, sürpriz yapma şansına sahipti ve yapabileceği en kötü şey bunu boşa harcamaktı.

Yine de aklında en kötü senaryolar canlanıyordu. Ashley'e (en gençleri ve fiziksel olarak en güçlüleri) bir çocuk tacizcisiyle oksijen paylaştıklarından şüphelendiğini söylediğini ve Ashley'in anlaşılır bir şekilde yüzünü buruşturduğunu hayal etti. Lars bunu fark edecek, bebek mavisi ceketinden bir silah çıkaracak ve ikisini de öldürecekti. Ed ve Sandi de şahit olacak ve onlar da ölecekti. Parlak bir kan gölü içinde dört kurşunla delik deşik edilmiş ceset. Hepsi Darby'nin ağzını açması yüzünden.

Peki ya Lars'ın minibüsünde bir çocuk olmasaydı?

Ya hayal ettiysem?

Ya plastik bir bebek eli görseydi? Bir köpek patisi? Boş bir çocuk eldiveni? Bu parmaklıkları ya da şifreli kilidi açıklamazdı ama yine de bunların hepsi onun acı çeken hayal gücü, ışık ve gölgenin bir oyunu olabilirdi ve zaten sadece birkaç saniye sürmüştü. Akli biraz karıştı.

Otuz dakika önce bundan emindi ama birden inancı kayboldu. Bundan daha olası bir düzine senaryo hayal edebiliyordu. Devam etmekte olan bir kaçırma olayına rastlama ihtimali neydi? Gece boyunca karlı bir dinlenme tesisinde mahsur kalmışken? Bunların hepsi Darby'nin hayatının bir parçası olamayacak kadar fantastikti.

Olayı zihinsel olarak yeniden kurgulamaya çalıştı. Adım adım. Minibüsün arka camı buzla kaplanmıştı. İçerisi karanlıktı. Peki ya Darby'nin kendisi? Enkaz halindeydi - endişeli, uykusuz, kanı Red Bull ile dolup taşıyor, kuru göz kapaklarının ardında yıldız patlamaları görüyordu. Ya bu sadece onun canlı hayal gücünün eseriye ve Lars da diğerleri gibi masum bir yolcuysa? Ona saldırmak bir darp suçlaması olurdu.

Eğer bu konuda yanılıyorsam . . .

Kahvesinden aldığı son yudumu da bitirdi ve nedense akli ablasına gitti. Yirmi üç yaşındaki Devon, ilk dövmesini sağ kürek kemiğine yaptırmıştı. Kalın ve zarifçe çizilmiş birkaç Çince karakter. Anlamları şöyleydi: "Çince Güç."

Buradan çıkarılacak ders? Her şeyi iki kez kontrol edin.

Dışarıya, minibüse geri dönmesi gerekiyordu. Bu çocuğu görmesi gerekiyordu. Bu çocuğu gerçekten gör.

Ve harekete geçmek için acele edemezdi. Bolca zamanı vardı; aslında altı ila sekiz saati vardı. Düşünmek için yeterli zaman. Ve harekete geçmeden önce emin olması gerekiyordu.

Değil mi?

Doğru.

Kollarındaki tüyleri ovuşturdu ve odayı taradı. Masada Go Fish'i bitirmişlerdi - Ashley şimdi Ed'i War adında yeni bir kart oyunu oynamaya ikna etmeye çalışıyordu. Sandi çantasından sararmış bir ciltsiz kitap çıkarmış ve onu bir savunma duvarı gibi kaldırmıştı. Ve bu geceki kâbusun yıldızı Lars hâlâ ön kapıyı koruyor, strafor bardakta COCO'sunu yudumluyordu. Kadın sayıyordu; bu onun üçüncü dolduruşuydu. Yakında tuvalete gidecekti.

İşte o zaman, diye karar verdi. İşte o zaman dışarı çıkacaktı. Geçen sefer olay yerine tökezleyerek, hazırlıksız ve korkmuş bir şekilde girmişti. Bu sefer hazır olacaktı.

Ashley kartları karıştırdı, Ed'den umudunu kesmişti ve Sandi'nin kâğıt kapağına başıyla onay verdi. "Ne okuyorsun?"

Homurdandı. "Bir cinayet gizemi."

"Cinayet gizemlerini severim." Tereddüt etti. "Aslında, dürüst olmak gerekirse, çok fazla okumam. Sanırım sadece cinayet gizemleri *fıkrını seviyorum.*"

Sandi kibar bir gülümsemeyle sayfayı çevirdi. *Neden sordun o zaman?*

Darby'nin Wanapa dinlenme tesisinde kalmasının üzerinden ancak iki saat geçmişti ve Ashley'e şimdiden sinirlenmeye başlamıştı. Konuşkan biriydi, tamam. Ve hâlâ kurmalı bir oyuncak gibi hareket ediyordu, kancaları Sandi'ye takılmıştı: "Ne kadar ...

Kaçıncı bölümdesin?" "Çok değil."

"Kurban henüz öldürülmedi mi?"

"Evet."

"Kanlı şeyleri severim. Kanlı mıydı?"

Ed rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve sandalyesi gıcırdadı. Bir başka sayfayı çevirmekte olan Sandi'yi izledi ve Ashley'nin ilk sorusuna cevap vermemişti ki, Sandi ona bir soru daha yöneltti: "Katilin kim olduğunu tahmin edebilir misin?"

"Henüz değil," dedi kuru bir sesle. "Mesele de bu zaten."

"Her zaman iyi adamdır," dedi Ashley. "Tekrar söylüyorum, pek kitap okumam ama çok film izledim ve bu daha da iyi. Başta kim en iyi karakter gibi görünüyorsa, sonunda her zaman pislik olduğu ortaya çıkacaktır."

Sandi onu görmezden geldi.

Lütfen konuşmayı kes, diye düşündü Darby. Sadece dur.

"Şu kamyonet," diye devam etti, pencereden dışarı bakarak. "O senin, değil mi?"

"Mm-hmm."

"Bana bir fikrayı hatırlattı. *Ford* ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum."

"*Yolda ölü bulundu.*"

Sandi homurdandı ve okumaya devam etti.

Sonunda Ashley ipucunu aldı. "Özür dilerim. Bırakayım da sen oku."

Lars bu etkileşimi kapıdan izledi. Dudaklarını yaladı ve Darby dişlerinin ne kadar küçük olduğunu fark etti. Süt dişleri gibi, yarı biçimlenmiş, hala pembe diş etleriyle kaplı iki küçük sıra bodur çekirdek. Son kolasını da yuttu ve elindeki boş strafor bardağı çöp kutusuna fırlattı.

Kimse bu konuda yorum

yapmadı. Ashley bile.

Darby beyaz bardağın fayansın üzerinde dönmesini izledi ve - şüphelerinin doğrulandığını varsayarak- belki de Lars'ın minibüsüne girip çocuğu sessizce kendi Honda'sına taşıyabileceğini düşündü. Çocuğu arka koltuğa, belki de mezar taşlarını ovalamak için kullandığı kasap kâğıdı yığınının altına saklayabilirdi. Ya da daha iyisi, yeterli oksijen ve ısı varsa bagaja. Kar küreme araçları yarın sabah erkenden geldiğinde herkes kendi yoluna gidebilir ve Lars avının kaçtığını bile fark etmeden uzaklaşabilirdi-

Hayır. Bu hüsnükuruntu. Bütün gece burada mahsur kalacakları için, Lars çocuğu sıcak tutmak için motorunu belli aralıklarla çalıştırmak zorunda kalacaktı. Esirinin ortadan kaybolduğunu fark edecekti.

Çıngıraklı bir nefes aldı. Soluğunu vermeden önce beşe kadar saydı, tıpkı bir zamanlar annesinin ona öğrettiği gibi.

*Şu anda, avantaj benim. Bunu
boşa harcamam.*

Bu durumda başka birinin olmasını diledi. Daha zeki, daha cesur, daha kararlı, daha yetenekli biri. Üniversitesinin ROTC programından biri, kampüste bir aşağı bir yukarı ağır sırt çantaları taşıyan şehirli dijital kamufleli terli kızlardan biri. Ju-jitsu bilen biri. *Herhangi biri.*

Ama sadece o vardı.

Sadece Darby Thorne, yabancılardan çaldığı siyah boya kalemleriyle duvar kâğıdı yaptığı yurt odasında partilerden saklanan tuhaf kız.

Bir tür ruhani vampir gibi.

Dışarıda kar fırtınası şiddetlenirken, iPhone'unu kaydirdi ve hızla başka bir mesaj yazdı. Sadece bir mesaj taslağıydı. Akla gelmeyecek bir şey olursa diye sadece bir yedekti ama yine de gözlerini yaşartmıştı.

Anne, eğer bu mesajı telefonumda bulursan, bana bir şey oldu demektir. Bunu yazdığım sırada bir dinlenme tesisinde mahsur kaldım ve buradaki insanlardan biri tehlikeli olabilir. Umarım sadece paranoyaklaşıyorumdur. Ama eğer değilsem, her şey için üzgün olduğumu bilin. Sana söylediğim ve yaptığım her şey için. Şükran Günü'ndeki telefon konuşmamız için özür dilerim. Bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Anne, seni çok seviyorum. Ve çok özür dilerim.

Sevgiler, kızın.

* * *

On beş dakika sonra Lars tuvalete gitti.

Adam Darby'nin sandalyesinin yanından geçerken Darby garip bir şey fark etti. Adam siyah kayak eldivenlerini çıkarmış, sol elinin arkasındaki soluk deriyi ortaya çıkarmıştı. Küçük, kabarık şişliklerle doluydu. Sivrisinek ısırıkları gibi. Ya da belki de yara dokusu, gerçi peynir rendesi dışında hangi korkunç aletin bir insan eline bunu yapabileceğini hayal bile edemiyordu-

Sonra Lars ayaklarını sürüyerek erkekler tuvaletine girdi ve gözden kayboldu. Kapı sallanarak kapandı, sonunda tıklamadan önce sonsuza kadar sürdü.

Şimdi.

Darby sandalyesinden kalktı ve titreyen dizlerinin üzerinde doğruldu. Ed ve Ashley ona baktılar. Bu onun için bir şanstı, dışarı sızmak ve düşünülemez olanı doğrulamak için otuz saniyelik bir fırsat. Telefonu elinde, ciğerleri tuttuğu nefesle şişerek ön kapıya doğru ilerledi - ama yolda kendini şaşırttı. Tamamen mantıksız bir şey yaptı.

Üzerinde COCO yazan ikinci sürahiye yaklaştı ve sekiz onsluk strafor bardağını hızla doldurdu. Sıcak çikolatayı sevmezdi bile.

Ama çocuklar sever. Değil mi?

Pisuar sifonunun sesini duydu. Lars geri geliyordu.

Şimdi acele ederek sıcak içkisini yudumlarken ön kapıya geri döndü ve Ashley'in hâlâ onu izlediğinin farkında olarak kapıyı çekerek açtı. "Hey, Darbs, nereye gidiyorsun?"

Darbs. Beşinci sınıftan beri ona böyle hitap edilmemişti.

"Tekrar cep telefonu sinyali almaya çalışıyorum. Annem pankreas kanseri ve Provo'da bir hastanede yatıyor." Ashley'in cevap vermesine fırsat vermeden dışarı çıktı, uğuldayan fırtınanın içine girdi, kemik dondurucu havanın duvarına karşı irkildi ve bir zamanlar annesinden duyduğu küçük bir sözü hatırladı: *Söylemesi en kolay yalanlar doğru olanlardır.*

GECE

21:25.

Darby önce Kabus Çocuklarına doğru yürüdü.

Bu planının bir parçasıydı - doğrudan arabalara yönelmek şüpheli olurdu ve Lars'ın tuvaletten çıktıktan sonra pencereden dışarı bakacağını ve onu orada bulamayacağını varsaymak zorundaydı. Ayrıca karda izler bırakıyordu. Bir saat önce kendisininkini, Ashley'inkini ve Lars'inkini (sekiz numara ayakkabıları onlarınkinden çok daha küçüktü) tanıdı. Hepsi kar taneleriyle doluydu.

Bu gece, her karar ayak izleri bırakacaktı.

Kararlara gelince, sıcak çikolata aptalca bir karardı. Devon'ın "Çince Güç" dövmesi kadar aptalcaydı. Muhtemel bir çocuk avcısı bir oda ötede işerken neden içecek doldurmak için zaman ayırdığını bilmiyordu. Sadece yapmıştı. Gerçek bir baş belası gibi dışarı çıkarken içkisini yudumlarken dilini yakmıştı.

Çiğnenmiş heykellerin etrafından dolaştı ve sonra ziyaretçi merkezinin etrafından geri döndü. Bina uçurumun kenarında sallanıyordu - üst üste yığılmış piknik masalarıyla daha da daraltılmış bir çimento temel duvarının arkasında dar bir uçurum. Binanın arka duvarında iki pencere daha gördü. Her tuvalet için bir tane. Küçük ve dikdörtgen şeklindeydiler, yerden yaklaşık on metre yüksekteydiler ve çatının buzlu çıkıntısının altına yerleştirilmişlerdi. Lars'ın orada işini çoktan bitirdiğinden emindi - dakikalar önce pisuarın sifonunu duymuştu - ama her ihtimale karşı sessizce hareket etti.

Hâlâ cep telefonu çekmeyen kız rolünü oynayarak yokuş yukarı yürüdü. Tabii ki iPhone'u hiçbir şey algılamadı. Birkaç adımda bir 9'a 1 mesajını tekrar göndermeyi denedi ama hiç çekmedi. Şarjı artık yüzde dördtü.

Buradan, bir diorama gibi düzenlenmiş tüm dinlenme alanını inceleyebiliyordu. Wanapa - *Küçük Şeytan*, yerel dilde. Küçük, sağlam bir bina. Bayrak direği. Sedir ağacı sandığı. Kabus Çocuklar. Karda kalmış arabalar. Özellikle ziyaretçi merkezinin ön kapısını izledi, sodyum buharlı lambanın turuncu ışığının altında Lars'ın dışarı adım atmasını bekledi. Onun izini takip edip etmeyeceğini görmek için bekledi.

Kapı açılmadı.

Kemirgen Surat'tan iz yok.

Melanie's Peak solda, eğimli bir gölge gibi yükseliyordu. Yoğunlaşan kar yağışı dağın büyük bir kısmını gizlemişti ama yine de görüş alanındaki en yüksek dağdı. Navigasyon için faydalı bir işaret olabilirdi.

Bu noktadan, tepe ışıklarının daireleriyle yıkanan Yedinci Devlet Yolu'nu da görebiliyordu. Taze tozla parıldayan dev bir kayak rampasına benziyordu. Sandi'nin kamyoneti hariç (belki) buradaki her şey için tamamen geçilmezdi. Blue ne bir metre yukarı çıkabilir ne de *aşağı inebilirdi*.

Saçlarında kar taneleriyle orada bekledi, yüksek irtifadan esen rüzgârın uzaktan gelen esintilerini dinledi. Aralarında kasvetli bir sessizlik vardı. Ve bu sessizlikte, Darby'nin kendi işkence dolu düşünceleri bir yankı odası gibi çılginca akıyordu.

Babamın gitmesinin sebebi sensin. Ve senin yerine onu seçebilseydim, gözümü kırpmadan seçerdim.

Bir kalp atışında, Maya.

Telefonu kapatmadan önce annesi cevap vermişti: *Eğer seni gerçekten isteseydi, Darby, seni alırdı.*

Sıcak kakaosunu tekrar yudumladı. Ilık.

Artık Lars'ın onu takip etmediğinden emin olduğuna göre, nihayet minibüsüne yaklaşabilirdi. Çıkış rampasını geçti ve kuzeyden yaklaştı, gözleri Wanapa'nın ön cephesinden hiç ayrılmadı. İç pencereden minibüsün sağ tarafı görülebiliyordu ama sol tarafı görülemiyordu ve Lars'ın gözünü dört açtığını varsaymak zorundaydı. Derin karda yürümek yorucuydu; tırmandı, nefes nefese kaldı ve içkisini döktü. Hava boğazını aşındırıyordu. Burnu yanıyordu. Kirpiklerindeki nemin donarak onları çıtır çıtır hale getirdiğini hissetti.

Garip bir şekilde, vücudunun kendisi soğuk hissetmiyordu. Kanı adrenaline ısınmıştı. Kendini radyoaktif hissediyordu. Eldivenleri bile yoktu ama bütün geceyi burada geçirebilecekmiş gibi hissediyordu.

Otoparkın karavanlar ve yarı kamyonlar için ayrılmış bölümünü geçerken, artık binaya, buğulu camın ardından oturan figürleri seçebileceği kadar yakındı. Ashley'nin omzunu gördü. Ed'in saçsız kafasının üst kısmını. Lars'tan iz yoktu ama bu onu birden endişelendirdi. Ya onu dışarı kadar takip etmişse? Ya o binanın *arkasındayken* binadan yeni çıkmışsa ve şu anda karanlıkta arkasından sürünerek ayak izlerini takip ediyorsa?

Hangisinin daha korkunç olduğuna karar veremiyordu: Kemirgen Surat'ı görmek mi, yoksa görmemek mi? Sıcak çikolatası yakında bardağında donacaktı.

Gizemli minibüse doğru ilerlemeye devam etti ve aptal çizgi tilki her yalpalayan adımında daha da yaklaştı. Şu slogan: BAŞLADIĞIMIZ İŞİ BİTİRİRİZ. Park yerindeki toz daha sığıdı; buz tabakasının altında sadece ayak bileği derinliğindeydi. Son yirmi dört saat içinde sürülmüştü, bu da güven vericiydi. Soldan yaklaşarak minibüsün uzun kenarını siper olarak kullandı.

Minibüsün arka kapısına yaklaştı. Bir Chevrolet Astro. AWD'nin dört tekerden çekiş anlamına geldiğini düşündü. Yıpranmışlığına bakılırsa eski bir modeldi. Tampondaki kirli çizikler. Kömür grisi boya, kabarcıklar halinde soyulmuştu. Sağda, bir saat önce minibüsle Honda'sının arasından geçip tam burada duraklayan kendi ayak izlerinin silik hatlarını fark etti. Olaylar burada olmuştu. Burası gecesinin sert bir dönüş yaptığı yerdı.

Ve şimdi, bu onun gerçek anıydı.

Strafor bardağını karın içine bıraktı ve Astro'nun dikdörtgen arka camlarına doğru eğildi. Ellerini tekrar cama dayadı ve içeriye baktı. Hatırladığından daha da karanlıktı. Hiçbir şekil yoktu. Hareket yoktu. Sadece bulanık bir siyahlık, bir yabancının dolabına bakmak gibi.

İki parmağının ucuyla bardağa vurdu. "Hey."

Cevap yok.

"Hey. İçeride biri mi var?" Bir minibüsle konuşuyor olmak tuhaftı.

Hiçbir şey.

Sadece Darby Thorne, burada bir araba avcısı gibi dikiliyor ve her geçen saniye kendini daha da garip hissediyordu. iPhone'undaki LED el fenerini kullanmayı düşündü ama bu hem pil tüketecek hem de daha kötüsü bir süpernova kadar parlak olacaktı. Eğer Lars pencereye doğru bakıyorsa, kesinlikle görecekti.

Kaliforniya plakasının hemen üzerindeki metal kapıya parmak eklemiyle iki kez vurdu ve yanıt bekledi. İçeride hiçbir hareket yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Hayal ettim.

Kapıdan geri çekildi ve soğuk bir nefes aldı. "Dinleyin," diye tısladı, sesi kısıktı. "İçeride kapana kısılmış biri varsa, hemen şimdi ses çıkarın. Yoksa ben gidiyorum. Bu senin son şansın."

Hâlâ cevap yok. Darby yirmiye kadar saydı.

O küçük eli hayal ettim. İşte böyle oldu.

Şimdi, geriye dönüp baktığında, ziyaretçi merkezinde bir fincan sıcak çikolata doldurmak için neden zaman ayırdığını çok iyi biliyordu. Bu onun kendi inkâr biçimiydi. Devon dün gece dünyasını altüst eden bir mesaj attıktan sonra da aynı şeyi yapmıştı: **Beni ara, annem kanser olmuş.**

Yaptığı ilk şey?

Telefonunu yere bırakmış, ceketini giymiş ve Dryden Hall'dan öğrenci birliği binasına yürüyerek bir çizburger sipariş etmişti. Yağlı ve ezilmiş bir şekilde önüne gelmesini izlemiş, buruşturulmuş bir onlukla 5,63 dolar ödemiş, ıssız kafeteryada bir koltuk bulmuş ve tuvalete kaçıp kusmadan önce yarım yamalak iki ısırik almıştı. Dirsekleri ağartılmış porselenin üzerinde, yanakları gözyaşlarıyla yanarken, kabinde Devon'ı aramıştı.

Normallikte bir sığınak vardır - eğer ona tutunabilirseniz. Lars'ın minibüsünün dışında saymaya devam etti.

Şimdiye kadar ellisine ulaşmıştı ve hâlâ bu hayali çocuktan bir iz görememişti. Mantıklı, değil mi? Tıpkı son derece mantıklı insanların gökyüzünde kırmızı ışıklar, aynalarda hayaletler ya da milli parklarda Koca Ayak gördüklerine yemin etmeleri gibi - Darby Thorne da bir yabancıнын arabasının içinde bir çocuk eli hayal etmiş ve bu yarım yamalak serap yüzünden neredeyse ciddi ve şiddetli bir eyleme girişmişti. Çok fazla kafein, az uyku.

Bu bir film değildi. Bu sadece gerçek hayattı.

Ve tüm bunlar sadece bir yanlış anlaşılma, yanlış bir alarmdı ve Darby birdenbire o havasız küçük ziyaretçi merkezine dönmek için sabırsızlanmaya başladı. Şimdi şirket o kadar da kötü görünmüyordu. Ashley ile kâğıt oynamaya çalışacak, belki Ed ve Sandi ile sohbet edecekti. Belki de CDOT acil durum frekansını daha fazla hava durumu detayıyla güncelleyene kadar bankta uyuklayacaktı.

Çünkü Lars adam kaçırان biri değildi. Kekeme ve ellerinde tümsekler olan bir sürüngendi elbette ama dünya sürüngenlerle doluydu. Çoğu zararsızdı. Astro'nun sahibi de muhtemelen öyle olduğundan, cesaretini toplayıp telefonunu minibüsün arka camına dayadı ve LED el fenerini çalıştırarak kör edici mavi-beyaz bir ışık yaymaya başladı. Son şüphelerini de gidermek ve nihayet hiçbir şey olmadığını doğrulamak için-

Camın arkasında, kendisine bakan küçük bir kızın yüzünü gördü. Darby telefonunu düşürdü.

LED ışık, Wanapa ziyaretçi merkezine bakan bir fener gibi ayaklarının dibine yanlamasına düştü ve karda pürüzlü gölgeler oluşturdu. Işığa doğru atladı, avuçladığı elleriyle onu kapattı ve omuz düğmesini bulmaya çalıştı.

Minibüste yine sessizlik. Kız karanlığın içine geri çekilmişti.

Ve yine Darby onu sadece bir an görmüştü. Ama o sert parıltının ardından gelen görüntü, güneşe bakar gibi retinasına kazınmıştı. Detaylar silinmemişti. Yüzünün oval şekli. Belki altı ya da yedi yaşındaydı, saçları keçeleşmişti. Geniş gözler, parlaklıktan ürküyordu. Ağzının etrafına zalimce yapıştırılmış koyu renkli bant, damlayan sümükle parlıyordu. Siyah tel kafes gibi metalik ve ızgaralı bir şeyin arkasındaydı. İlk başta şüphelendiği gibi. Bir köpek kafesi.

Aman Tanrım. Ağzı bantlanmış ve bir köpek kafesinin içine tıkılmış.

Darby dışarı çıktığından beri ilk kez titredi. Tüm sıcaklık vücudunu tek bir anda terk etmiş gibiydi. Her şey doğrulanmıştı. Hepsi doğrudu. Her şey tam da şüphelendiği gibiydi. Her şey gerçekten oluyordu, şu anda, canlı renklerle ve küçük bir kızın hayatı gerçekten tehlikedeydi ve bu geceki unvan maçı uykusuz bir sanat öğrencisi ile bir insan avcısı arasında olacaktı.

Tekrar ayağa kalktı.

Aptalca, Astro'nun arka kapısını tekrar denedi. Hâlâ kilitliydi. Bunu zaten biliyordu. Sonra sürücü kapısına yöneldi. Düşünmüyordu; içgüdüleriyle hareket ediyordu. Sadece refleksler, ham sinirler. Kemirgen Surat'ın minibüsüne girecekti. Bu küçük kıızı *oradan çıkaracak* ve Honda'sına saklayacaktı. Bagaja belki. Orada güvende olurdu, değil mi?

Camı kırmak gürültülü olurdu ve kanıt bırakırdı. Darby bunun yerine sürücü penceresinden baktı. Astro'nun içi gösterge panelindeki fişler ve koltuklardaki sarı hamburger ambalajlarıyla darmadağındı. Bardak tutucuları Lars'ın boş Big Gulp'larıyla doluydu. Taze tozu süpürdü ve buzlu camın arkasında kapının kilit pimini aradı - evet, oradaydı. Eski arabalar için Tanrı'ya şükür-

Darby, bunu iyice düşün.

Çömeldi ve sağ ayakkabısının beyaz bağcığını kopardı. Dişlerini sıkarak ortasından bir düğüm attı. Minyatür bir kement gibi sıkıca çekti. Bunu daha önce sadece bir kez yapmıştı.

Darby, dur.

İmkânı yok. Kapının üstünden daha fazla kar avuçladı, buz kabuklarını düşürdü ve ayakkabı bağını üst köşeye bastırdı. Parmak uçlarıyla metali kavradı ve kapı ile çerçevesi arasındaki basıncı hafifletecek kadar çekti. Sadece bir ya da iki milimetre. Otuz saniye kadar kıpırdandıktan sonra, bağcık kayarak camın arkasına sarktı.

Dur.

Yapamadı. Ayakkabı bağını dikkatli bir şekilde birkaç santim ilerletti ve ilmeği kilide doğru indirdi. Ve mucizevi bir şey oldu - kement iğnenin üzerine düştü ve ilk denemesinde onu çevreledi. Bu en zor kısımdı, geçen sefer kırk beş sinir bozucu dakika sürmüştü, ama şaşırtıcı bir şekilde Darby ilk denemesinde bunu başarmıştı. Bu umut verici bir alametti, sanki Tanrı onun tarafındaydı. Öyle olmasını umuyordu. Bu gece alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı.

Sağduyusu hâlâ itiraz ediyordu: *Darby, düşüncesiz olma. Onu dışarı çıkardıktan sonra ne olacak? Onu içeri götüremezsin. Onu bütün gece Blue'nun bagajında saklayamazsın. Önce bir adım geri git.*

Hayır. Hayır. Tek düşünebildiği o kızdı. O dehşete düşmüş küçük yüz hâlâ zihnindeydi.

Bunu iyice düşün-

Kapının çevresi boyunca kayarak sola doğru yeniden konumlandı ve ayakkabı bağını yatay olarak çekti. Düğüm, boynu sıkan bir ilmik gibi kilidin etrafında sıkılaştı. Sonra dikey olarak yeniden konumlandı, tutuşunu ayarladı ve biraz daha sert çekti (çok sert çekerse pim üzerindeki tutuşunu kaybedecek ve baştan başlamak zorunda kalacaktı) ve biraz daha sert ve daha sert çekti ve ayakkabı bağı terli gerginlikle titredi ve pim gıcırdadı ve şimdi kararlıydı ve duramıyordu

Darby, bu gece öleceksin.

TIKLA.

Kapının kilidi açıldı.

Kalp atışları hızlanan Darby kapının kolunu tutup çekerek açtı ve dehşet içinde Astro'nun tavan lambasının yandığını gördü. Göz kamaştırıcı bir parlaklık.

* * *

Larson Garver dışarıda bir ışık gördü.

Broşür rafının yanında eğilmiş, Colorado Air broşürünü inceliyor ve Robinson türbin helikopterlerinin R66 mı yoksa R44 mü olduğunu anlamaya çalışıyordu ki onu fark etti. Çevresel görüşünün kenarında parıldıyordu. Park halindeki arabalardan gelen ve camda geriye doğru yansıyan sessiz, küçük bir parıltı. *Minibüsünden.*

Bağırsaklarında bir panik düğümünün sıkılaştığını hissetti.

Odanın geri kalanı kayıtsızdı. Ashley ve Ed'in kart oyunu devam ediyor, sesleri nazik bir şekilde gidip geliyordu:

"Karo dokuzlu mu?"

"Agh. Beni yakaladın."

Lars nefesini tuttu. Dışarıdaki bilinmeyen ışıkla ilgili açısı yeterince iyi değildi; sadece camdaki bir yansıma olabilirdi. Bu yüzden Colorado Air broşürünü cebine tıktırdı - Springs Scenic (bir Cessna 172) ve Rocky Vistas'a (bir DHC-3 Otter) katılacağı yere - ve daha net bir görüş için boynunu bükerek panelli pencereye doğru aceleyle ilerledi-

* * *

Darby tavan lambası düğmesini buldu ve yumruklayarak kapattı. Yine karanlık.

Vay anasını. Nefes nefese kaldı, kalbi güm güm atıyor, kulak zarları cınlıyor ve kanla doluyordu. Bu aptalcaydı. Pervasızca. Tehlikeliydi. Düşünmeden hareket etmiş ve kapıyı açan bir ampul tarafından pusuya düşürülmesine izin vermişti.

Yine de kimse görmemişti. *Zarar yok, faul yok, değil mi?*

. . . Değil mi?

Minibüs bayat ter gibi kokuyordu. Ona bir spor salonunun soyunma odasını hatırlatıyordu. Deri koltuk kılıfı parmaklarının altında nemli duruyordu. Gösterge panelinde bir uçak maketi vardı. Zemin, buruşmuş sarı Jack in the Box ve Taco Bell poşetlerinden oluşan bir denizdi, yapış yapış ve şeffaftı. El yordamıyla orta konsolu buldu ve açtı - daha fazla çöp. Bir tabanca ya da başka bir şey bulmayı umuyordu. Torpido gözünü denemek istedi ama orada da bir ampul olduğunu biliyordu, bir tuzak teli gibi patlamaya hazırdı. Bunu tekrar riske atamazdı.

Kapı panelinin içinde, iç kilitleri buldu. CLICK-CLICK.

Astro'nun arka kapıları artık açıktı. Kabin, kargo bölümünden Katolik günah çıkarma odası gibi metal bir paravanla ayrılmıştı. Çok dikkatli bir şekilde dışarı çıktı, ayakkabı bağcığını aldı, kilidi parmakladı

ve sürücü kapısını avuçlarıyla hafifçe kapattı. Minibüsün kaputunun üzerinden binanın penceresini görebiliyordu. Camın arkasında Lars'ın silüetini görmekten korkuyordu - kubbe ışığını araştırıyordu - ama pencere hâlâ boştu. Go Fish devam ederken sadece Ed'in başının üst kısmı ve Ashley'in omzunun bir kısmı görünüyordu.

Şimdiye kadar çok iyi.

Darby minibüsün sol tarafı boyunca geriye doğru süründü, aptal çizgi tilkinin yanından geçerek, yığılmış karların arasından tırmanarak adımlarını geri çekti. Ayakkabı bağını kot pantolonunun cebine soktu; şu anda ayakkabısını yeniden bağlayacak zamanı yoktu. Astro'nun arkasından dolaştı, sol kapı kolunu tuttu ve çekerek açtı.

Kız bir köpek kafesinin içindeydi. Düz bir yerde saklamak için katlanabilen siyah, tel ızgaralı kafeslerden biri. Bu bir collie için boyutlandırılmış, bir asma kilit ve düzinelerce düğümlü fermuarlı bağ ile güçlendirilmişti. Ayakta duracak kadar yer olmadığı için dizlerinin üzerinde kambur duruyordu. Minik parmakları tel parmaklıkları bir hapishane hücresi gibi kavramıştı. Koli bandı beceriksizce bükülerek ağzının etrafına dolanmıştı.

Darby nemli bir ekşilik kokusu aldı. İdrar.

Uzun bir süre konuşmadı. Ne söyleyebilirdin ki? Bu durum için hiçbir kelime yoktu. Bir ağız dolusu fıstık ezmesini yutar gibi, sonunda dudaklarını oynatmayı ve şöyle demeyi başardı: "Merhaba."

Kız kocaman gözlerle ona baktı. "İyi misin? . . iyi misin?"

Başını iki yana salladı.

Hadi canım.

"Ben ..." Darby ürpertici bir rüzgârın altında titredi ve bu kadar ilerisini planlamadığını fark etti. "Tamam, yüzündeki bantı çıkaracağım, böylece benimle konuşabilirsin. Sorun olur mu?"

Kız başını salladı.

"Acıtabilir."

Kız başını daha sert salladı.

Darby canının *yanacağı* biliyordu; saçlarına yapışmıştı. Lars onu tembelce başının etrafına sarmıştı ve siyah elektrikli türdendi. Köpek kulübesindeki boşluklara uzandı ve tırnaklarıyla bandın dikiş yerlerini buldu. Dikkatle ilk ilmeği, sonra da ikincisini sıyırdı ve küçük kız geri kalanını hallederken Darby sordu: "Senin adın ne?"

"Jay."

"Bu minibüsü kullanan adamı tanıyor musun?"

"Hayır."

"Seni götürdü mü?"

"Evet."

"Senin evinden mi?" Darby yeniden ifade etti: "Bekle, tamam, Jay, nerede yaşıyorsun?"

"1145 Fairbridge Yolu."

"Neresi orası?"

"Costco tarafından."

"Hayır. Yaşadığın *şehrin* adı ne?" "San Diego."

Bu Darby'yi ürpertti. Daha önce hiç Batı Yakası'na gitmemişti. Lars günlerce otoyolda kalmış olmalıydı, bu kız da arkada sıkışıp kalmıştı. Bu fast food çöplerini açıklıyordu. Gözbebekleri karanlığa alıştıkça minibüsün içini daha iyi görebiliyordu - kafesi örtmek için yığılmış battaniyeler ve kilimler. Duvarlardaki kontrplak rafların hepsi boştu. Metal zeminde şingirdayan cam Coca Cola şişeleri. Gevşek talaş. Çiviler. Siyah ağzı olan kırmızı bir gaz tenekesi. Beyaz K-Mart poşetlerine sarılmış çocuk giysileri... Darby, Lars'ın onu memleketinden kaçırdığından beri Jay'i bir kez bile değiştirdiğinden şüpheliydi. Ta Güney *Kaliforniya'dan*.

"Costco'nun hemen yanında," diye açıkladı Jay.

Darby kızın tişörtündeki dairesel logoyu fark etti ve tanıdı - Pokémon oyunlarındaki top şeklindeki cihaz. CU-Boulder kampüsünü kısa bir süreliğine kasıp kavuran iPhone uygulamasından bir *Pokeball olduğunu* hatırladı. "Soyadınız nedir?"

"Nissen."

"Is . . ." Darby kulübenin kapısını sabitleyen yuvarlak asma kilidi tıkırdattı. "Jay bir şeyin kısaltması mı?"

"Jaybird."

"Hayır. Daha uzun bir isim. Mesela . . .

Jessica gibi mi?" "Sadece Jay," dedi kız.

Jay Nissen. Yedi yaşında. San Diego'da kaybolduğu bildirildi.

Darby farkına vardı - bu haberlere çıkacaktı. Az önce bir adamın arabasına girmişti (zaten teknik olarak bir suçtu) ve şu anda, daha sonra bir mahkeme salonunda okunacak kararlar alınıyordu.

Avukatlar dakika dakika detayları inceleyecekti. Hayatta kalırsa, iyi ya da kötü yaptığı her seçimin hesabını vermek zorunda kalacaktı. Ve şu ana kadar başardığı tek şey, ağzı bantla kapatılmış kaçırılan kıza *iyi* olup olmadığını sormaktı.

Darby çocuklarla konuşma konusunda her zaman berbat olmuştu. Bebek bakıcılığı yaptığı günlerde bile annelik içgüdüsünden yoksundu. Çocuklar onu strese sokan, dağınık, kavgacı küçük yaratıklardı. Sık sık kendi annesinin onunla nasıl başa çıkabileceğini merak ederdi, özellikle de planlanmamış olduğu için.

Ablası Devon elbette kasıtlıydı. Sevgili ilk çocuk. Ama üç yıl sonra, sarsıcı bir evlilik ayrılığının ardından Darby bebek dünyaya geldi. Boşanma evrakları, geç kira ve bir de sabah bulantıları. Annesi bir keresinde ona çarpık bir sırıtışla "*Seni mide gripi sandım*" demişti. Darby bu konuda ne hissedeceğini hiçbir zaman tam olarak bilemedi.

Grip olduğunu sanmıştım.

Seni Theraflu ile öldürmeye çalıştım.

Şimdi bu küçük kaçırılmış kız kulübeyi kavramak için diğer elini kaldırdı ve Darby onun da sargılı olduğunu fark etti. Jay'in avuç içi özensiz elektrik bantlarıyla sarılmış ve mühürlenmişti. Ayrıntıları seçebilmek için çok karanlıktı.

Darby ona dokundu - ve Jay sertçe irkilerek uzaklaştı. "O ... sana zarar verdi mi?"

"Evet."

İçini bir öfke kapladı. Buna inanamıyordu - bu gece her geçen saniye daha da kötüleşiyor gibiydi - ama sesini sakinleştirdi ve dişlerini sıkarak sordu: "Eline ne yaptı, Jay?"

"Buna sarı kart deniyor."

"*Sarı kart mı?*"

Kız başını salladı.

Darby'nin zihni çırpındı - futboldaki gibi mi?

Jay yaralı elini indirip geriye yaslanarak kulübeyi gıcırdattı ve Darby tel parmaklıkların üzerinde kabuklu bir şey hissetti. Tırnaklarının altından döküldü, bakır kokuyordu. Kurumuş kan pulları.

Sarı kart.

İşte böyle bir psikopatla karşı karşıyayım-

Ellİ metre ötede, binanın ön kapısı açıldı ve sonra çarparak kapandı.

Jay dondu kaldı.

Yaklaşan ayak sesleri, hızla geliyor. Çizmelerin altında buz çıtırdıyordu. Darby durduğu yerde duraksadı, çocuğu kaçırın kişinin Chevrolet Astro'sunun arkasına yaslandı. Yarı içeride, yarı dışarıda. Hareket etmekten korkuyordu, kalmaktan korkuyordu. Dehşetten felç olmuş bir halde, ayak sesleri karanlığın içinde yaklaşırken küçük kızın kocaman gözlerine baktı.

Ve başka bir ses, hızla yaklaşıyor.

Ağızdan nefes alma.

9:39.

Kaçmak mı, saklanmak mı?

Lars minibüsüne yaklaşırken Darby *saklanmayı* seçti. Aracın içine kadar girdi, dizlerini içeri soktu ve arka kapıyı yavaşça arkasından kapattı - ama kapı bir havlunun üzerine kapandı.

Ayak sesleri daha da yaklaştı.

"*Kahretsin-*"

Havluyu içeri çekti ve kapıyı hafifçe kapattı. Yerine oturdu. Artık avcının minibüsünün içinde, arka kapı ile Jay'in köpek kulübesi arasına sıkışmıştı. Mümkün olduğunca yere çöktü, dar alana sığmak için kasıldı ve kendini yığılmış battaniyeler ve cızırtılı kilimlerle örttü. Altında Coca Cola şişeleri şingirdiyordu. Köpek battaniyelerinin küf kokusu. Alnı soğuk metal kapıya dayanmış, sağ dirseği arkasına doğru kıvrılmıştı. Nefesini kontrol etmek, panikle yuttuğu havayı sessiz tutmak için mücadele etti: *Nefes al. Beşe kadar say. Nefes ver.*

Nefes alın. Beşe kadar say.

Nefes verin. Nefes alın. Say-

Şimdi Kemirgen Surat'ın ayak seslerinin aracın sağ tarafında döndüğünü, çivi tabancalı çizgi tilkiyi geçtiğini, BAŞLADIĞIMIZI BİTİRİRİZ sloganını geçtiğini, onun minibüsü ile kendi Honda'sının arasından geçtiğini duydu. Korku ve haklılığın deniz tutmuş karışımını tattı - *saklanmak* yerine *kaçmayı* seçseydi, adam onu kesinlikle fark edecekti. Adam çok küçük dişlerinin arasından hafifçe hırıldayarak gelmeye devam etti ve kadın onun silüetinin arka camdan başının üzerinden geçtiğini gördü. Orada durdu, içeriye baktı, ondan on iki santim uzaktaydı, nefesi camda buğulanıyordu.

Darby onunkini tuttu.

Eğer o kapıyı açarsa, ben ölürüm-

Ama yapmadı. Yürümeye devam etti, minibüsün etrafında tam bir daire çizdi ve sürücü kapısına geldi. Kolu kavradı. Darby kapının kötü menteşeler üzerinde gıcırdadığını duydu ve üçüncü bir insan bedeni içeri girerken araç süspansiyonu üzerine çöktü. Kırmızı kordonundaki araba anahtarlarının şingirtisi.

Darby tek gözünü açmış, altındaki cam şişeleri rahatsız etmemeye dikkat ederek köpek kulübesinin içindeki Jay'e baktı ve başını kaldırdı

Titreyen bir işaret parmağını dudaklarına götürdü: *Şşşt*.

Jay başını salladı.

Sürücü koltuğunda oturan Lars burnunu çekti, öne doğru eğildi ve anahtarı kontağa soktu ama çevirmedi. Darby uzun, düşünceli bir nefes çekişi duydu. Sonra sessizlik. Çok fazla sessizlik.

Bir sorun var.

Bekledi, kulak zarları artan basınçla çınılıyordu. Bağırsak kasları sıkıştı. Şişmiş ciğerlerinde bir nefes tuttu. Kemirgen Surat direksiyonun başında, kafesli bir bölmeyle ayrılmış ve ön camdaki donuk karda siluet halinde duran karanlık bir formdu. Darby açıkta kalan tek gözüyle adamın başının yana dönük olduğunu görebiliyordu. Yukarıya ve sağına bakıyordu. Astro'nun tavan lambasına.

Kapattığı tavan lambası.

Oh, hayır.

Adamın beyninden geçen düşünceleri hayal edebiliyordu. Her zamanki gibi sürücü kapısını açtığında ampulün neden otomatik olarak yanmadığını merak ediyordu. Bu ne anlama geliyordu? Minibüsüne başka birinin girdiğini. Dışarıdaki karışık ayak izlerini yakından incelediğinde, birinin *hâlâ minibüsünün içinde olduğunu*, arka tarafta küflü bir Navajo halısının altına gömüldüğünü, terlediğini ve sinir bozucu bir panikle titrediğini-

Lars anahtarı çevirdi.

Motor sorunsuzca çalıştı ve Darby rahatlayarak nefes verdi. Koltuğunda öne doğru eğildi ve havalandırma deliklerini açtı. Kalorifer düğmesini sonuna kadar açtı. Deadpool beresini gösterge paneline, model uçağının yanına koydu ve bir fast food paketini buruşturdu.

Darby yanında bir hareket duydu. Bu Jay'di, ağzının etrafındaki elektrik bandını sessizce yeniden sarıyordu. *Akıllı kız, diye* düşündü.

Minibüs yavaş yavaş ısı ve nemle dolarken, sonraki yirmi dakika saatler gibi geldi. Lars motoru rölantide çalıştırdı ve radyo istasyonlarını taradı. Sadece bozuk parazitlerin farklı tatlarını, CDOT iletiminin tekrar eden robo-sesini ve bir kez daha Bing Crosby'nin lanet olası *Beyaz Noel*'ini buldu.

Bu şarkıdan kaçamam, diye düşündü Darby. *Muhtemelen cenazemde çalacak.* Her zaman uçan arabaları icat ettiklerini hayal etmişti.

o zamana kadar. Şimdi, bir fidyecinin rutubetli minibüsünde yığılmış, burnundan nefes alırken, o kadar da emin değildi.

Doğal olarak Lars şarkının tamamını dinledi, bu da Darby'nin de dinlemesi gerektiği anlamına geliyordu. Sözleri dinlemek şarkıyı biraz daha takdir etmesini sağladı. Şarkının hep karla ilgili olduğunu düşünmüştü ama içinde bir memleket özlemi ve hasreti vardı. Bing Crosby mırıldanırken, liseden yeni mezun olmuş zavallı bir çiftlik çocuğunu, donmuş yabancı topraklarda, başka birinin savaşında savaşırken, evdeki sevdiklerini hayal ederken hayal etti. O kısmı anlayabiliyordu.

Lars muhtemelen bu konuda o kadar derin düşünmüyordu. Bir Baby Ruth barını yüksek sesle çiğneyerek kemirdi. Burnunu karıştırdı ve gösterge panelinin ışığında bulgularını inceledi. İki kez osurdu. İkincisi kıkırdamasına neden oldu ve sonra aniden arkasını dönüp bir ağız dolusu küçük, sivri dişiyle minibüsün arkasına sırttı ve Darby'nin göğsü sıkıştı, kalbi sıkılmış bir yumruk gibi oldu.

"Senin için ısıttım," dedi.

Karanlıkta Jay'in kulübesine bakıyordu ama aynı zamanda doğrudan Darby'ye baktığının farkında değildi. Sadece onu örten bir kumaş tabakası ve açıkta kalan bir göz. Tek gereken biraz daha ışıktı.

Bana doğru bakıyor.

Kemirgen Surat'ın sırtışı kayboldu. Bakmaya devam etti.

Aman Tanrım, beni görebiliyor, diye düşündü Darby, yanlarına kramplar giriyor, derisinde örümceklerin gezindiğini hissediyordu. *Gözleri karanlığa alışıyor ve şimdi burada olduğumu biliyor ve aman Tanrım, beni öldürecek-*

Üçüncü kez osurdu.

Ya da bu, sanırım.

Bu uzun bir korna sesiydi ve ardından sert bir kahkaha patlattı. Yolcu koltuğunu yumruklayarak kahkahasını *haykırdı*. Kendinden son derece memnundu, esirine güçlkle boğuk bir sesle şunları söyledi: "Sen ... ah, yanak gümbürtüsü için rica ederim. Güzel ve sıcak, değil mi Jaybird?"

Darby, Jay'in başını hafifçe eğerken elektrik bandının kırıştığını duydu. Kızın *"Neyle uğraştığımı gördün mü?" der gibi* gözlerini devirdiğini hayal etti.

Sonra Lars'ın göbek kahkahaları öksürüğe dönüştü. Islak ve kabarcıklı öksürüklerdi, sanki sinüs enfeksiyonu geçiriyormuş gibiydi. Bu ağızdan nefes almasını açıklıyordu.

Darby'nin ayakları daha önce gördüğü beş galonluk benzin bidonuna dayanmıştı ve şimdi onun yanında ikinci bir beyaz sürahi fark etti. Bir

Clorox logosu,

Gösterge panelinin ışığında zar zor görünüyor. Muhtemelen çamaşır suyu.

Beş galon benzin. Ve

çamaşır suyu.

Suç mahallini temizlemek için malzemeler, belki?

Radyo birkaç tatil şarkısı daha çaldıktan sonra (*Büyükanne Ren Geyiği Tarafından Ezildi, ki buna eşlik etti ve Sessiz Gece, ki buna eşlik etmedi*), Lars Astro'nun motorunu kesti ve anahtarları ceketinin cebine soktu. Minibüs artık seksen derecelik bir ter kutusuydu; camlar buğulanmıştı. Camlarda nemli lamba ışığı boncuk boncuk parlıyordu. Bu boğucu battaniyenin altında sıkışıp kalan Darby'nin teri ve eriyen karlar tenini nemli bir hale getirmişti. Kolları bileklerine yapışmış, altındaki Art Walk kapüşonlu tişörtü ise terden sıırılsıklam olmuştu.

Lars dışarı çıktı, Deadpool beresini tekrar kafasına geçirdi ve tekrar tavan lambasına baktı. Bu ayrıntı hâlâ biraz kafasını karıştırıyordu. Ama sonra arkasını döndü, son bir kez taksinin içine girdi, kapıyla birlikte havalandırdı, Jay'i (ve Darby'yi) içeriye kapattı ve gitti.

Darby onun ayak seslerinin kayboluşunu dinledi. Sonra, uzaktan, ziyaretçi merkezinin ön kapısının açıldığını ve loş bir alkışla kapandığını duydu.

Sessizlik.

Jay ağzındaki elektrik bandını sıyırdı. "Çok osuruyor." "Fark ettim."

"Sanırım burgerler yüzünden."

Darby kıllı battaniyeyi omuzlarından attı ve yüzündeki nemli saç tutamlarını sildi. Astro'nun arka kapısını tekmeleyerek açtı ve tekrar dışarı çıktı. Saunadan kaçıyormuş gibi hissetti. Converse'leri sıırılsıklamdı, çorapları içlerinde yumuşacıktı ve sağ ayakkabısının bağcığı hâlâ yoktu.

"Her şeyin üzerine ranch sosu koyuyor," diye devam etti Jay. "Arabaya servis yapanlardan patates kızartmalarını batırmak için bir fincan istiyor ama bu yalan. Sadece üzerine döküyor

."

"Doğru." Darby dinlemiyordu. Sıfırın altındaki soğuk, elli kilo kazaktan kurtulmuş gibi canlandırıcıydı. Kendini yeniden çevik ve canlı hissediyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu - sadece bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Geri çekildi, iPhone'unu kaldırdı ve hızlıca iki fotoğraf çekti.

Jay gözünü kırpmadı, kanlı parmakları kulübenin parmaklıklarındaydı.
"Dikkatli ol."

"Yapacağım."

"Dikkatli olacağına söz ver-"

"Söz veriyorum."

Kız yaralanmamış elini Darby'ye uzattı. Darby önce bunun bir tokalaşma, serçe parmakla yemin etme ya da kendi çocukluğundan yarım yamalak hatırladığı başka bir obje olduğunu düşündü ama sonra Jay Darby'nin avucuna bir şey bıraktı. Küçük, metalik ve bir buz küpü kadar soğuk bir şey.

Bir mermiydi.

"Onu yerde buldum," diye fısıldadı Jay.

Darby'nin tahmin ettiğinden daha hafifti, küçük, kör bir torpido gibiydi. Derisinin üzerinde sağa sola yuvarladı. Avucu titriyordu; neredeyse düşürüyordu. Bu tam olarak bir sürpriz değildi, sadece en kötü senaryosunun acımasız bir doğrulamasıydı.

Tabii ki Lars'ın silahı

var. Elbette vardır.

Tahmin etmeliydi. Burası Amerika'ydı, polislerin ve soyguncuların silah taşıdığı yer. NRA'nın bize söylediği gibi, silahlı kötü bir adamı durduran tek şeyin *silahlı iyi bir adam* olduğu yer. Şaka gibi ama çok doğru. Bırakın ateş etmeyi, daha önce eline silah bile almamıştı ama şu anda bir silaha sahip olmak için ruhunu bile satabilirdi.

Jay'in hâlâ ona baktığını fark etti.

Genellikle çocuklarla konuşmaktan nefret ederdi. Ne zaman yeğenleri ya da arkadaşlarının küçük kardeşleriyle kapana kısılsa, onlara her zaman daha küçük, daha aptal yetişkinlermiş gibi davranırdı. Ama şimdi, kolay geliyordu. Lafı dolandırmasına gerek yoktu. Her bir parçasında ciddiye ve yeniden ifade etmek sadece basit gücünü sulandırırdı:

"Jay, söz veriyorum seni buradan çıkaracağım. Seni kurtaracağım."

10:41.

Darby babasını on bir yıldır görmemişti ama iki yıl önce lise mezuniyet hediyesi olarak ona bir çok amaçlı el aleti göndermişti. İşin komik tarafı? Eczaneden gelen Hallmark kartı *üniversiteden* mezun olduğu için onu tebrik ediyordu.

Oops, huh?

Ama hediye olarak fena değildi. Bir yelpaze şeklinde açılan kırmızı İsviçre Ordusu çeşitlerinden biriydi - tirbuşon, makas, tırnak törpüsü. Ve tabii ki iki inçlik tırtıklı bir bıçak. Bunu sadece bir kez, oda arkadaşının yeni kulak tomurcuklarının içinde bulunduğu blister ambalajı açmaya yardım etmek için kullanmış, sonra da üniversite kariyerinin geri kalanında unutmuştu. Blue'nun torpido gözünde saklıyordu.

Artık arka cebindeydi. Hapishane sustalısı gibi.

Taş kahve tezgâhının üzerine oturmuş, sırtını güvenlik panjuru dayamış, dizlerini göğsüne doğru çekmişti. Buradan tüm odayı izleyebiliyordu - Ed ve Ashley milyonuncu Go Fish oyunlarını bitiriyor, Sandi kitaplarını okuyor ve Lars her zamanki yerinde kapıyı koruyordu.

Dışarıdaki Honda'sının arka koltuğundan, mezar taşlarını ovmak için kullandığı pirinç kâğıtlarının altından mavi bir kalem ve üniversitede kullandığı not defterlerinden birini de almıştı. Şimdi kucağındaydı.

Birinci sayfa karalamalarla doluydu. Soyut şekiller, çapraz çizgili gölgeler. İkinci sayfa - daha fazla karalama.

Üçüncü sayfa mı? Dikkatlice gözlerden saklanan Darby, muhtemelen şimdiye kadarki en iyi insan yüzü çizimini yapmıştı. Neredeyse kusursuzdu. Lars'ın her bir santimini incelemişti. Sarı bıyıkları, gevşek ısırtığı, yumuşak çenesi ve eğik alnı. Saç çizgisinin belirgin V şekli. Gözlerindeki donuk parıltıyı bile yakalamıştı. Polis bunu faydalı bulacaktı; belki de insan avına yardımcı olması için medyaya bile verebilirlerdi. Ayrıca minibüsün markası, modeli ve plakası da vardı. Bir de kayıp San Diego'lu kızın bulanık bir fotoğrafı. CNN'de, ülkenin dört bir yanındaki kırk inçlik LCD ekranlarda harika görünecekti.

Ama yeterli miydi?

Şu anda araba kullanmak imkânsızdı ama yarın sabah kar küreme araçları gelip Backbone Geçidi'ni trafiğe açtığında Lars, Jay'i alıp yola çıkacaktı. Darby hemen 911'i arayabilse bile

Daha sonra, polis hala son bilinen bir yerden hareket ediyor olacaktı. Belki yakalanacaktı, ama belki de *yakalanmayacaktı*. Düzensiz ağdan sıyrılıp dünyaya geri dönmek için bolca zamanı olacaktı ve bu yedi yaşındaki Jay Nissen için bir ölüm cezası olacaktı. Jaybird Nissen. Adı her neyse.

Duvardaki bölgesel haritaya göre, Yedinci Eyalet Yolu geçidin yakınında iki otoyolla daha kesişiyordu. Ayrıca kuzeyde bir damar gibi uzanan büyük bir otoyol da vardı. Lars ister doğuya ister batıya gitsin, kaçabileceği pek çok yol vardı. Daha yakından incelediğinde, Wanapa (Küçük Şeytan) dinlenme tesisinin yokuş aşağı yirmi mil olduğunu da öğrendi. Hep birlikte mahsur kaldıkları bu mola yeri aslında Wanapani'ydi. Daha önce haritayı yanlış okumuştı. Medeniyetten yirmi mil *daha uzaktaydılar*.

Paiute dilinde Wanapani, *Büyük Şeytan* anlamına geliyordu. Tabii ki öyle.

Darby'nin cebinde de hâlâ mermi vardı. Kadınlar tuvaletinde yeşil floresan ışıkları altında incelemişti. Merminin küt burnu, bilinmeyen bir nedenle kasıtlı olarak yapılmış gibi görünen dört çapraz kesikle yarılmıştı. Alt kısmında, pirinç ağızda damgalı bir yazı vardı: .45 lic. *Kırk beşlik* denilen silahları daha önce polisiye filmlerde duymuştu. Ama gerçek bir tanesinin tam burada, onunla aynı odada, Lars'ın ceketinin altında olduğunu düşünmek tüyler ürperticiydi. Sadece birkaç adım ötede.

Darby bunu bir saattir içten içe biliyordu ama sonunda aklı da buna yatmaya başlamıştı. Bir şüpheli tarifi ve bulanık, yarım yamalak bir fotoğraf yeterli olmayacaktı. İşler yolunda giderse medyanın onu kahraman ilan etmesi için yeterli olabilirdi ama Jay'in kurtarılmasını garantilemek için yeterli değildi.

Ve daha sonra, polisler Lars'ı bulamazsa, zavallı kızın ailesine ne diyecekti? *Çocuğunuz öldüğü için üzgünüm ama polisi aradım, plakayı yazdım ve her şeyi uygun kanallardan yürüttüm. Hatta bir resim bile çizdim.*

Hayır, harekete geçmesi gerekiyordu.

Buraya. Bu gece. Bu karla kaplı küçük dinlenme alanında. Kar küreme araçları şafakta gelmeden önce Lars'ı durdurması gerekiyordu.

Her nasılsa.

Planı ancak bu kadar ilerleyebildi.

Kahvesini yudumladı. Bu onun üçüncü fincanıydı, acı ve simsiyahtı. Uyarıcıları her zaman sevmiştı - espresso shotları, Red Bull, Full Throttle, Rockstar. No-Doze hapları. Oda arkadaşının Adderall'ı. Bağımlılık yapan o küçük vızıltı için her şeyi yapardı. Resimleri ve yağlı pastelleri için saf roket yakıtı. Depresanlar - alkol, ot - onlar düşmandı. Darby hayatını gözlerini dört açarak, eziyet çekerek, koşarak yaşamayı tercih ediyordu, çünkü hiç durmazsanız hiçbir şey sizi yakalayamazdı. Ve bunun için Tanrı'ya şükretti, kafeinin asidik küçük tekmesi için. Çünkü bu gece, tüm geceler boyunca, keskin kalması gerekecekti.

Bölge haritasının üzerinde eski bir analog saat fark etti. Garfield temalı. Ortasında Garfield pembe kadın karakter Arlene'e kur yapıyordu.

— bir avuç kabaca çizilmiş çiçekle. Saatin akrebi neredeyse gece yarısı olduğunu gösteriyordu ama bir saat ileride olduğunu fark etti. Birileri kışın yaz saati uygulamasını kaçırmıştı.

Saat daha on bir bile değildi.

Düşünecek olursa, hangisinin daha sinir bozucu olduğundan emin değildi - zamanın tükenmesi mi, yoksa çok fazla olması mı? Çizimini tamamlarken (ona bir insan fetüsünü hatırlatan alnının pütürlü eğimini gölgeleyerek) Lars'ın nihayet diğerlerine ısındığını fark etti. En azından şimdi biraz daha grup dinamiği vardı. Ashley, Lars ve Ed'e Meksika cirosu adını verdiği bir kart numarası gösteriyordu. Darby'nin kulak misafiri olduğu kadarıyla, elinizdeki başka bir kartı kullanarak bir kartı ters çeviriyorsunuz

— ama gerçekten, onları değiştiriyorsun. Göz önünde. Lars bu manevradan büyülenmişti ve Ashley de bir izleyicisi olduğu için mutlu görünüyordu.

"Demek bu yüzden kazanmaya devam ediyorsun," dedi Ed.

"Merak etmeyin." Ashley ellerini kaldırarak bir dolandırıcı gibi sırtıttı. "Seni adil bir şekilde yendim. Ama evet, kendi borumu öttürmeme izin verirseniz, bir keresinde bir sahne sihirbazlığı yarışmasında gümüş madalya almıştım."

Ed homurdandı.

"Öyle mi?" "Evet."

"Bu bir şey mi?"

"*Tabii ki böyle* bir şey var."

"İkinci sınıf mı?"

"Üçüncü, aslında." Ashley kartları karıştırdı. "Çok teşekkür ederim." "Smokin mi giydin?"

"Yapmak zorundasın."

"Gümüş madalyalı sihirbazlar için mevcut iş piyasası nasıl?"

"Şaşırtıcı derecede fakir." Ashley çingiraklı bir sesle kartları rafa kaldırdı. "Ben de okula muhasebe için gittim. Ve size söyleyeyim, *asıl* sihir orada."

Ed güldü.

Lars onların konuşmalarını dinliyordu, kıllı dudaklarını büzmüştü ve şimdi bu duraksamadan yararlanarak konuşmaya dahil oldu: "Peki, o zaman, ... ah, sihirbazlık numaraları gerçek miydi?"

Dışarıda kar fırtınası şiddetlendi. Pencere sert rüzgârın baskısı altında gıcırdadı. Ashley sırtarak bir an Ed'e baktı (*Sihir gerçek mi? Gerçekten mi?*) ve Darby onun düz mü oynayacağına yoksa silahlı çocuk kaçırana biraz alay mı edeceğine karar vermesini izledi.

Yapma, Ashley.

Lars'a geri döndü. "Evet."

"Gerçekten mi?"

Ashley'nin sırtışı genişledi. "Kesinlikle."

Midesinde ürpertici bir korku havuzunun büyüdüğünü hissetti. Bir araba kazasından önceki anlara tanık olmak gibi. Kilitlenen lastiklerin çılgılığı, momentumun boyun eğmeyen kinetik gücü: *Kes şunu, Ashley. Kiminle konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok-*

"Yani gerçek mi?" Lars fısıldadı.

Dur-dur-dur-

"Ah, hepsi gerçek," dedi Ashley, şimdi onu sağlıyordu. "Zamanı ve mekânı bükebilir, kollarımdan sürprizler çıkarabilir, insanların yanlış hatırlamasını sağlayabilirim. Ölümü kandırabilirim. Kurşunlardan kaçabilirim. Ben *sihirli* bir *adamım*, Lars, kardeşim ve ben-"

"Bir kızı nasıl ikiye böleceğini biliyor musun?" Lars aniden sordu.

Oda sessizleşti. Pencere bir başka rüzgâr uğultusunun altında gıcırdadı.

Darby tekrar aşağıya baktı ve mavi kalemle bir şeyler karalıyormuş gibi yaptı ama adamın odanın öbür ucundan kendisine baktığını buruk bir titremeye fark etti. Lars, Deadpool bereli, çenesiz çocuk kaçırana adam.

Çocuğun sihirbazlık numaralarına olan *hayranlığı*, *doğrudan ona* bakıyordu.

Ashley tereddüt etti. Saçmalık makinesinin benzini bitmişti. "Ben ... şey ...

."

"Bir kızı nasıl ikiye böleceğini biliyor musun?" Lars hevesle tekrar sordu.

Aynı ses tonu, aynı tonlama. Gözleri hâlâ Darby'nin üzerindeydi.

konuştı. "Bilirsiniz işte. Onu tabut gibi büyük bir tahta kutuya koyuyorsunuz ve sonra . . ah, testereyle kesiyorsun?"

Ed yere baktı. Sandi kâğıt kapağını indirdi. Tekrar:

"Bir kızı ikiye bölebilir misin?"

Darby'nin parmakları kaleminin etrafında sıkıştı. Dizlerini göğsüne doğru çekti. Kemirgen Surat ondan yaklaşık on adım ötede duruyordu. Merak etti

— Eğer adam ceketinin altındaki 45'liğe uzanırsa, kadın cebinden İsviçre çakısını çıkarıp bıçağı geri çekebilir ve adamın boğazına saplayacak kadar hızlı bir şekilde odayı geçebilir miydi?

Sağ elini tezgahın üzerine koydu. Kalçasına yakın. Lars daha yüksek sesle tekrar sordu: "*Bir kızı kesebilir misin-*"

"Yapabilirim," diye cevapladı Ashley. "Ama sadece o hayatta kalırsa altın kazanırsın." Sessizlik.

Pek komik değildi ama Ed kıkırdamaya zorladı.

Sandi de güldü. Ashley de öyle. Lars başını eğdi - sanki espriyi beyninin saat mekanizmasına sıkıştırmak zorundaymış gibi - ve sonunda pes edip onlarla birlikte güldü ve oda göbek kahkahalarıyla gürledi. Darby'nin migreni geri dönene ve gözlerini kapamak isteyene kadar basınçlı havada çınladı.

Ashley, "Gördün mü, bende gümüş var," diye ekledi. "Altın değil-"

Bir başka gergin kakhaha kreşendosu altında ve hâlâ genişçe sırtarak, Lars ceketini bir kenara fırlattı ve kalçasındaki bir şeye uzandı. Darby cebindeki bıçağı kaptı - ama o sadece kemerini ayarlıyordu.

Tanrım. Bu çok yakındı.

Yine de hızlı hareket etmişti. Eğer gerçekten silahına davranacak olsaydı, odadaki herkesi öldürebileceğini fark etti. Lars sadece beceriksiz ve hantal görünüyordu - ta ki sizi şaşırtana ve saldırana kadar.

"Altın madalya," diye kıkırdadı, kemerini sıska kışına dolayarak başparmağıyla Ashley'i işaret etti. "Ben, ah, onun şakalarını seviyorum. Komik biri."

"Bana biraz zaman ver," dedi Ashley. "Beni oldukça gıcık bulacaksın."

Sahte kakhahalar azalırken Darby başka bir şeyi daha fark etti. Küçük bir ayrıntı, ama kaçırın kişinin gülüşünde son derece tedirgin edici bir şey vardı. Çok uyanık görünüyordu. Normal insanlar gözlerini kırıştırır ve gardlarını indirirler. Ama Lars öyle değildi. Yüzü gülüyordu ama gözleri onu *izliyordu*. Herkesin yüzünü taradı, gözbebekleri odayı tarıyor, ağzındaki sivri dişleri gösterirken soğuk bir şekilde değerlendiriyordu.

Darby, *bunun kötülüğün sırtan aptal yüzü olduğunu* fark etti.

Bu, Kaliforniya'da küçük bir kıızı evinden çalan bir adamın yüzü.

Işıklar titredi. Buz gibi bir karanlık nöbeti. Herkes başını kaldırıp floresan lambalara baktı ama lambalar tekrar yandığında ve oda tekrar ışıkla dolduğunda Darby hâlâ Lars'ın bıyıklı yüzünü inceliyordu.

Ben de buna karşıyım.

* * *

Gecenin derinliklerinde, şeytani güçlerin en güçlü olduğu söylenen bir zaman vardır. Darby'nin annesi, sesine aptalca bir voodoo tınısı katarak buna *cadı saati derdi*.

Saat sabahın üçü.

Güya bu, Şeytan'ın Kutsal Üçlü ile alay etmesiydi. Darby büyürken bu batıl inanca saygı duymuş ama hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı - günün bir saati nasıl diğerlerinden daha kötü olabilirdi ki? Ama yine de, çocukluğu boyunca, ne zaman bir kâbustan uyansa, nefesleri kesilse ve teni terden sıırılsıklam olsa, telefonuna bakardı. Ve ürkütücü bir şekilde, hatırlayabildiği her seferinde saat gece 3'e yakındı.

Yedinci sınıfta Sosyal Bilgiler dersinde rüyasında boğazının tıkanıldığını ve solgun ve şişmiş bir halde sırasının üzerinde kıvranan üç inçlik bir kurtçuğu kustuğunu gördüğü zaman mı?

Saat 3:21.

Seven-Eleven'a giderken bir adamın onu ıslık çalarak takip ettiği ve ardından tuvalette köşeye sıkıştırıp küçük bir tabanca çıkardığı ve kafasının arkasından vurduğu zaman mı?

Sabah 3:33.

O uzun boylu hayaletin - çiçek desenli etekli, gri saçlı, çift eklemli dizleri olan ve her ikisi de bir köpeğin arka ayakları gibi geriye doğru bükülen bir kadın - Darby'nin yatak odasının penceresinden yarı yüzer yarı yürür halde, ağırlıksız ve ruhani bir şekilde, su altındaki bir yaratık gibi içeri girdiği zaman mı?

Tam olarak sabah

3:00. Tesadüf,

değil mi?

Annesi yasemin mumlarından birini yakarken "*Cadı saatleri*" derdi. *İblislerin en güçlü oldukları zaman.*

Sonra vurgulamak için Zippo çakmağını kapatırdı - klik.

Burada, Wanapani dinlenme alanında saat henüz 11'di ama Darby hâlâ odada kendisiyle birlikte, hepsiyle birlikte bir karanlığın toplandığını hayal ediyordu. Gölgede biriken, baş döndürücü bir şekilde şiddeti bekleyen duyarlı bir şey.

Lars'a nasıl saldıracağına henüz karar vermemişti.

Ziyaretçi merkezinin kat planını çoktan ezberlemişti. Basitti ama önemli ayrıntılarla doluydu. Dikdörtgen bir ana lobide iki cinsiyet tuvaleti, huysuz çeşmeler ve üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR yazan kilitli bir erzak dolabı vardı. Asma kilitli güvenlik kepenkleriyle kapatılmış kapalı bir kahve dükkanını çevreleyen taş ve harçlı bir kahve tezgahı. Menteşesi gıcırdayan, oldukça görünür bir ön kapı. Otoparka bakan geniş bir pencere, rüzgârla savrulan kardan bir raf tarafından yarı yarıya kapatılmış. Ve her tuvalette, tavana gömülmüş, karo zeminden üç metre yükseklikte küçük, üçgen bir pencere. Parmaklıkları olmayan bir hapishane penceresi gibi. Bunu hatırlamıştı, çünkü başkalarının unutacağı bir ayrıntı gibi görünüyordu.

Dışarısı tamamen başka bir gezegen gibiydi. Ay ışığı bulutlar tarafından söndürülmüştü. Dışarıda sallanan cıvalı termometreye göre sıcaklık eksi ikiye düşmüştü. Pencereye kadar yığılmış kar hâlâ birikiyordu. Rüzgâr tiz bir şekilde esiyor, cama çakıl taşları gibi vuran kuru kar tanelerini savuruyordu.

"Şu anda biraz küresel ısınmaya ihtiyacım var," dedi Ed.

Sandi bir sayfa çevirdi. "Küresel ısınma bir aldatmaca."

"Sadece Tanrı'ya şükür içerideyiz diyorum."

Ashley başını Lars'a doğru eğerek, "Bu doğru," diye mırıldandı, "ta ki biri tahta bir kutuya kilitlenip ikiye bölünene kadar."

Kemirgen Surat yine kapının yanında durmuş, broşür rafını karıştırıyordu. Darby onun Ashley'nin şakasını duyup duymadığını anlayamıyordu. Onun kaderi kışkırtmaktan vazgeçmesini diledi. Bu durum sekiz saat daha böyle devam edemezdi. Er ya da geç Ashley sözlü bir mayına basacaktı.

Silahlar o zaman.

Bu gecenin sonu buna varacaktı. Ve Darby'nin söyleyebildiği kadarıyla, bu halka açık dinlenme alanı bir anaokulu kadar zararsızdı. Güvenlik kepenklerinin dışındaki kahve barında sadece plastik çatal ve kaşıklar vardı. Kağıt tabaklar ve kahverengi peçeteler. Bir temizlik dolabı vardı ama kilitliydi. Lastik ütüsü, işaret fişeği ya da biftik bıçağı yoktu. En iyi saldırı seçeneği, ne yazık ki, İsviçre Ordusu çok amaçlı aletinin iki inçlik tırtıklı bıçağıydı. Pantolonunun cebini yokladı, hâlâ orada olduğundan emindi.

Bununla Lars'ı bıçaklayabilir miydi? Daha da önemlisi, onu durdurabilir miydi? Bunu bilmiyordu. Neredeyse bir silahtı, göğüs kafesini delmesi pek mümkün değildi. Kemirgen Surat'ı hazırlıksız yakalaması ve doğrudan boğazının yumuşak etine ya da gözlerine saplaması gerekecekti. Tereddüt edecek zaman yoktu. Bu mümkündü, biliyordu ama tam olarak A planı değildi.

Tezgâhın altındaki çatlak harcı hatırladı. Gevşek taş.

Bu faydalı olabilir.

Ayağa kalktı ve kahve tezgâhına yaklaşıp bir strafor fincan daha dolduruyormuş gibi yaptı. Kimsenin bakmadığı bir anda sağ ayağını kaldırdı, sallanan taşın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. Biraz baskı uyguladı, sonra daha fazla, sonra daha fazla - gürültüyü gizlemek için COFEE sürahisinin koluyla oynadı - taş yerinden çıkıp fayans zemine çarpana kadar. Lars, Ed ve Ashley fark etmedi. Sandi kısa bir süre başını kaldırıp baktı ve sonra okumaya devam etti.

Kadının gözleri tekrar ciltsiz kâğıdına döndüğünde Darby onu yerden aldı. Bir hokey diskinden biraz daha küçüktü, pürüzsüz ve yumurta şeklindeydi. Birkaç kanlı dişi kırmak ya da sertçe fırlatmak için yeterince büyüktü. Soğuk taşı cebine koydu ve banktaki koltuğuna dönerek zihinsel bir envanter çıkardı.

İki inçlik bir bıçak.

Orta büyüklükte bir kaya.

Ve tek bir 45 kalibrelik mermi.

Yardıma ihtiyacım olacağını fark etti.

Lars'ı kendisi indirmeyi deneyebilirdi elbette. Onu şaşırtabilir, yaralayabilir, silahı ceketinden çıkarıp şafakta kar küreme araçları gelene kadar alıkoyabilirdi. Belki de onu kendi elektrik bandıyla bağlar. Ve işler cehenneme dönerse, onu öldürmeye zihnen hazır olduğunu düşündü. Ama bunu şu anda tek başına yapmaya kalkışmak sorumsuzluk olurdu. Lars'ın onu alt etmeyi başarması ve diğerleri fark etmeden cesedini sessizce saklaması ihtimaline karşı, keşfini burada başka biriyle paylaşması gerekiyordu. Önce kendini öldürtürse Jay'i kurtaramazdı.

Bir kahraman ile kurban arasındaki fark nedir?

Zamanlama.

Masada, Ashley kartları düzgün bir gökkuşağı şeklinde dizdi, tek bir kupa ası dışında hepsi yüzleri dönüktü. "Ve işte senin kartın."

Lars, ateşi keşfeden bir mağara adamı gibi soluk soluğa kaldı.

Ed omuz silkti. "Fena değil."

Darby oturduğu yerden potansiyel müttefiklerini değerlendirdi. Ed altmışına merdiven dayamıştı ve göbek taşıyordu. Kuzeni Sandi de balsa ağacından ve saç spreyinden yapılmış olabilirdi. Ashley ise her ne kadar çenesi düşük olsa da geniş, kaslı ve hızlı hareket eden biriydi. Düşen kartları almak için hareket edişi, sandalyelerin etrafında kendinden emin bir şekilde salınışı - bir basketbol oyuncusunun çalımli, eğilen zarafetine sahipti. Ya da bir sahne sihirbazının.

Gümüş madalyalı bir sahne sihirbazı. "Bir tane daha yap," dedi Lars.

"Hatırladığım tek gerçek numara bu," dedi Ashley. "Geri kalan her şey çocukça şeylerdi. Sahte kollar, fincanlardaki tuzak kapıları, bu tür şeyler."

"Aradığın kişi yi bulamamışsın," dedi Ed.

"Öyle mi?" Gülümsedi ve Darby bir an için onun gözlerinde acıyı gördü. "Muhasebecilik de oldukça fena bir iş."

Lars, gösterinin bitmiş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde kapının yanında mırıldanıyordu.

Darby bir sonraki adımının Ashley olması gerektiğine karar verdi. En azından dövüşebilecek kadar güçlüydü. Onu yalnız yakalayacaktı, belki tuvalette, ve ona kızıdan bahsedecekti. Durumun ciddiyetini anladığından emin olacaktı; şu anda dışarıda bir çocuğun hayatı tehlikedeydi. O zaman Lars'a saldırmak ve onu alıkoymak için uygun zamanı seçtiğinde destek alacaktı.

"Oh!" Ashley ellerini birbirine vurarak herkesi şaşırttı. "Nasıl vakit geçirebileceğimizi biliyorum. Çember zamanı oynayabiliriz."

Ed gözlerini

kırpıştırdı. "Ne?"

"Çember zamanı."

"Çember

zamanı mı?"

"Evet."

"Çember zamanı da ne?"

"Teyzem bir okul öncesi öğretmeni. Bunu küçük gruplarla aradaki buzları eritmek için kullanır. Temel olarak, hepiniz bir daire şeklinde oturuyorsunuz, şu anda bizim yaptığımız gibi, ve hepiniz bir konu üzerinde anlaşıyorsunuz, *en sevdiğim evcil hayvanım gibi*, ya da her neyse. Sonra sırayla, saat yönünde, cevabınızı paylaşıyorsunuz." Ashley duraksadı, bir o yana bir bu yana baktı. "İşte bu yüzden buna çember zamanı deniyor."

Sessizlik.

Sonunda Ed konuştu. "Beni yüzümden vur, lütfen."

Herkesin dikkati yine dağılmıştı, bu yüzden Darby Espresso Peak tezgahına geri döndü ve kahverengi bir peçete aldı. Defterinin içine yerleştirdi, kalemını tıkladı ve bir mesaj karaladı.

"Çocuklar, burada hep birlikte kar altında kaldık ve daha yedi saatimiz var." Ashley cesurca denedi. "Hadi ama. Biraz daha açılıp konuşmazsak kabin hummasına yakalanacağız."

Ed homurdandı. "Şu anda konuşuyoruz." "Öyleyse, çember zamanı, o zaman-"

"Çember zamanı oynamıyorum." "Ben önden gideceğim."

"Tanrı yardımcım olsun Ashley, eğer beni çember oyunu oynamaya zorlarsan, yarın sabah kar küreme araçları gelir ve kanlı cesetlerle dolu bir mola yeri bulurlar."

Darby kalemını tıkladı. *Umalım da öyle olmasın.*

Lars, "Ben çember zamanını seviyorum," diye söze karıştı. Ed iç çekti. "Evet, tabii ki *seviyor*."

"Pekâlâ. İyi bir buz kırıcı soru fobiler ya da en büyük korkulardır," dedi Ashley. "Yani . . . Bu tura ben başlayacağım ve hepinize en büyük korkumu anlatacağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Hayır," dedi Ed.

Lars broşürünü bırakmıştı. Dinliyordu.

"Hepiniz fobimin tuhaf olduğunu düşüneceksiniz," dedi Ashley. "Bu normal bir korku değil, bilirsiniz, iğneler ya da örümcekler gibi..."

Darby, içinde mesajı olan peçeteyi iki kez katladı. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmak üzere olduğunu biliyordu. Bu, bu gecenin geri dönüşü olmayan noktasıydı. Şu andan itibaren, yanlış bir bakış ya da yanlış bir söz Wanapani dinlenme alanını şiddete boğabilirdi.

"Ben Mavi Dağlar'da büyüdüm," dedi Ashley odadakilere. "Çocukken demiryollarında yürür ve bu eski, bordalı kömür madenlerini keşfederdim. Oradaki tepeler İsviçre peynirinden farksız. Ve bu özel maden hiçbir haritada yoktu, ama yerel olarak Chink's Drop olarak adlandırılıyordu."

Sandi kaşlarını çatı. "Tamam."

"Biliyorsun," dedi Ashley. "Çinliler için kullanılan aşağılayıcı terim gibi-"

"Evet, tahmin etmiştim."

"Sanırım bir madenci düşüp ölmüş olmalı ve-"

"Anladım-"

"Ve Çinli olmalı-" "*Anladım,*
Ashley."

"Özür dilerim." Tereddüt etti. "Yedi yaşındayım ve çok aptalım. Barikatın altından sürünerek geçtim ve kimseye haber vermeden tek başıma gittim, yanımda sadece bir el feneri ve biraz ip vardı. Minik bir Indiana Jones gibiydim. İlk başta korkutucu değildi. Daralan tüneli daha derine, daha derine takip ettim, bu eski cevher arabalarının yanından, bu ezilmiş on sekizinci yüzyıl tren raylarının üzerinden, birbiri ardına kapatılmış kapılardan geçtim. Ses aşağıda komik bir şekilde taşınıyor, uğultu ve çınlama. Bu eski ahşap kapının etrafında kayıyordum ve elimi belki bir saniyeliğine aşınmış menteşeye dayadım. Ve .

.. korkunç bir şey olur."

Darby, Lars'ın dikkatinin tekrar Colorado Air broşürüne kaydığını fark etti ve o anı yakaladı. Banktan kaydı ve ıslak Converse'i vıcık vıcık seslerle yere çarptı.

Ashley ani bir *dilim* hareketi yaptı. "Kapı sallanarak kapandı. Menteşe iki paslı metal çene gibi kapanarak başparmağımı yok etti ve üç el tarak kemiğimi kırdı. Bum. İlk başta hiç acımadı. Sadece şok. Ve bu kapı 300 kiloluk sağlam bir meşe ağacıydı, tamamen yerinden oynatılamazdı. Ve orada, zifiri karanlıkta, yüzeyin yarım mil altında tek başımaydım."

Darby ona doğru yürüdü.

"İki gün aç ve susuz kaldım. Birkaç kez uyudum. Korkunç rüyalar. Yorgunluk, susuzluk. Bıçağım yoktu ama başparmağımı kaybetmeyi ciddi ciddi düşündüm. Ölen el fenerimle ona baktığımı hatırlıyorum, vücut ağırlığımı menteşeye karşı ne kadar zorlamam gerektiğini merak ediyordum... bilirsiniz."

Ed öne doğru eğildi. "Hâlâ iki başparmağın da var."

Darby, Ashley'nin sandalyesinin etrafından dolaştı ve katlanmış peçetesini gizlice onun kucağına bıraktı. Lisede not ileten çocuklar gibi.

Fark etti - ama Ed'e ironik bir başparmak işareti yaparak hikayesini sorunsuzca bitirdi: "Doğru-amundo. Tek yapmam gerekenin beklemek olduğu ortaya çıktı. Başka bir kasabadan bazı gençler Chink's Drop'a girmişler ve bana doğru yürümüşler. Saf, aptal, piyango bileti şansıyla kurtuldum."

"Ve ..." Sandi ona baktı. "Senin fobin ... ne, kapana kısılmak mı?"

"Hayır. Kapı
menteşeleri." "Kapı
menteşeleri mi?"

"Kapı menteşelerinden *nefret ederim*," dedi Ashley, abartılı bir titreme yaparak. "Beni korkutuyorlar, biliyor musun?"

"Huh."

Darby pencerenin önünde durup kar tanelerinin cama vuruşunu izledi ve Ashley'in notunu okumasını bekledi. Çevresinde, onun peçeteyi kaldırdığını ve masanın kenarının altına açarak Ed ve Sandi'nin görüş alanından uzakta, dizinin üzerinde gizlice okuduğunu gördü. Darby cızırtılı mavi kalemle şöyle yazmıştı: BENİMLE TUVALETTE BULUŞ, GÖRMEN GEREKEN BİR ŞEY VAR.

Durakladı.

Sonra kendi cebinden siyah bir kalem çıkardı, bir an düşündü ve bir yanıt karaladı. Sonra ayağa kalktı ve rahatça pencereye yaklaştı, geçerken peçeteyi Darby'nin eline geri koydu. Bunu bir yankesici kadar doğal bir şekilde yaptı.

Mektubu açtı ve adamın el yazısını okudu. BİR KIZ ARKADAŞIM VAR.

İç çekti. "Aman Tanrım."

Adam ona baktı.

Ağzından kaçırdı: *Kastettiğim bu değildi.*

Ağzından kaçırdı:

Ne?

Değil. Ne.

Kastettiğim.

Şimdi ikisi de dikkat çekici bir şekilde pencerenin yanında durmuş, sırtlarını odaya dönmüşlerdi. Lars muhtemelen onları izliyor, birbirleriyle ne konuştuklarını merak ediyordu. Ed ve Sandi de-

Ashley onun omzuna dokundu ve yine ağzını açtı: *Ne?*

Darby bunu hissetti, o tanıdık felç kemiklerini kilitliyordu. Sahneye çıkıp repliklerini unutmak gibi. Eğer konuşursa, kulak misafiri olacaklardı. Konuşmazsa, olay çıkarma riski vardı. Tüm dünya bıçak sırtında sallanıyordu. Sağ omzunun üzerinden Kemirgen Surat'a doğru bir bakış attı ve korktuğu gibi Kemirgen Surat onları izliyordu. Başka bir şey daha fark etti ve kanı buz gibi suya dönüştü.

Lars broşür rafına beyaz bir şey koymuştu. Bir strafor bardak.

Fincanı.

Bir saat önce aptalca doldurup dışarı taşıdığı, yanlış yazılmış sekiz onsluk COCO. İçeri girip Jay'le konuşmadan hemen önce Astro'nun arka kapısının yanındaki karların üzerine koymuştu. Sonra bardağı unutmuş ve Jay'in bulması için karanlıkta bırakmıştı. Kümelenmiş ayak izlerinin yanında.

Bildiğini fark etti. Ve aklına daha da kötü bir şey geldi - artık sessiz tehlike her iki taraf için de geçerliydi.

Bana saldırmayı planlıyor.

Aynı şekilde ben de ona saldırmayı planlıyorum.

Sandi Ed'e, "Kömür madeninde kapana kısılmış," diye yankılandı. "Korkunç bir şey." "Eh." Ed omuz silkti. "Ben olsam başparmağımı keserdim."

"O kadar kolay olduğunu sanmıyorum."

"Sadece söylüyorum. Azrail ile bir öğle yemeği randevusu söz konusuysa, birkaç küçük kemik ve tendon nedir ki?"

Lars sessizce onları izlemeye devam etti ve Darby'yi en çok korkutan şey gözlerindeki derin, aptal sakinlikti. Kendini koruma duygusu olan bir suçlu şimdiye kadar silahını çıkarmış olurdu. Ama Lars tüyler ürpertici bir şekilde ilgisiz ve kaygısızdı; küçük, boş gözleri Darby'ye, yere dökülen ve bir saat içinde temizlenmesi gereken bir şeyden daha acil ya da tehlikeli bir şey yokmuş gibi bakıyordu. Hepsi bu kadardı.

Aklına bir kara düşünce daha geldi ve bir şekilde bunun kehanet olduğundan, annesinin küflü Tarot kartlarından biri gibi ortaya çıktığından emindi: *O adam bu gece beni öldürecek.*

Ben böyle ölüyorum.

Tekrar Ashley'e baktı ve fısıldadı: "Beni takip et. Hemen şimdi."

11:09.

Erkekler tuvaletinde Ashley'e her şeyi anlattı.

Minibüs. Köpek kulübesi. San Diego'dan Jay adında küçük bir kız. Elektrik bandı, kanlı el, sarı kartın bilinmeyen tehdidi. Osuruklar bile. Ve ne kadar sessizce fısıldarsa fısıldasın, sözleri tuvaletin içinde yankılanıyor, fayans ve porselenden çınılıyordu. Diğerlerinin duyabileceğinden emindi.

Ashley nefes verdi, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. Göz çukurları floresan ışıkları altında koyu morluklar gibi sertçe gölgeleniyordu ve bütün gece boyunca ilk kez Darby'nin hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Ve yine bir ilk olarak, nutku tutulmuştu.

Bir şeyler anlamaya çalışarak onu izledi. "Yani."

"Yani?" diye yanıtladı.

"Bir şeyler yapmalıyız." "Belli ki, ama ne?"

"Onu durduracağız."

"Onu *durdurmak mı*? Bu belirsiz." Ashley arkasına baktı, tuvalet kapısını izliyordu, ona doğru yaklaşıyordu. "Onu öldürmekten mi bahsediyorsun?"

Emin değildi.

"Tanrım, onu öldürmekten bahsediyorsun-

"İş oraya gelirse."

"Aman Tanrım." Gözlerini ovuşturdu. "*Şimdi mi*? Neyle?"

Darby iki inçlik İsviçre çakısını açtı.

Ashley kahkahalara boğuldu. "Silahı olacak, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Bunu iyice düşünmüyorsun-"

"*Biliyorum*, dedim." Darby 45 kalibrelik fişegi titreyen avucunun içinde tuttu. "Yani, silahı olduğunu gerçekten *biliyorum*."

Kurşunu inceledi. "Peki planın ne o zaman?" "Onu durduracağız."

"Bu bir plan değil."

"Bu yüzden sana söyledim. Ve tahmin et ne oldu, Ashley? Artık sen de işin içindesin. Saat 11.10, Perşembe gecesi ve yan odada bir çocuk kaçırın var.

oda ve dışarıda boktan minibüsünde kilitli küçük bir kız ve bize dağıtılan el bu. Şimdi size soruyorum, bana yardım edecek misiniz?"

Bu onu etkilemiş gibiydi. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Lars onu kaçırdı mı?"

"Evet." Yeniden düşündü. "Eğer gerçek adı buysa bile."

Ashley bir elini saçlarında gezdirdi ve bir adım geri çekilerek durak kapısına yaslandı. PEYTON MANNING K.ÇINDAN ALIR yazısının üzeri çizilmişti. Ashley zor nefesler alıyor, bayılmamaya çalışıyormuş gibi ayakkabılarına bakıyordu.

Koluna dokundu. "İyi misin?" "Sadece astım."

"İnhalerin yok mu?"

"Hayır." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Benim, uh, tıbbi yardımım yok."

Darby bu uzun boylu, esmer yabancıyı yanlış değerlendirmiş olabileceğini fark etti. Belki de Ashley -eski büyücü, geveze, Salt Lake Institute of Tech öğrencisi- sandığı kadar yetenekli değildi. Ama sonra notunu iade ettiği zamanki etkileyici el çabukluğunu hatırladı. Hissetmemişti bile. Peçete parmaklarının arasında öylece belirivermişti, sanki ... şey, *sihir* gibi.

Bu da bir şeydir. Değil mi?

Şimdi nefesini tutmuştu ve ona dikkatle baktı. "Kanıtı ihtiyacım var."

"Ne?"

"Kanıt. Bunlardan herhangi birini kanıtlayabilir misiniz?"

Darby iPhone'undaki fotoğraf galerisini karıştırdı. Arkasından tuvaletin kapısı çarparak açıldı.

Lars'tı.

Kemirgen Surat, ıslak botları fayans üzerinde gıcırdayarak içeri girdi. Bir anda kaçırın kişi de onlarla birlikte odanın içinde, aynı havayı soluyordu. Darby'nin zihni çılgınlık attı - *burada köşeye sıkıştık, ikimiz de açığız, bir kabine saklanacak zaman yok* - ve Lars'ın kambur figürü onlara doğru döndü, o inatçı, çenesiz yüz bir ağız dolusu süt dişinin arasından hırıldıyordu

-

Sonra Ashley onun yüzünü tuttu, avuçlarını yanaklarına dayadı-

"Bekle-"

-Ve kızın ağzını kendi ağzına yapıştırdı.

Ne?

Sonra Darby anladı. Ve bir başka kalp çarpıntısı saniyesinden sonra, vücudunu onunkine bastırarak, parmaklarını boynunun arkasında kenetleyerek oynadı. Ashley'nin elleri sırtını, kalçalarını okşadı. Sıcak nefesi Darby'nin ağzının içindeydi.

Birkaç uzun saniye boyunca Lars onları izledi. Sonra onun gıcırtılı ayak seslerini tekrar duydu, lavabolara doğru ilerliyordu. Bir musluk büküldü. Su akmaya başladı. Sabunluk bir, iki kez pompalandı. Ellerini yıkıyordu.

Darby ve Ashley gözleri kenetlenmiş bir şekilde yürümeye devam ettiler. Darby için dokuzuncu sınıftaki Tolo'dan beri hiç bu kadar dayanılmaz derecede garip olmamıştı, sadece pençe hareketleri, yanlış sıkmalar ve yarım tutulan nefesler. Ya berbat öpüşüyordu ya da denemiyordu; dili ağzında ölü bir sümüklü böcek gibiydi. Acı dolu bir sonsuzluktan sonra -durma, durma, *hala bizi izliyor*- lavabonun döndüğünü duydu, sonra bir kağıt havlu yırtıldı ve buruştu. Uzun bir sessizlik daha ve sonunda Lars tuvaletten çıktı.

Kapı tıkırdayarak kapandı.

Darby ve Ashley ayrıldılar. "Nefesin kokmuş," dedi.

"Üzgünüm, bugün altı tane Red Bull içtim."

"Yok artık-"

"İşte." Telefonunu ona doğru uzattı - Jay'in o siyah köpek kulübesi parmaklıklarının ardına hapsedildiği karanlık bir fotoğraf. Odak noktasında sadece kızın kanlı tırnakları vardı. "Kanıt mı istiyordun? Tehlikede olan şey bu. Kız dışarıda, minibüsünde, bu binadan elli adım ötede, tam burada, şu anda."

Ashley fotoğrafa zar zor baktı - zaten kanıtını almıştı. Gergin bir şekilde başını salladı ve bir nefes daha aldı. "O ... buraya ellerini yıkamak için gelmedi. Bizi kontrol ediyordu."

"Ve şimdi sen de işin içindesin." "Tamam."

"Tamam mı?"

"Tamam." İç çekti. "Hadi yapalım, sanırım."

Darby dikkatle başını salladı. Ama akli annesinin pankreas kanserine geri dönmüştü.

Tüm bunlar -bundan önceki sefil yirmi dört saat- tamamen başka bir hayatmış gibi geliyordu; mutlulukla uzaklaştığı bir hayat. Şimdi bunları hatırlamak karnına kurşun yemiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Hâlâ bir şey öğrenememişti.

bir cep telefonu sinyali. Devon'ın birkaç saat önce attığı aptalca, şifreli mesajın ardındaki anlamı hâlâ çözememişti: O şu anda iyi-

"Darby?"

Ashley ona bakıyordu.

"Tamam, evet." Kendini toparladı, adamın tükürüğünü dudağından sildi ve sert ışıktaki gözlerini kırıştırdı. "Bu pisliği şaşırtmamız gerekiyor. Bildiğimizden şüphelendiği için bize sırtını dönmeyecektir."

"Yapsa bile, senin o tereyağı bıçağın yeterli olmaz." "O zaman kafasına vuracağız."

"Ne ile?"

"Neyiniz var?"

Ashley düşündü. "I . . . Arabamda bir kriko var, sanırım-"

Çok açıktı, biliyordu. Gizlenemez. Ama daha iyi bir fikri vardı. Kot pantolonunun cebine uzandı ve Wanapani kahve tezgâhından aldığı dekoratif taşı çıkardı. "Bu daha çok işe yarar."

"Taş mı?"

"Ayakkabını çıkar."

Tereddüt etti, sonra tuvaletin kapısına yaslandı ve sol ayakkabısını çıkardı.

"Şimdi de çorabın," dedi. "Lütfen."

"Neden benimki?"

"Kız çorapları çok kısa."

Ona el sıkışma kadar sıcak ve hafif sararmış beyaz, ayak bileğine kadar uzanan bir çorap uzattı. Yüzünü buruşturdu. "Çamaşır makinem bozuldu."

Darby çorabı gerdi, taşı içine soktu ve sıkı bir kare düğümle kapattı. Taşı bir kez savurup avucuna çarptırdı. Kavis, küçük taşa şiddetli bir kaldıraç gücü verdi; hızlı bir bilek hareketi bile bir göz çukurunu kırabilirdi. Ya da en azından amaç buydu.

Ashley önce ona, sonra ona baktı. "Bu da ne?"

"Buna çorap içinde taş deniyor."

"Nedenini anlıyorum, sanırım."

Bunu televizyondaki bir hayatta kalma programında görmüştü. "Çorabın içindeki taş," diye tekrarladı. "Şapkalı Kedi'nin tercih ettiği silah."

Gülümsedi ve kaşının üzerindeki yara izinin kısa süreliğine görünür hale gelmesine izin verdi. "Tamam." Silahı eline aldı. "İşte benim fikrim. Lars ön kapının yanında durup çıkışı izlemeyi seviyor, değil mi?"

"Doğru."

"İçimizden biri - A kişisi - onun yanından geçecek. Ön kapıdan. Dışarıda, minibüsüne doğru. Artık peşimizde, o yüzden A kişisini dışarıda takip edecek. Buna mecbur. Bunu yapmak için de kapıdan geçecek ve B kişisine sırtını dönecek."

Çorabın içindeki taşı avucuna vurdu. Acıdı.

"A kişisinden daha güçlü olan B kişisi Lars'ın arkasından gelecek ve kafatasının arkasına vuracak. Onu bayıltmak için iyi bir vuruş yeterli olacak. Ama vurmazsa, bıçağı olan A kişisi arkasını dönecek ve ikimiz de ona tekme tokat girişeceğiz-"

"Çift takım mı demek

istiyorsun?" "Evet. Tag-team."

"Bunlar aynı anlama gelmiyor."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun o zaman." Bu kısım hakkında kasıtlı olarak muğlak davranıyordu. Teorik olarak, çorap içindeki taşın tek bir darbesi iş görürdü. İş itişip kakışmaya gelirse, yine de ikiye karşı bir olacaktı ve *ikisi de* artık silahlıydı. Lars vahşi bir sosyopat olabilirdi ama iki yönden gelecek sürpriz bir saldırıya ne kadar hazırlıklı olabilirdi ki?

Daha da önemlisi: 45'liğini ne kadar hızlı çekip ateşleyebilirdi?

Ashley şimdi anlamaya başlamıştı. "Yani B kişisi benim, öyle mi?" "Kapı aralığını dar boğaz olarak kullanarak ikiye karşı bir olacak-" "Ben B kişisi miyim?"

Darby çorap içindeki taşı Ashley'in eline koydu ve parmaklarını teker teker onun etrafında kapattı. "Benden daha güçlüsün, değil mi?"

"Ben ... Rhonda Rousey ya da onun gibi bir ş e y olmanı umuyordum."

"Ben değilim."

"O zaman sanırım ben daha güçlüyüm."

"İkiye karşı bir," diye tekrarladı, bir mantra gibi.

"Ya onu öldürürsek?"

"Onu yere yatırıp ceplerini boşaltacağız. Silahını alacağız. Kordondaki anahtarları al. O dövüşmeye devam ederse, biz de ederiz. Minibüste onunla birlikteydim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum ve gerekirse *boğazını kendim keserim.*"

Durakladı, söylediği şeye şaşırmıştı.

Bunu kastettiğine de şaşırmıştı.

Ashley yaklaşarak, "Soruma cevap vermedin," dedi. "Ve anlamam için söylüyorum, Darbs, eğer yanılıyorsan bu bir saldırı suçlamasıdır."

Biliyordu - ve öyle olmadığını da biliyordu. Otuz dakikasını Lars'ın terli minibüsünde Hint battaniyesinin altında yüzükoyun yatarak, o yassı gözlü yaratığın yemek yemesini, osurmasını ve köpek kulübesinde esir tutulan yedi yaşındaki bir kızla kıkırdamasını dinleyerek geçirmişti. Ne olursa olsun, kabuslarında o sinsi sırtışı göreceğini biliyordu: *Senin için ısıttım, Jaybird*. Ama Ashley'e gelince, onun neden şüpheleri olduğunu anlıyordu. Bütün bunlar bir kaya kayması gibi üzerine kmşti. Hepsi yaklaşık on dakika içinde.

Diğer cebinde hâlâ 45'lik mermi vardı. Kalçasına sıkıca bastırılmıştı. Asıl korkusu buydu - Lars'ın silahı. Onu çabucak indiremezlerse kesinlikle kullanacaktı. Sadece bir ya da iki kr atış yapmayı başarsa bile, görgü tanıkları - Ed ve Sandi - vardı. Darby daha önce hiç kavgaya karışmamıştı, bu yüzden tam olarak ne bekleyeceğinden emin değildi ama filmlerin yanlış olduğunu biliyordu.

"Eğer yapabilirsen," diye ekledi, "bir gözünü kapalı tutmaya alış." "Neden?"

"Onunla dışarıda, belki de karanlıkta dövüşeceğiz. O yüzden şimdi bir gözünü kapalı tutmaya alış, içerideyken, ışıktayken ve sonra biraz gece görüşü olan bir gözün olacak. Anladın mı?"

Başını salladı, gönülsüzce.

"Ve ... astımınız olduğunu söylemiştiniz?"

"Hafif nefes darlığı. Çocukluğumdan beri var."

"Ben küçükken," dedi Darby, "panik atak geçirirdim. Gerçekten çok kötüydü, nefesim kesilir ve bayılırdım. Yerde cenin pozisyonunda olurdum, kendi ciğerlerimde boğulurdum ve annem her zaman beni tutar ve şöyle derdi: *Nefes al. Beşe kadar say. Nefes ver*. Ve bu her zaman işe yarardı."

"Nefes alın. Beşe kadar say. Nefes ver?" "Evet."

"Yani, başka bir deyişle, *nefes* al? Bu harika."

"Ashley, yardım etmeye çalışıyorum."

"zr dilerim." Kapıya baktı. "Ben sadece ... Sadece bununla ilgili sorun yaşıyorum."

"Onu sen de gördün."

"Sıradan bir ucube gördüm." İç çekti. "Ve şimdi onun ağzını burnunu kırmak üzereyiz."

"Özür dilerim," dedi bileğine dokunarak. "Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Ama ben de bu işin içine sürüklendim. Ve onu tek başıma kurtaramam."

"Biliyorum. Yardım edeceğim."

"Şu anda bir şey yapmazsak, Lars aniden ortaya çıkıp önce bize saldırabilir. Burada beklediğimiz her saniye, ona bizimle nasıl başa çıkacağına karar vermesi için *verdiğimiz* bir saniyedir. İşini kolaylaştırıcaksa, hiç tanımadığın bu farazi küçük kızın hayatını düşünmeyi bırak. Kendi hayatını düşün-"

"Yapacağımı söyledim," dedi ve buz tepsisinin ışıkları arkasında titredi.

"Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme."

"Ciddiyim, Ashley. *Teşekkür ederim*-"

"Yardım ederim," dedi gergin bir sırıtışla, "eğer bana telefon numaranı verirsen."

Darby de sırıttı, dişlerini göstererek: "Sırf benim için bir yabancının kafasına taşla vurursan seninle evlenebilirim."

* * *

Lars onları tuvaletten çıkarken görmüş.

Tekrar nöbet yerine dönmüş, lobinin doğal kör noktasında, ön kapının birkaç adım sağında duruyordu. Boş yere Hood Dağı'nın haritasını yeniden katlamaya çalışıyordu ama başını eğerek Darby ve Ashley'i odadan geçerken izledi. Darby başını öne eğmişti. Gri Converse'i gıcırdıyordu, çorapları hâlâ erimiş karla ıslanıyordu.

Göz teması yok.

Darby, tuvaletten aynı anda çıkmanın büyük bir hata olduğunu fark etti. Hem Ed hem de Sandi muhtemelen fark etmişlerdi ve kendi sonuçlarını çıkaracaklardı. Arkasında Ashley gürültüyle bir sandalyeye çarptı. Pürüzsüz.

Kendi kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki diğerlerinin duyamamasına şaşırdı. Yanakları domates kırmızısı yanıyordu. Gözle görülür bir şekilde sarsıldığını biliyordu ama bu tuhaf sahneye uygun olabilirdi. Colorado'nun en pis tuvaletinde ayaküstü sevişmek için bir yabancıyla tanışmış olsaydı, bu on adımlık utanç yürüyüşü konusunda oldukça endişeli hissederdi.

İsviçre çakısını bileğine gizleyerek taşıyordu. Metal, tenine karşı buz gibi soğuktu. Hazır olmalıydı - eğer Ashley'in ilk

Salıncak Kemirgen Surat'ı indirmezse, onu boğazından bıçaklayacaktı. Yüzü. O donuk küçük gözler.

Gerekirse boğazını keserim.

Dışarıda Chevrolet Astro'nun içindeki Jay'i düşündü, kendi idrarıyla ıslanmış bir köpek kulübesinin içinde çömelmişti, eli kanlı ve sargılıydı, yanında beş galon benzin ve bir sürahi Clorox çamaşır suyu şırıl şırıl akıyordu. Başarısız olurlarsa bu zavallı küçük çocuğa ne olacağını merak ediyordu.

Ashley'le aynı anda tuvaletten çıktığı için hâlâ kendine kızgındı. Bu aptalcaydı.

Ed kesinlikle fark etmişti. Başını kaldırıp onlara baktı, kahvesini höpürdetti ve başıyla radyoyu işaret etti. "Kaçırdınız."

Ashley diken diken oldu. "Neyi kaçırdın?"

"Acil durum döngüsü tekrar güncellendi. Durum kötü. Doğuya giden yol, yokuşun dibindeki bir TIR tarafından kapatıldı. Çok sayıda ölü var."

"Bizden ne kadar uzakta?"

"Doksan dokuz mil işareti. Yani, yedi, sekiz mil mi?"

Yürümek için çok uzak.

Darby iç geçirerek duvardaki büyük Colorado haritasına baktı. Buna göre enkaz Coal Creek yakınlarında, Wanapa (Küçük Şeytan) ve Wanapani (Büyük Şeytan) dinlenme alanlarını gösteren mavi noktaların ortasında bir yerdeydi. Ne kadar mükemmel bir tuzağa düştükleri biraz gerçeküstüydü - batıdan gelen bir kar fırtınası ve arkalarındaki çıkışı kesen, yokuş aşağı sekiz mil doğuda kaza yapmış bir on sekiz tekerlekli araç. Bir pusu gibiydi, her şey birazdan kalkışacakları pusu gibi kurgulanmıştı. Yol ekiplerinin tahmini varış zamanının hâlâ şafak vakti mi olduğunu, yoksa zaman çizelgelerinin yarın öğleden sonraya mı kaydığını merak etti. Eğer öyleyse, bir suçluyu silah zoruyla tutmak için çok uzun bir zaman olacaktı.

Ashley güvenlik ızgarasından uzandı ve Sony'nin antenini ayarladı. Gözlerini kısarak kahve standına, tezgâhların altındaki karanlık boşluklara baktı. "Ve ... sence orada gerçek bir radyo var mıdır?"

"Ne?"

"İki yönlü bir telsiz mi? Ya da sabit hatlı bir telefon? Olmak zorunda."

Sakin ol, Ashley.

"Öyle mi?" Ed homurdandı. "Eğer yaparlarsa, devlet malı olur, kilitlenir-"

Ashley işaret etti. "Bir dolarlık asma kilitle tutturulmuş. Ağır bir şeyle iyi bir vuruş yaparsan panjurlar hemen açılır."

"Henüz suç işleme havasında değilim."

"Ashley, "Belki önümüzdeki birkaç dakika içinde yeniden düşünürsün," dedi. Darby onun düşüneceğini biliyordu. Sakin görünmeye çalışarak pencerenin yanında durdu,

ve dışarıya, karanlık ağaçlara baktı. Kar taneleri gelmeye devam ediyor, bazıları yükseliyor, bazıları düşüyor, bir kamp ateşinden çıkan cüruflar gibi sodyum lamba ışığının parçalarını yakalıyordu. Birkaç adım gerisinde Ashley'in dişlerini gıcırdatarak nefes verdiğini duydu. Çorabın içindeki taş sağ koluna sokmuştu, avucunun içine bırakıp sallamaya hazırdı.

Gizli bir sinyal üzerinde anlaşmışlardı. Ashley hazır olduğunda bir kez öksürecekti. Bu, Darby'nin ön kapıya doğru yürümesi, dışarı çıkarken Lars'ın yanından geçmesi ve pusuyu harekete geçirmesi için bir işaret olacaktı. Bir ayı tuzağını tetiklemek gibi.

Tek sorun neydi? Ashley hazır değildi.

Orada öylece durmuş, dişlerini sıkmış, derin olmayan nefesler çekiyordu. Nefes darlığının bir sorun yaratmayacağını umuyordu. Tipik şansı - çevredeki *en genç, en uzun, en güçlü görünen adamın yardımına başvuruyorum ve o da astım hastası çıkıyor*. Harika. Ve zavallı Ashley'nin aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordu. Bir saat önce bu adama Meksika usulü dönüşü gösteriyordu ve şimdi arkasından yaklaşıp kafasını kırması isteniyordu.

Ben olmalıydım, fark etti.

A kişisi olduğum için korkağım.

Belki de. Ama Ashley şüphesiz fiziksel olarak ondan daha güçlüydü. Bu yüzden onun yem, Ashley'nin de tuzak olması mantıklı geliyordu. Sadece doğru *gelmiyordu*.

"Hey." Lars boğazını temizledi. "Ah... pardon?"

Darby onunla yüzleşmek için döndü, midesinde kırkayaklar kıvrılıyordu, İsviçre çakısını koluna sıkıştırmıştı.

Ashley de öyle.

"Öyle mi . . ." Çocuk kaçırın hâlâ kapının yanındaydı ve gözlerini kısarak başka bir turizm broşürüne bakıyordu: "Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilen var mı?"

Sandi kâğıt kapağını indirdi. "Telaffuz et."

"Res-plend-ent."

"Göz kamaştırıcı. Güzel demek."

"Çok güzel." Lars mekanik bir şekilde bir kez başını salladı. "Tamam. Teşekkür ederim, Sandi." Bakışları broşürüne geri döndü - ama aşağı inerken

Darby odanın öbür ucundaydı ve yarım saniyeliğine onun gözlerindeki boncuk gibi aptallığa hapsolmuştu.

Ağzından kaçırdı: Çok
güzel. Kız başka tarafa
baktı.

Altmış saniyeden fazla olmuştu. Ashley hâlâ onun yanında duruyordu, ayakları yere basıyordu ve şimdi endişelenmeye başlamıştı. Onu başka bir moral konuşması için tuvalete geri çekemezdi - ilki zaten odanın çok fazla dikkatini çekmişti. Onun işaretini beklemek zorunda kalmıştı.

Hadi, Ashley.

Adamın biraz toz soluyup kazara öksürmesini diledi, böylece kapıya yaklaşmak ve saldırıyı durdurmak için bir bahanesi olacaktı. Kolunun altından başparmağını İsviçre Ordusu bıçağına batırdı. Tatmin edici derecede keskindi.

Lütfen öksür.

Onun, yüksekte atlayan bir çocuk gibi sallanışını izledi. Daha önce çok soğukkanlı, çok düzgün ve kendinden emindi ama şimdi bir cinayete tanık olmuş gibi görünüyordu. Darby boğazında gergin bir sıkışma hissetti. Yanlış müttefiki seçmişti ve şimdi durum çözülüyordu.

Öksür. Yoksa bizi ele vereceksin-

Ed fark etti. "Ashley, birdenbire sessizleştin." "Ben
... Ben iyiyim."

"Hey, bak dostum, çember zamanı için özür
dilerim." "Sorun değil."

"Ben sadece sana bok veriyordum-"

"Ben *iyiyim*. Gerçekten." Ashley konuşurken kolunu düzeltti ve çorap içindeki taşın görünmesini engelledi.

Ed gülümseyerek iki parmağıyla masanın kenarına vurdu. Küçük, sessiz bir kalp atışı ve bir an için oda sessizliğe büründü ve Darby bu sesi iliklerinde hissetti. "En büyük korkun ... *kapı menteşeleri* demiştin. Değil mi?"

Ashley başını salladı.

Sandi ciltsiz kitabını yere koydu. "Benimki yılanlar."

"Yılanlar, ha?"

"Mm-hm."

Ed kahvesini yudumlarken hâlâ tıkırdıyordu. "Benimki ... şey, bunu kelimelere nasıl dökeceğimi gerçekten bilmiyordum. Ama sanırım şimdi söyleyebilirim."

Bir rüzgâr homurtusu daha ve tepedeki ışıklar titredi. Oda karanlığa gömülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Lars bir gölge gibi izledi.

Ashley dudaklarını yaladı. "O zaman dinleyelim."

"Tamam." Ed rahatsız bir nefes aldı. "İşte size zor kazanılmış bir bilgelik çocuklar. Hayatınızı mahvetmenin sırrını bilmek ister misiniz? Asla tek bir büyük siyah-beyaz karar değildir. Her gün verdiğiniz düzinelerce küçük karardır. Benim durumumda çoğunlukla bahaneler. Bahaneler zehirdir. Veterinerken bir sürü iyi bahanem vardı: *Bu benim zamanım. Bunu hak ettim.* Ya da: *Kimse beni bu içki için yargılayamaz; bugün dikenli tel örgüye çarpan ve göz küresi küçük bir ipe asılı olan bir golden retriever'i ameliyat ettim.* Gördünüz mü? Korkunç. İşte kendini böyle kandırıyorsun. Sonra bir gün Jan'ın evindeydim - yani karımın kız kardeşinin evinde - birkaç yıl önce vaftiz kızımın büyük düğün resepsiyonu için. Şarap, ev yapımı biralar. Ben şampanya getirmiştım. Ama kendim için de bir şişe Rich and Rare getirmiştım ve onu onların banyosuna, tuvalet tankının içine saklamıştım."

"Neden?"

"Çünkü kimsenin ne kadar içtiğimi görmesini istemedim."

Sessizlik.

Darby masaya vurduğu davulun sustuğunu fark etti.

Ashley sempatik bir şekilde başını salladı. "Benim annem de bununla mücadele etti." "Ama ..." Ed, Sandi'nin omzunu dürttü. "Tanrı'ya şükür ki kuzenim

Sandi, işte, çünkü dün saat ikide beni aradı ve ailemin Noel'i için beni Denver'a götüreceğini söyledi. Mazeret yok."

Sandi burnunu çekti. "Seni özledik, Eddie."

"Yani, evet." Doğruldu. "Çember zamanı sorusuna cevap vermek gerekirse, en büyük korkum Aurora'daki bu Noel. Karım ve oğullarımın yarın gece Jack'in evinde olmasından korkuyorum. Ve *gelmeyeceklerinden* daha da çok korkuyorum."

Uzun bir süre kimse konuşmadı.

Ashley yutkundu. Yanaklarına biraz renk gelmişti. "Teşekkürler, Ed."

"Sorun değil."

"Bunu söylemek kolay olmamıştır."

"Değildi."

"Bir süredir ayık mısın?"

"Hayır," dedi Ed. "Bu sabah içtim."

Sessizlik.

"Bu, uh ..." Ashley tereddüt etti. "Bu berbat bir şey." "Bir de bana sor."

Bir başka uçucu sessizlik ve beş kişi üç gizli silahla bu küçük odada oksijeni paylaşırken ışıklar tekrar titredi.

"Bahaneler zehirdir," diye tekrarladı Ed. "Doğru olanı yapmak zordur. Kendinizi bundan vazgeçirmek kolaydır. Bu mantıklı mı?"

"Evet," dedi Ashley. "Bildiğinden daha fazla." Sonra kasıtlı bir şekilde Darby'ye baktı ve yumruğunu ağzına götürdü.

Bir kez öksürdü.

Tuzak devreye girdi. Derisindeki küçük tüylerin diken diken olduğunu hissederek yürüdü. Ön kapıya doğru ilerlerken Lars'ın gözlerinin içine baktı - Lars elindeki broşürden başını kaldırıp onun geçişini izledi ve cılız boynunu bükerek onu takip etti - ve sonra Darby kapıyı çekerek açtı. Sıfırın altında bir hava hücumu. Keskin rüzgar. Gözlerine kar taneleri doldu.

Dışarı çıktı, omuzları gergindi, bıçak eklemlerinde sıkıydı.

Beni takip et, Kemirgen

Surat. Bitirelim şu işi.

11:55.

Lars onu takip etmedi.

Kapı kapandı. Dışarıda birkaç titrek adım attı, Converse'i taze kara batıyor, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Lars'ın onu takip edeceğinden emindi. *Tam arkasında* olmalıydı, onu gölgelemeliydi, kambur gövdesi kapı aralığını dolduruyordu, sırtı odaya dönüktü, böylece Ashley vurabilirdi-

O değildi.

Darby ürperdi ve kapıyı izledi. Artık gizlenmeye gerek yoktu; turuncu ışıktaki durup kapının gıcırdayarak açılmasını beklerken İsviçre çakısını bir buz kıracağı gibi tutuyordu. Ama kapı açılmadı.

Yanlış giden neydi?

Göz teması. Lars'la göz temasının çok fazla olduğunu fark etti. Elini fazla oynamıştı. Ve şimdi silahlı suçlu hâlâ binanın içinde, Ashley ve diğerleriyle birlikteydi ve tuzak başarısız olmuştu.

Tamam.

Peki, tamam.

Artık bir seçeneği vardı.

İçeri geri mi döneyim? Yoksa minibüsüne doğru yürümeye devam mı edeyim?

Bir başka rüzgâr uğultusu yüzünü karla kapladı. Bir an için göremedi. Öfkeyle gözlerini kırptırdı, başparmaklarıyla gözlerini ezdi. Görüşü geri geldiğinde dünya kararmıştı. Ziyaretçi merkezinin ön kapısının üzerinde asılı duran sodyum buharlı lambanın söndüğünü fark etti. Listeye eklenecek bir başka korkunç alamet.

Saniyelerin önemli olduğunu kendine hatırlattı.

Bir seçim yap.

O da öyle yaptı - Lars'ın minibüsüne doğru yürümeye devam etmeye karar verdi. Kapıyı açacak, Jay'i tekrar kontrol edecek ve tavan lambasını yakacaktı. Belki uzun farları bile yakabilirdi. Bu, Lars'a dışarı çıkması için bir neden daha verecekti. Ashley'nin de saldırmak için bir şansı olacaktı - tabii hâlâ hazırsa. Eğer pusu hâlâ kurtarılabilirse.

Yürürken aklına başka bir şey geldi - ya minibüste bir silah varsa? İlk araması kısa ve çılgınca olmuştu. Lars'ın bir tane taşıdığı kesindi elbette, ama ya bir tane daha varsa?

Evet, bir silah oyunu değiştirebilirdi. Midesi guruldadı.

Dizlerine kadar inen karda, sol ayakkabısı bağcıkız bir şekilde sallanarak Lars'ın minibüsüne doğru elli metre ilerledi. Kar ön camda yeniden birikmiş, eridiği yerde sertleşerek buz tabakalarına dönüşmüştü. Astro'nun arka kapısını kilitlemediğinden emin olmuştu ve iyi ki de öyle yapmıştı.

şimdi minibüsün arka tarafına doğru döndü. Çizgi filmdeki tilkinin solmuş çıkartmasının -BAşLADIğIMIZ İşİ BİTİRİRİZ'in kabarmış harflerinin- yanından geçti ve Lars'ın aracı iflas eden bir şirketten alıp almadığını merak etti. Ya da belki bunun için birini öldürmüştü. Ya da belki de Kemirgen Surat'ın kendisi serbest çalışan bir tamirciydi. Belki de bu şekilde evinize giriyor, çocuklarınızın yatak odalarını inceliyor, çekmeceleri açıyor ve yastıkları kokluyordu.

Darby omzunun üzerinden Wanapani ziyaretçi merkezine baktı. Ön kapı hâlâ kapalıydı. Lamba hâlâ yanmıyordu. Pencerenin yanında duran hiçbir siluet yoktu, ki bu şaşırtıcıydı. Lars'ın ya da en azından Ashley'in onu izlediğini görmeyi umuyordu. Ed ve Sandi'yi bile göremiyordu; çok geride oturuyorlardı. Yarı gömülü camın arkasındaki loş kehribar rengi parıltı dışında, bu küçük binada insan olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Ne oluyor orada?

Umarım bir şey yoktur. Henüz bir şey yok.

Honda'sına atlayıp kornaya basmayı düşündü - bu kesinlikle biraz dikkat çekerdi. Lars bunu araştırmak için kesinlikle dışarı çıkacaktır. Ama Ed ve Sandi de gelebilirdi. Durum çözülebilirdi. Sürpriz unsuru kaybolabilirdi. Ateş edilebilirdi. Mermiler sekebilir.

Astro'nun arka kapısını çekiştirdi. Hâlâ kilitli değildi. Kapı kazınarak açıldı, bir kar tabakası düştü ve göz bebekleri düzelirken içerdeki çorbamsı karanlığı ortaya çıkardı.

Fısıldadı: "Hey."

Sessizlik.

"Jay. Sorun yok. Benim."

Bir gergin an daha, Darby'nin endişelenmesine yetecek kadar uzun - ve sonra nihayet kız kıpırdandı, parmakları denge için kulübenin parmaklıklarını kavradı. Çerçeve gergin kablolar gibi bir ses çıkardı. Darby LED el fenerini açmak için kot pantolonunun cebine uzandı ama telefon orada değildi. Kadın

diğer cebini yokladı. O da boştu. Telefonunu çantasında bırakmıştı. Erkekler tuvaletinin içindeki porselen lavabonun kenarında.

Aptal, aptal, aptal.

Minibüsün içinde aynı kokuları - köpek battaniyeleri, idrar, bayat ter - kokladı ve yeni bir koku tespit etti.

"Kustum," diye fısıldadı kız. Çekingen bir şekilde. "Sorun yok."

"Özür dilerim. Karnım ağrıyor."

Benimki de, diye düşündü Darby. Arkasına yaslandı ve Astro'nun buzlu arka lambasının etrafına baktı - evet, binanın kapısı hâlâ kapalıydı. "Özür dilerim Jay. İkimiz de berbat bir gece geçiriyoruz. Ama bunu atlatacağız. Tamam mı?"

"Kusmak istememiştim."

"Sorun değil."

"Ben asla kusmam. Asla."

"İnan bana Jay, bu üniversitede değişecek."

"Üniversite seni kusturuyor mu?" "Onun gibi bir şey."

"Kusmaktan *nefret ediyorum*. Eğer üniversite böyle bir şeyse, gitmeyeceğim-" "Pekâlâ Jay, dinle." Darby kulübeye dokundu ve küçük kızın

parmakları parmaklıkların arasından onunkileri sıktı. "Sana yardım edeceğim. Ve sana yardım etmek için önce senin bana yardım etmen gerek. Tamam mı?"

"Tamam."

"Hatırlamaya çalışmanı istiyorum. Osuran adam ... taşıdığı silahı tarif edebilir misin?"

"Küçük. Siyah. Cebinde taşıyor."

"Elbette." Dışarı eğildi ve binanın ön kapısını tekrar kontrol etti - hala kapalı - ve sordu: "Burada hiç bıçak bulundurduğunu gördünüz mü? Yarasa? Pala?"

"Bilmiyorum."

"Başka silah var mı?" "Bir tane daha."

Darby'nin kalbi iki kez çarptı. "*Nerede?*"

"Hayır, bu normal bir silah değil-"

Zihni olasılıklarla dolup taşı - ve güçlkle sustu: "Neden? Daha mı büyük?"

"Çivi fırlatıyor."

"Bir ... gibi." Darby tereddüt etti. "Çivi tabancası gibi mi?" Jay başıyla onayladı.

"Ve sen ... emin misin?" Başını daha sert salladı.

Çivi tabancası.

Tıpkı minibüsteki çizgi tilki gibi. Darby, Jay'in elindeki bandajı, avucundaki kanlı lekeyi hatırladı ve hepsi birbirine uyuyordu. Bir kaçma girişiminin cezası olabilir miydi? Ya da belki bu, *sarı kart* dediği şey, Lars'ın onu Rocky Dağları'ndaki ücra kulübesine götürdükten sonra aklındaki korkunç ana yemek için sadece bir mezeydi.

Elleri yine titriyordu. Dehşetten değil, öfkeden.

Lanet bir çivi tabancası.

İşte böyle bir psikopatla karşı karşıyayız.

"Peki çivi tabancası burada mı?" diye sordu. "Bizimle birlikte minibüste mi?" "Sanırım öyle."

Darby elektrikli bir aletin Lars'ın 45'liğine denk olacağından şüpheliydi ama iki inçlik bir İsviçre çakısından çok daha iyiydi. Daha önce hiç çivi tabancası kullanmamıştı, hatta Lowe's Hardware mağazasının dışında bile görmemişti - ama öğrenmesinin kolay olacağını umuyordu. Bir çivi ne kadar uzağa fırlatabiliyordu? Ağır mıydı? Gürültülü müydü? Kafatasına çakılan bir çivi kurbanı öldürür müydü, yoksa sadece sakat mı bırakırdı? İşaretle ve tıkla, değil mi?

Parmaklıkların arasından Jay'in sağ eline dokundu ve yedi yaşındaki çocuğun parmaklarının taze, soğuk kanla kayganlaştığını gördü. Avucundaki kabuk kırılmış olmalıydı.

İşaretle ve tıkla.

Darby bu gece Lars'ı öldüreceğine yemin etti. Belki de Ashley'le birlikte bu sapığı köşeye sıkıştırıp onu inleyen, kırık dökük bir yığın haline getirdiklerinde - belki de bıçaklamaya devam edecekti. Belki boğazını keserdi. Belki de bundan zevk alırdı.

Olabilir.

Arkasına yaslandı ve binayı tekrar kontrol etti - hâlâ bir hareket yoktu. Şimdi Ashley, Ed ve Sandi için endişelenmeye başlamıştı. Lars gerçekten de orada öylece durup Darby'nin dışarıdaki otoparkta dolaşmasına izin mi veriyordu? Karda onun straför bardağını bulduktan sonra mı? Onu takip ettikten sonra

ve Ashley'i tuvalete mi götürdü? Kapıdan çıkarken onunla göz teması kurduktan sonra mı?

Tanrım, neler oluyordu?

Kanlı senaryolar zihninde kamera flaşları gibi dönüp duruyordu. Hazırlandı, yarı yarıya bir silah sesi bekliyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece buz gibi bir sessizlik. Sadece rüzgârın uzaktan gelen iniltisi. Sadece Jay ve kendisi, o ıssız otoparkta titrek bacakları üzerinde duruyordu.

Çivi tabancası, diye karar verdi.

Lars'ın çivi tabancası onun yeni hedefiydi. Onu bulacak, nasıl kullanılacağını öğrenecek ve sonra ziyaretçi merkezine geri koşacak, kapıyı tekmeleyerek açacak ve içeride her ne oluyorsa, Lars'ın bıyıklı küçük suratına bir çivi fırlatacaktı. Ka-thunk. Pislik öldü. Masum çocuk kurtuldu. Kabus sona erdi.

Bu işe yarayabilir.

Dışlerini gıcırdatarak Jay'e baktı. "Pekâlâ. Sence Lars çivi tabancasını nerede tutuyor? Arkada mı, önde mi?"

"Diğeri onu turuncu bir kutuda saklıyor."

"Nerede saklıyor?"

"Eskiden buradaydı ama sanırım başka yere taşıldılar-"

Ama Darby dinlemiyordu. Jay'in küçük sesi kayboldu ve bir anlık panikle önceki cümle beynine takıldı ve yankılandı: *Diğeri onu turuncu bir kutuda saklıyor.*

Diğeri.

Diğeri.

Diğer bir-

Kayarak, sendeleyerek dışarı çıktı, diz kapaklarını sertleşmiş kara çarptı, kendini fren lambasına dayadı ve etrafına baktı-

Binanın kapısı artık açıktı.

Lars kapı aralığında duruyordu. Yanında da Ashley.

Diğeri.

Elli adım ötede, içeriden gelen ışıkla çerçevelenmiş bir şekilde onu izliyorlardı. Ed ve Sandi'nin içeriden duymaması için birbirleriyle fısıldayarak konuşuyor gibiydiler. Yüzleri siyah gölgeler içindeydi, okunamıyorlardı. Ama Lars sıska kolunu ceketinin içine sokmuş, tabancasının kabzasına dayamıştı. Ashley de sağ elindeki çorap içindeki taşı çıkarmıştı.

Onu sallıyordu. Avucuna
vuruyordu.

GECE YARISI

Saat 12:01.

İkiye karşı bir.

O konuda haklıydı.

Ashley kaçırılma olayının içindeydi. Ona yalan söylemişti - diğer arabayı sürdüğü, Lars'ı tanımadığı, her şey hakkında. Tuvalette onunla birlikte oynamıştı. Dilini onun ağzına sokmuştu. O kadar gerçekçi, o kadar inandırıcı bir insan gibi davranmış ve korkmuştu ki. Kız hepsine inanmıştı. Ona her şeyi anlatmıştı. Tüm planını, tüm seçeneklerini, düşünce süreçlerini, korkularını.

Ona *her şeyi* verdi. Yeni bir silah da dahil.

Jay'le yüzleşmek için döndü. "Bana iki kişi olduklarını söylememiştin." "Bildiğini sanıyordum."

"Nereden bilebilirdim ki?"

"Özür dilerim-"

"Neden bundan *bahsetmedin*?" "Özür dilerim." Jay'in sesi kırıldı.

Darby, kısa süre önce avucuna çelik bir çivi saplanmış olan yedi yaşındaki bir kıza bağırıldığını fark etti. Ne önemi vardı ki? Bu Darby'nin hatasıydı. Onun hatasıydı. Onun korkunç, ölümcül yanlış hesaplamasıydı ve şimdi ikiye karşı birdi ve ikisi de ölü sayılırdı. Ya da daha kötüsü.

Siluetlerden biri onlara doğru yürümeye başladı.

Kalbi sıkışmıştı. "Pekâlâ. Çivi tabancaları nerede?"

"Bilmiyorum."

"Ön mü arka mı?"

"*Bilmiyorum*," diye burnunu çekti kız.

Onu hemen bulması gerekiyordu. Ön koltukların altında olabilir mi? Bu turuncu kutu büyük olmalıydı; sığabileceği çok fazla yer vardı.

Sürücü tarafındaki kapıya doğru koştu, ayakları bataklıkta koşar gibi batıyordu. Omzunun üzerinden bir göz attı - ilerleyen figür onlara doğru yarı yoldaydı. Yirmi adım geride, patıkada yüksek adımlar atıyordu. Bereliyi, kambur yürüyüşü tanıdı. Bu Lars'tı. Sağ eli bir ışık diliminin yanından geçti ve kadın blok şeklinde bir şekil gördü.

45 kalibrelik tabancası.

"Jay," diye tısladı Darby. "Gözlerini kapat-"

"Ne olacak?"

"Sadece gözlerini kapat." Astro'nun sürücü kapısına ulaştı, iki avucuyla kapıya vurdu, zihni çılgılık atıyordu: *Çivi tabancalarını bul. Öldür şu pisliği. Sonra da silahını al ve o yalancı yılan Ashley'i öldür-*

Kapının kolunu çekiştirdi. Kilitlendi.

Midesi bulandı.

Çünkü . . . çünkü Lars yeniden kilitlemişti. Tabii ki o yapmıştı; en son o girmişti. Kilitliydi, kilitliydi, *kilitliydi*.

"Sen, ah ... kardeşimden beni öldürmesini istedin," diye seslendi Lars'ın gürleyen sesi, yaklaşarak. "Bu doğru mu?"

Onlar kardeş.

Kahretsin,

kahretsin,

kahretsin.

Yumurta kabuğu kırar gibi çıtır çıtır ayak sesleri ona doğru geliyordu. "Diyor ki. . . ondan beynimi dağıtmasını istemişsin." Sesi korkutucu derecede *yakındı*. Boğuk, solunan sisle ısınmış keskin havada tıkırdıyordu.

Astro'nun sürücü kapısı açılmıyordu. Darby minibüsün arkasına doğru ilerledi, dengesini sağlamak için aralık kapıya tutundu ve karanlık aracın içine baktı. Jay'in yansıyan ışıkla dolu, panik gözyaşlarıyla dolup taşan gözlerine. Kızarık kırmızı yanaklarına. Minik tırnaklarına.

Yalvardı: "Kaç-"

Lars'ın ayak sesleri yaklaştı.

Darby İsviçre çakısını küçük kızın uzattığı parmaklarına bastırdı, neredeyse düşürüyordu. "Bunu kullan," dedi bıçağın üzerindeki tırtıklara dokunarak. "Kazıma hareketleri, tamam mı? Kulübenin parmaklıklarını kesmek için-"

"O geliyor."

"Yap, Jay. Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Kesmeye devam et.

Çıkacaksın." "Ne yapacaksın?"

Darby geri adım attı ve arka kapıyı çarparak bir raf kar düşürdü. Jay'in sorusuna cevap vermemişti, çünkü verecek bir cevabı yoktu.

Hiçbir fikrim yok.

* * *

"Neden ... ah, neden kaçıyorsun?" Lars aradı.

Darby karda debelenerek ilerledi. Patikanın dışında beline kadar kar vardı, kendini bir havuzdan çıkarır gibiydi, her yalpalamada tekrar tekrar

Adım. Sert, soluk soluğa nefesler. Boğazı yanıyordu. Baldırları yanıyordu. "Hey. Sadece konuşmak istiyorum-"

Sesinin netliğine bakılırsa, onun bir metreden daha az arkasındaydı. Onu kovalıyordu. Ağzından aldığı nefes, sabit bir soluğa dönüşmüştü. Alçak, gırtlaktan, kurt gibi. Hâlâ bağciksız olan sol ayakkabısı karda çekiştirilerek çıkarıldı. Onu tuttu ve yarı yalınayak, adamın soluk alıp verişini arkasında büyürken yoluna devam etti. Adam ilerliyordu, biliyordu. Birkaç adım daha yaklaşırsa bileğini yakalayacaktı.

"Ben ... ah, seni yine de yakalayacağım-"

Metalik bir tıkırtı. Silah elinde hareket ediyor.

Ama tabancanın sadece gözdağı vermek için olduğunu biliyordu. Eğer Lars onu gerçekten vurmak isteseydi, bunu çoktan yapardı. Bu Ed ve Sandi'yi alarma geçirirdi, bu yüzden Ashley muhtemelen kardeşine onu yakalamasını, boğarak ya da boynunu kırarak gizlice öldürmesini emretmişti-

Kardeşi.

Lanet olası kardeşi.

Darby çıplak bayrak direğini geçti ve arkasına baktı. Lars takip eden bir gölgeydi. Deadpool beresini kaybetmişti. Loş ışıkta süt gibi olan sarı saçlarını ve saç çizgisinin gerilediğini gördü. Nefes alışının öfkeli sisini. Ona bağırmayı bırakmıştı; artık çok bitkin düşmüştü. Derin kar çok yorucuydu. Ağır çekim bir kâbustu.

Beni yakalayacak, Darby biliyordu.

Çoktan yorulmuştu. Kasları zonkluyordu. Eklemler yumuşamıştı.

Beni burada ezecek, ellerini boynuma dolayacak ve ölene kadar beni boğacak-

Şimdi tam arkasındaydı. Onun tuzlu terinin kokusunu alabiliyordu. Liderliği kaybetmiş ve iki silahını da bırakmıştı - çorap içindeki taş Ashley'e, çakı Jay'e - ve şimdi elinde kalan tek şey cebinde bir mermi ve elinde sekiz numara bir ayakkabıydı. Onu Lars'a fırlatmayı düşündü ama bu sadece baş belası olurdu. Lars adımlarını bozmadan onu uzaklaştırırdı.

Zaten kaçacak bir yer yoktu. Ashley akıllıca binanın ön kapısını koruyordu. Anahtarları yoktu, bu yüzden kendini Blue'nun içine kilitlemek bir seçenek değildi. Koşmak da değildi - her yönde sadece kilometrelerce uzunlukta, soğuk ve anlayışsız Colorado taygası vardı. Sadece çıtır çıtır dağ ağaçları, seyrek yer örtüsü ve

Kar. Hipotermisinin sürünen ölümüne yenik düşmeden önce ne kadar dayanabilirdi?

Koşmaya devam edemem.

Durmayı, titrek zemininde durmayı ve Lars'la savaşmayı düşündü.
Kötü ihtimal.

Lars arkasından, "Arkanı dön," diye homurdandı. "Hadi... ah, konuşalım-"

Karar vermesi gerekiyordu. Eğer şimdi durursa, dövüşten önce nefes almak için birkaç saniyesi olacaktı. Ama koşmaya devam ederse ve adam onu yakalarsa, nefesi kesilecekti ve şansı daha da kötü olacaktı-

Ya da . . .

Wanapani ziyaretçi merkezinin planı tekrar zihninde canlandı. Duvarlar, köşeler, kör noktalar. Ön kapı hâlâ Ashley tarafından kapatılmış olsa da, binaya girmenin başka bir yolu daha vardı. Tuvaletlerdeki küçük üçgen pencereler. Erkekler tuvaletinde görmüştü, bir köpek kapısından daha büyük değildi. Buradan da görebiliyordu, üst üste dizilmiş piknik masalarının üzerinde, sarkan buz sarkıtlarının arasından turuncu bir ışık fısıltısı sızıyordu.

Çantası o tuvaletin içindeydi. Anahtarları ve telefonuyla birlikte.

Tamam.

Şu masalara tırmanıp, şu pencereyi kırıp içeri gireceğim.

Yönünü değiştirdi.

Lars fark etti. "Nereye . . . nereye gidiyorsun?"

İçeri girdiği zaman için bir planı yoktu. Sadece içeri girdi. Çünkü Sandi'nin de dediği gibi, içerisi dışarıdan çok daha iyiydi. Ed ve Sandi içerideydi ve Ashley ile Lars iki tanığın önünde onu öldürmeye cesaret edemezlerdi.

Yaparlar mıydı?

Düşünecek zamanım yok.

Piknik masaları pencerenin altında karla kaplanmış bir yığın halinde duruyordu, bu yüzden devasa büyüklükteki merdivenler gibi onları tırmandı. Bir, iki, üç masa yukarı, ağırlığının altında sallanıyordu. Ama başardı ve uzattığı elleriyle binanın üçgen penceresine vurdu. Buzlu cam, iç ışıkla parlıyordu, buzla engebeliydi. Dirsekle kırılmayacak kadar kalındı. Ama bu bir kanatlı pencereydi, pas tutmuş bir menteşeyle dışa doğru açılıyordu ve eğri oturuyor gibiydi, bu yüzden el yordamıyla kenarlarını tuttu, uyuşmuş parmak uçlarıyla kavradı-

Lars güldü. "Orada ne yapıyorsun?"

Çatıdan on iki inçlik bir buz sarkıtı düştü ve yanındaki masaya çarptı. Yüzünü buruşturdu, dişlerini sıktı, hala çekiyordu, tırnaklarını pencerenin kauçuk dikişine geçiriyordu-

"Hey, kızım-"

Çek . . . çek . . .

Bir buz saçağı daha düştü ve patlayarak onu buz parçacıklarıyla yıkadı. Yanaklarında cam kırıkları gibi.

"Kızım, *senin için*

geliyorum-"

Sağına ve soluna iki buz sarkıtı daha düşerek kulak zarlarında ikiz silah sesleri gibi patladı ve Kemirgen Surat ona doğru tırmanırken piknik masası altında sallandı, dirsekleri ve dizleri üzerinde yarışan, sıçrayan bir hayvan gibi tırmandı, ama o sadece menteşeli pencereye odaklanmıştı. Camın arkasındaki o sıcak ışıltıya, alaycı bir yakınlığa. Parmak uçları kenetlenmiş, o şeyi açmaya çalışıyordu-

Çek . . .

Pullpullpull-

Mekanizma kırıldı. Pencere serbest kaldı.

Düşmesine izin verdi ve buzlu piknik masasının üzerinde paramparça oldu. Lars yüzünü parçalardan korumak için elini kaldırdı - *Aman Tanrım, tam arkamda*

- Darby'nin zamanı kalmamıştı. Yüzüstü içeri daldı, küçük açıklıktan umutsuz bir kuğu dalışı yaptı-

Buz gibi parmaklar ayak bileğini sıkıca kavradı.

"Gotcha-" Tekmeleyerek kurtuldu.

12:04.

Bir metre düşmüş ve tuvaletin üzerine inmiş.

Önce omurgası, sırtının küçük kısmıyla porselen dudağa çarptı. Üzerinden yuvarlandı, duvardaki tuvalet kâğıdı dispenserini tekmeledi ve bir kabinin kapısını kırarak açtı. Kafatası yer karolarına çarptı. Gözlerinin arkasında flaşlar patladı.

Tuvalet sifonu.

Ayağa fırladı, ahırın kapısına tekrar çarptı ve boş pencereye doğru döndü. Sadece karanlık bir üçgen. İçeride kar taneleri dönüyordu. Açıklık muhtemelen Lars'ın onu takip edemeyeceği kadar küçüktü ama buna güvenemezdi. Ayrıca Ashley hâlâ buralardaydı.

Pencereden uzaklaştı, tuvaletin uzun dikdörtgeninden aşağı indi, kabinlerin yanından geçti, PEYTON MANNING K.ÇINDAN ALIYOR'un yanından geçti, lekeli pisuarların yanından geçti, ta ki morarmış sırtıyla lavaboya çarpana kadar. Bir acı parlaması daha. Çantasını burada unutmuştu. Çantayı eline aldı ve içinde Honda anahtarlarının güven verici şingirtisini hissetti. Ve iPhone'unu.

Yüzde üç batarya.

Nefesini tuttu ve dinledi. Lars'ın pencerenin dışındaki ayak seslerini ve rüzgârın uğultusu altında hırıltılı nefes alışlarını duyabiliyordu. Şu anda tıkanmıştı - tırmanmak ve kemikli kıcının sıkışması riskini almak istemiyordu, küçük pencereyi korumasız bırakıp ön tarafın etrafında dönmek istemiyordu. Ürkütücüydü. Onunla konuşmaktan vazgeçmişti. Artık sadece homurdanıyor, hayvan sesleri çıkarıyordu.

Devam et, Darby.

Ziyaretçi merkezinin lobisinden gelen sesleri duydu. Kapıdan gelen sesler. Ed ve Sandi muhtemelen onun düştüğünü duymuşlardı. Ve telsizin robotik sesini tanıdı - başka bir CDOT güncellemesi. Yardım gelmeden önceki zaman çizelgesi neydi? Şafak vakti, değil mi? Altı saat mi? Yedi mi?

Bunu düşünmeyin. Devam edin.

Ashley yakınlardaydı ama kendisinden haber alınamıyordu ve bu onu dehşete düşürdü. Daha da kötüsü, artık silahsızdı. Jay'in tırtıklı bıçağıyla kulübenin parmaklıklarını kesebileceğini umuyordu, yoksa bütün bunlar boşa gidecekti. Tek yapması gereken küçük kıza bunu yapması için yeterli zamanı kazandırmaktı (önümüzdeki birkaç dakika boyunca hayatta kalabileceğini varsayarak

iki katille yakın mesafede) ve sonra ikisini de güvenli bir yere götürmek (Blue'nun Snowmageddon'dan topallayarak çıkabileceğini varsayarak). Sonuç olarak, üç devasa varsayım. *Olasılıksız demek* bile yetersiz kalır.

Hayır, Blue karda mahsur kalmıştı. Kar artık çok derindi-

Peki ya Sandi'nin kamyoneti?

Lastik zincirleri, iyi bir asansör - evet, o şeyin bir şansı vardı.

Anahtarlarını yumruk yaparak keskin uçların parmak eklemlerinin arasından çıkmasına izin verdi. Saldırganın yüzüne biraz hasar verebilir ya da şanslıysa bir gözünü oyabilirdi. Dryden Hall yurt anahtarı özellikle keskindi, küçük bir fileto bıçağı gibiydi.

Dışarıdan gelen sesleri duydu. Donup kaldı, dinliyordu. Ağır bir şey kıpırdadı ve kazındı, ardından yer değiştiren karın gümbürtüsü geldi. Bir piknik masası kayıyordu. Lars'ın ikinci kez sallanan masa yığınının tırmanmaya ve onu içeri kadar takip etmeye çalıştığını biliyordu. Her an, o çenesiz küçük yüz pencereden görünebilir, çılgınca bir neşeyle sırtarak-

Gitme zamanı.

Darby sol ayakkabısını giydi. Bağcığını iki kez düğümledi. Sonra çantasını omuzlarına attı - araba anahtarları hâlâ parmaklarının arasında sıkılıydı

- ve Wanapani ziyaretçi merkezinin lobisine itildi.

Ed güvenlik panjurunun arkasından telsizin anteniyle uğraşıyordu. Ed ona doğru şaşkın bir bakış attı ve Ed bunun nedenini biliyordu. Yirmi dakika önce binadan çıkmıştı - ve şimdi tuvaletlere doğru geri dönmüştü. Onun ötesinde Sandi bankta uyukluyordu, bacaklarını kamburlaştırmış, kâğıt kapağını yüzüne örtmüştü.

"Cep telefonu sinyali bulabildin mi?" Ed sordu.

Darby cevap vermedi. İleriye, Espresso Tepesi'ni geçip ön kapıya baktı. Ashley orada duruyordu, geniş omuzları onun çıkışını engelliyordu. Ona bakıyordu. Daha bir saat önce konuştuğu o ürkek, gergin astım hastası gitmiş, sadece bir kenara atılmıştı. Bu yeni Ashley durgun ve sağlamdı, derin ve dikkatli gözleri vardı. Onu baştan aşağı süzdü -dizleri karla kaplıydı, yanakları kızarmış, teni terden yapış yapış olmuştu, Honda'nın anahtarları avucunun içindeydi- ve sonra sanki ona oturmasını emrediyormuş gibi orta masaya baktı.

Dişlerini sıkarak ve korkusuz görünmeye çalışarak ona baktı.

Meydan okuyan. Kötü güçler tarafından kuşatılmış cesur bir kahraman gibi.

Onun yerine neredeyse ağlayacaktı.

Artık emindi - bu gece ölecekti.

"Hey." Ed aralarına eğildi, onun adını hatırlamaya çalışıyordu. "Are . . . iyi misin, Dara?"

Tanrı aşkına, bu Darby.

Yutkundu, sesi fare gibi çıkıyordu. "Ben iyiyim."

O değildi. Hıçkırıkların göğsünde sıkıştığını, ürpertici spazmların kaçmak için mücadele ettiğini hissetti. Tuvalet düştüğü yerde omurgası ağrıyordu. Öne atılmak, Ed'i omuzlarından yakalamak, bu yaşlı veterinere ve onun uyuyan kuzenine bağlamak istedi: *Kaçın! Tanrı aşkına, hemen şimdi kaç.* Ama nereye?

Ashley masaya tekrar sertçe başını salladı. Sandalyesine.

Koltuğunun ortasına düzgünce yerleştirilmiş kahverengi bir nesne fark etti ve kahverengi peçetesini tanıdı. Daha önce, onun bir müttefik olduğunu düşündüğü zamanlarda kullandıkları peçetenin aynısıydı.

Sandalyeye yaklaştı ve peçeteyi aldı. Hâlâ onu izleyen Ashley'nin dudağı kıvrıldı. Bu, Ed ve Sandi tarafından fark edilmeyen kendini beğenmiş bir sırıtışın başlangıcıydı.

Uyuşmuş, beceriksiz parmaklarıyla peçeteyi açtı.

EĞER ONLARA SÖYLERSEN, IKISINI DE
ÖLDÜRÜRÜM.

12:09.

Ashley masaya doğru ilerledi ve onun tam karşısına oturdu. Odayı sessizce geçti ve şimdi iki avucunu da masanın üzerine koyarak oturuyordu. Elleri büyük ve nasırlıydı.

Darby peçeteyi yeniden katladı ve kucağına koydu. Radyo cızırdadı.

"Go Fish'ten bıktım," dedi Ashley sertçe. "Başka bir şeye ne dersin?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Peki ya ..." diye düşündü. "Oh! Savaşa ne dersin?"

Ed ve Sandi'ye baktı.

Ashley parmaklarını şıklattı. "Hey. Ben buradayım, Darbo. Kurallar hakkında endişelenme. Savaş gerçekten basittir. Go Fish'ten bile daha basittir. Desteyi ikiye bölüp sırayla çekiyorsunuz ve kimin daha yüksek karta sahip olduğuna bakıyoruz. Yüksek kart ikisini de alır ve destenize ekler. Çünkü her savaş teker teker yapılır."

Kendinden memnun bir şekilde sırttı ve önündeki kartları akıcı bir şekilde karıştırdı. Sonra sert bir sesle kartları geriye doğru kıvrıdı.

"Kazanan sonunda tam bir desteye sahip olur." Onun gözlerinin içine baktı. "Peki ya kaybeden? Elinde hiçbir şey kalmaz."

Arkasında Ed, fincanını doldurmak için COFEE sürahisini pompaladı ve yine o boğulma çığlığını attı. Sanki ciğerleri suyla dolup taşıyordu. Kürek kemiklerini titreten bir şey vardı.

"Haberler kötü dostlar." Ed güvenlik kapısını tıkırdattı. "Kahve bitmiş."

Ashley'nin gözleri sahte bir dehşetle irileşti. "Ne? Artık kafein yok mu?"

"Korkarım öyle."

"Sanırım artık hepimiz birbirimizi öldürmeye başlayacağız." Ashley kâğıtları son bir kez daha karıştırdı. Darby'nin aklına yavaşça, bu kirli iskambil kâğıtlarının muhtemelen Wanapani dinlenme alanının demirbaşı olmadığı geldi. Broşür standı cıvatarla tutturulmuştu ve radyo ile kahve bir güvenlik ızgarasının arkasına kafeslenmişti. Ashley bu kartları kendisi getirmişti. Çünkü o oyunlara ve hilelere meraklı, şakacı bir şeytandı. El çabukluğu, sürprizler ve yanlış yönlendirmeler.

Ben sihirli bir adamım, Lars, kardeşim.

İpuçlarının hepsi oradaydı. Sadece onları görmemişti.

"Biraz dinlenmelisin," dedi Ashley ona. "Yorgun görünüyorsun." Boğazını kuru kâğıt gibi hissediyordu. "Ben iyiyim."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Kötülere rahat yok." Sırıttı. "Öyle değil mi?" "Onun gibi bir şey."

"Dün gece ne kadar uyudun?" "Yeterince."

"Yeter, ha? Bu da ne?"

"I . . ." Sesi kesildi. "Bir saat, iki-"

"Oh, hayır, bu yeterli değil." Ashley sandalyesini gıcırdatarak öne doğru eğildi ve kartları aralarında paylaştırdı. Kadın hayret etti; adamın parmakları tüyler ürpertecek kadar *hızlıydı*.

"İnsanlar gecede altı ila dokuz saat uyumak için yaratılmıştır," dedi ona. "Ben her gece sekiz saat uyuyorum. Bu bir tavsiye değil tatlım, bu biyoloji. Bundan daha azı beyin fonksiyonlarınızı aşındırır. Bu her şey demek - refleksleriniz, duygusal dengeniz, hafızanız. Hatta zekanız bile."

Darby, "O zaman eşit şartlarda olacağız," dedi.

Ed kıkırdayarak yerine döndü. "Kıçına tekmeyi bas. Lütfen."

Ama kartlarını almadı. Ashley de öyle. Dışarıda rüzgâr homurdanırken masanın karşısında sessizce birbirlerine bakıyorlardı. Erkekler tuvaletinin kırık penceresinden giren bir rüzgâr kapıyı menteşelerinden salladı. Odanın sıcaklığı düşüyordu ama şimdiye kadar kimse fark etmemişti.

"Şanslısınız ki," dedi Ashley, "kart oyunu Savaş tamamen şanstır. Bilirsiniz, gerçeğinden farklı olarak."

Darby onun gözlerini inceledi. Uçsuz bucaksız, zümrüt yeşili, kehribarla beneklenmişti. Onlarda tanınabilir, insani bir şey -korku, dikkat, öz farkındalık- aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Gözbebeklerinin saplı olduğunu Ekim ayında bir sanat galerisinde tesadüfen öğrenmişti. Sanatçının adını unutmuştu ama adam orada kalabalığın arasına karışmış, Dos Equis yudumluyor ve neşeyle otopsi fotoğraflarını çalışmalarına dahil ettiğini anlatıyordu. Darby'ye göre, insan göz sinirlerinin şekli rahatsız edici bir şekilde böceksi görünüyordu, antenler gibi

bir bahçe sümüklüböceği. Bununla ilgili bir şey derisini ürpertti. Şimdi Ashley'in iri gözlerinin yuvalarında asılı durduğunu, o sarkık saplar boyunca beyninin sarmallarına elektrik sinyalleri gönderdiğini hayal ediyordu. O bir canavardı, uzaylı bir sinir ve et yığınydı. Tamamen insanlık dışı.

Ve hala onu izliyordu.

"Gerçeğinden farklı olarak," diye tekrarladı.

Oyun kâğıtları, görmezden gelinen iki yığın halinde aralarında duruyordu. Sorular zihninde kapana kısılmış kuşlar gibi çırpınıyordu, umutsuzca yüksek sesle sormak istediği ama soramadığı şeyler. Ed ve Sandi duyabilecek mesafedeyken olmazdı.

Bunu neden yapıyorsun?

Neden bir çocuğu

kaçırıyorsun?

Onunla ne yapacaksın?

Ve o yeşil ejderha gözleri sırlarla dolu bir şekilde ona bakmaya devam etti. Mücevher gibi, vücudunu tarıyor, boyutlarını değerlendiriyor, olasılıkları ve eğerleri çalıştırıyordu. Korkutucu derecede zekiydiler, Lars'inkilerin korkutucu derecede aptal olduğu gibi. Ama bu buz gibi bir zekaydı.

Aklına başka sorular takıldı: *Ne kadar hızlısın? Ne kadar güçlüsün? Blue'nun anahtarlarıyla yüzüne vurursam seni kör edebilir miyim? Şu anda, binanın ön kapısına doğru koşsam, başarabilir miyim?*

Bir kapı açıldı. Buz gibi bir hava odaya süzüldü.

Ed şöyle bir baktı. "Merhaba, Lars."

Ashley sırttı.

Kemirgen Surat rüzgârın hırıltısıyla kapının yanında pozisyon aldı, sağ elini ceketinin cebine sokmuş, siyah 45'liğin kabzasına sarmıştı. Şimdi görmüştü, onu kovalarken iki kez göz ucuyla görmüştü. Ateşli silahlar hakkında çok az şey biliyordu ama bunun şarjörlü olduğunu fark etmişti, bu da bir tabancanın beş ya da altı mermisinden daha fazla mermi alabildiği anlamına geliyordu. Adamın mavi ceketinin altından, sağ kalçasındaki çıkıntıdan silahın dış hatlarını zar zor seçebiliyordu - ama sadece bakmayı bildiği için.

Ed fark etmezdi. Ve

Sandi uyuyordu.

Darby'nin etrafı yine sarılmıştı. Ashley masada, Lars da kapıda bekliyordu. Tüm bu süre boyunca etrafı sarılmıştı - tüm gece boyunca yerlerini zımnen koordine etmişlerdi - yine de kuğusunun

Tuvalet penceresinden dalışı sürpriz olmuştu. Kesinlikle hayatını kurtarmıştı, en azından birkaç gün daha-

"Dara," dedi Ed, onu şaşırtarak. "Soruya hiç cevap vermedin, değil mi?"
"Ne?"

"Bilirsin işte. Çember zamanı sorusu. En büyük korkun." Boş strafor bardağını masanın üzerinde döndürdü. "Ben benimkini anlattım. Ashley kapı menteşesi hikâyesini anlattı. Sandi yılanlardan nefret eder. Peki ya sen?"

Bütün gözler ona çevrildi.

Yutkundu. Kucağında hâlâ Ashley'in "ONLARA SÖYLERSEN İ K İ S İ N İ D E ÖLDÜRÜRÜM" peçetesi sıkıca tutuyordu.

"Evet." Ashley sırtımasını bastırdı. "Anlat bize. Seni ne korkutuyor, Darbs?" Kelimeler boğazında düğümlendi. "I . . . Bilmiyorum."

"Silahlar?" diye sordu.

"Hayır."

"Çivi tabancaları

mı?" "Hayır."

"Öldürülmek mi?"

"Hayır."

"Bilmiyorum. Öldürülmek oldukça korkutucu-"

"Başarısızlık," dedi Ashley'nin sözünü keserek ve yeşil gözlerinin içine bakarak. "En büyük korkum yanlış bir seçim yapmak, başarısız olmak ve birinin kaçırılmasına ya da öldürülmesine izin vermek."

Sessizlik.

Sandi bankta uykusunda kıpırdandı.

"Bu ..." Ed omuz silkti. "Tamam, bu garipti ama teşekkürler." "O-"

Ashley bir şey söylemeye başladı ama kendini durdurdu. Ed fark etmedi ama Darby fark etti ve bu onu heyecanlandırdı. Neredeyse ağzından ne kaçırıacaktı?

O-

O, Jay Nissen'daki gibi. Dışarıdaki minibüste, hayatı şu anda pamuk ipliğine bağlı olan küçük San Diego kızı.

Sadece küçük bir hataydı, bir cümlenin sadece bir kısmıydı, ama Darby'ye düşmanını hazırlıksız yakaladığını söylüyordu. Belki de Ashley ve Lars onu hafife almışlardı - Boulder'dan gelen bu yüz on kiloluk sanat uzmanı

kaçırma planına rastlamışlardı. Tuvalet penceresinden kaçacaklarını tahmin edemezlerdi herhalde. Bununla gurur duyuyordu.

Onları kızdırdığını umuyordu.

Beni burada, tanıkların önünde öldürmek istemiyorlar.

Çünkü o zaman Ed ve Sandi'yi de öldürmeleri gerekecekti ve bu son çare gibi görünüyordu. Bir cinayeti idare etmek muhtemelen üç cinayeti idare etmekten daha kolaydı. Onu dışarıda öldürmek ya da etkisiz hale getirmek istemişlerdi - gizlice, ama o onları alt etmişti: küçük bir pencereden yüzüstü fırlamış, bir tuvalette omurgasını zedelemiş ve kendine on dakikalık bir hayat daha kazanmıştı.

O on dakika neredeyse dolmak üzereydi.

Nefes al, diye hatırlattı kendine. *Beşe kadar say. Nefes ver.* Nefeslerini dolu ve sabit tutmak zorundaydı. Kendini kaybedemezdi. Şimdi kaybedemezdi.

Nefes alın. Beşe kadar say. Nefes verin.

Ashley omzunun üzerinden kardeşine baktı ve hafif ama buyurgan bir şekilde başını salladı. Hiç şüphesiz alfa oydu. Darby bu gece onlardan birini öldürecekse, bu o olmalıydı.

Söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu merak etti. Dışarıdaki gömülü araba gerçekten onun değildi. Gerçekten Salt Lake City'de muhasebe okuyor muydu? Gerçekten de Oregon'daki bir kömür madeninde başparmağı paslı bir menteşenin içinde ezilerek neredeyse ölüyor muydu? Ashley yalan söyleme, yanlış yönlendirme, farklı şapkalar takma, kendisinin farklı versiyonlarını sunma eylemiyle sarhoş olmuş gibiydi. Sihir gösterisi yapan bir çocuk gibiydi.

Artık gece yarısını geçmişti. Darby, CDOT kar küreme araçları şafak vakti gelip otoyolu kaçış için açana kadar altı saat daha idare etmek zorundaydı. Bu çok fazla on dakikalık artış demektir. Ama deneyecekti.

Ashley'in kardeşine verdiği küçük selamın ne anlama geldiğini bilmiyordu -şimdiye kadar Lars ön kapıya yapışıp kalmıştı- ama bu hiç hoşuna gitmemişti. İki kardeş az önce ona karşı sessiz bir satranç hamlesi daha yapmışlardı ve şimdi yine savunmadaydı.

Ama Ed ve Sandi burada olduğu sürece beni öldürmezler.

Duvardaki saate baktı ve kasvetli bir an için şafağın ne kadar uzakta olduğunu düşündü. Gecenin ne kadar karanlık ve soğuk olduğunu. Sayıca ne kadar az ve rakipsiz olduğunu. Bu odadaki herkesi öldürebilirlerdi. Belki de planlamışlardı. Belki de peçetede ki tehdit sadece küçük bir oyundu.

Ashley sanki onun aklını okumuş gibi sırttı.

Bu çıkmaz sürmeyecek.

"Pekâlâ millet," dedi neşeyle. "Darbs'la savaş fiyaskoyla sonuçlanmış gibi görünüyor. Yeni bir çember zamanı için kimler hazır?"

Ed omuz silkti. "Elbette."

"İlk işimizi yapalım mı? Hayır. En sevdiğimiz filmleri yapalım." Ashley havasız odada etrafına bakındı, ışıltı ışıltı bir yarışma programı sunucusuydu. "Yine ilk ben cevap versem olur mu?"

"Keyfine bak."

"Pekala. Aslında tek bir favori filmim yok, daha ziyade favori bir film *türüm* var. Bu herkes için kabul edilebilir mi?"

Ed *umursamaz* bir el salladı.

"Canavar filmleri," dedi Ashley, gözleri masanın öbür ucundaki Darby'ye kaydı. "Kurtadamlar gibi küçük canavarlar değil. Godzilla ve Rodan gibi devasa, yirmi kat uzunluğunda olanlardan bahsediyorum. Japonya'da bunlara Kaiju filmleri deniyor. Hani şu büyük bir şeyin şehirde terör estirdiği, model arabaları etrafa savurduğu türden."

Ed başını salladı, gerçekten dinlemiyordu. Kahve fincanını eğmiş, son birkaç değerli damlayı yakalamaya çalışıyordu.

Önemli değildi, çünkü Ashley konuşurken sadece Darby'ye bakıyordu, kelimeleri temiz ve sakindi, arma beyazı dişlerini ortaya çıkarıyordu: "Kaiju filmlerine *bayılıyorum*. Onlarla ilgili büyüleyici bulduğum şey ise şu. İnsan kahramanlar - örneğin Bryan Cranston ve 2014 yapımı Godzilla'nın yeniden çevrimindeki mülayim Çavuş Vanilla - sadece birer yer tutucu. Seyirci için birer şifredirler. Bu cılız insanların asıl olay örgüsü üzerinde herhangi bir etkisi var mı?"

Retorik sorusunun gereğinden uzun süre havada kalmasına izin verdi.

"Hayır," diye cevapladı sonunda. "Sıfır. Onların hikayedeki rolü tamamen tepkisel. Godzilla, Mothra, MUTO'lar - gösterinin gerçek yıldızları - savaşacak ve işlerini halledecekler ve insanlar katliamı durdurmayı umut edemezler. Bu size mantıklı geliyor mu?"

Darby cevap vermedi.

"Ne denersen dene, canavarlar istediklerini yapacaklar." Ashley sandalyesini gıcırdatarak öne doğru eğildi ve sesi boğuk bir vıraklamaya dönüşürken Ashley onun nemli nefesini kokladı: "Bakın, canavarlar savaşacak, gökdelenleri dümdüz edecek ve köprüleri yıkacak ve sizin tek yapabileceğiniz yollarından çekilmek, yoksa *ezilirsiniz*."

Sessizlik.

Başka tarafa bakamadı. Kuduz bir hayvana bakar gibi.

Nefesi aşırı güçlüydü. Haşlanmış yumurta sarısı ve acı Fransız rostosu gibi, et benzeri kokularla kesiliyordu. Altmış dakika önce, adamın dili kadının ağzında sıcak bir sümüklü böcek gibiydi. Ama şimdi çocuksu gülümsemesi, Cadılar Bayramı maskesini tekrar takmış gibi geri döndü ve bir an sonra ilk tanıştığı neşeli geveze haline geri döndü. "Peki ya sen Darbs? En sevdiğin film türü nedir? Korku filmi mi? Hayaletler mi? İşkence pornosu mu?"

"Romantik komediler," diye yanıtladı.

Lars ön kapının yanında kıkırdadı, ona rölantide çalışan bir elektrikli testereyi hatırlatan hırıltılı bir ses. Ashley kardeşiyle bakışlarını değiş tokuş etti ve dışarıda dönen kar yoğunlaştıkça dudakları biraz kıvrıldı. "Bu ... bu eğlenceli bir gece olacak."

Belki de öyledir, diye düşündü Darby, onun gözlerinin içine bakarak.

Ama söz veriyorum, bunu kolaylaştırmayacağım.

"Ama," dedi Ashley, sahnelenen uyku haliyle gözlerini ovuşturarak. "Kabul ediyorum, şu anda bir fincan kahve için adam öldürebilirim."

"Aslında. . ." Ed düşündü. "Hey, biliyorsun, kamyonunda biraz var. Telvesini döküp sıcak su eklediğin ucuz hazır kamp tipi. Tadı nehir çamuru gibi ama kahve işte. İlgilenen var mı?"

"Kovboy kahvesi mi?" Ashley, altını keşfeden bir maden arayıcısı gibi gülümsedi. Bunu planlamıştı. "Bu harika olurdu." "Sandi bundan nefret ediyor."

"Neyse ki uyuyor."

"Öyle mi? Alıcılar mı? Pekâlâ." Ed bir çift siyah kışlık eldiven giyerek kapıya doğru ilerledi. "Bir saniye içinde döneceğim-"

"Endişelenme." Ashley'nin sırtışı şişti. "Acele etme, amigo."

Darby söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı - *bekle, dur, lütfen odadan çıkma* - ama zihni fıstık ezmesi kadar kalındı. O an geçti ve bir başka mide çarpınması anında Ed gitmişti. Ziyaretçi merkezinin ön kapısı tam olarak yerine oturmadan kapandı.

Lars itti - klik.

İki kardeş önce birbirlerine, sonra Darby'ye baktı. Bir mikrosaniye içinde odanın hava basıncı değişti. Üçü artık yalnızdı. Çünkü

Ed'in Sandi'nin kamyonetine gitmesi, valizini karıştırması, kamp kahvesini bulması ve geri dönmesi ne kadar sürdüyse. Altmış saniye, belki?

Şimdi Darby'yi hayatta tutan tek şey Sandi'ydi.

Uyanık bile değildi. Mavi bankta mırıldanan bir kedi gibi horluyor, kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturuyor, kâğıt kapağını yüzünde tehlikeli bir şekilde dengeliyordu. En hafif esinti bile onu rahatsız edebilirdi. Darby bütün gece boyunca ilk kez kitabın adını okuyabildi: *Şeytanın Şansı*. Sonraki altmış saniye boyunca Darby'nin hayatı bu orta yaşlı kadının ne kadar hafif uyuduğuna bağlıydı.

Ashley nefesinin altında, "Romantik komedi," diye mırıldandı. "Çok şirin." "Godzilla'dan daha iyi."

"Pekâlâ Darbs, bunun etrafında konuşmaktan bıktım." Ashley sesini alçak ve kontrollü tutarak göz ucuyla Sandi'yi izledi. "Şimdi şöyle olacak. Sana bir teklif yapacağım."

Onu dinliyordu ama zihninin bir köşesinde durmak bilmeyen bir saat gibi saniyeleri sayıyordu: *Ed'in kuzeninin kamyonetine gidip gelmesi için altmış saniye*.

Elli saniye, şimdi mi?

"Bu teklif bir kez geçerli olacak Darbs, sonra sonsuza dek yok olacak. İkinci bir şans yok. Bu yüzden lütfen bir karar vermeden önce iyice düşünün-" "O küçük kızla ne yapıyorsun?"

Dudaklarını yaladı. "Şu anda Jay hakkında konuşmuyoruz."

"Onu öldürecek misin?"

"Bu önemli değil."

"Bu benim için oldukça önemli-"

"Darby." Artık sinirlenmeye başlamıştı, mükemmel Colgate dişlerini gösteriyor, sesi gergin bir fısıltıya dönüşüyordu: "Bu onunla ilgili değil. Anlamıyor musun? Bu seninle, benimle, kardeşimle ve bu dinlenme tesisinde çapraz ateşe tutulan diğer herkesle ilgili. Bu senin şu anda vereceğin kararlarla ilgili."

Kırk saniye.

Arkasında kapıyı koruyan Lars'ı düşündü ve midesi bulantılı bir dehşetle sıkıştı. Sırtışı, ellerini kaplayan parlak yara dokusu, yassı küçük gözleri. Bunu yüksek sesle söyleyebileceğini sanmıyordu - ama sonra söyledi: "O ... Lars ona tecavüz edecek mi?"

"Ne?" Ashley gözlerini devirdi. "Ew. İğrenç. Darbs, dinlemiyorsun
-"

"Cevap ver bana," dedi Sandi'ye bakarak. "Yoksa yemin ederim
hemen kanlı cinayet çılgınları atmaya başla-"

"Yap şunu." Arkasına yaslandı. "Bakalım ne olacak."

Honda'nın anahtarları hâlâ parmaklarının arasında, kucağındaydı. En
sivrisi olan Dryden Hall yurt anahtarını başparmağı ile işaret parmağı
arasında tutuyordu. Ama masayı yeterince hızlı temizleyebileceğine
güvenemiyordu. Ashley onun saldırısını görecekti; yüzünü korumak için
elini kaldıracaktı. Bu işe yaramayacaktı. Yeterince güçlü ya da hızlı değildi.

"Sana meydan okuyorum," diye
fısıldadı. "Çılgılık at." Neredeyse
blöfünü görüyordu.

Sonra Ashley, Darby'nin omzunun üzerinden baktı. Tekrar başını salladı
ve Darby panikle fark etti: Lars şimdi tam arkasında duruyordu. Onun
yaklaştığını duymamıştı ama şimdi sadece birkaç santim arkasında kayak
ceketinin esneme sesini duyuyordu. Tıpkı ilk tanıştıkları andaki gibi. İrkildi,
yarı yarıya o yaralı ellerin boğazına sarılıp sıkmasını bekliyordu - ama Lars
onun yerine diz çöktü ve ayak bileğinin yanındaki yerden çantasını kaptı.

"Yoink." Onu kapıya kadar taşıdı.

Ashley alt dudağını emerek ona baktı. "Darbs, açıklığa kavuşturalım,
sana tüm bunları geri alma şansını veriyorum. Büyük, kırmızı bir sıfırlama
düğmesi. Çok da kolay, çünkü tek yapman gereken hiçbir şey yapmamak.
Sadece çeneni kapalı tut."

Yirmi saniye.

"Bak Darbs, hepimiz bu küçük kazanın hiç yaşanmadığı konusunda hemfikiriz. Biz
- Kardeşim ve ben, minibüsümüze hiç girmemişsin gibi davranacağız. Sen
de Jaybird'ü hiç görmemişsin gibi davranacaksın. Hepimiz son birkaç saati
beynimizden sileceğiz ve kar küreme araçları sabahın köründe buraya
geldiğinde hepimiz arabalarımıza atlayıp kendi yolumuza gideceğiz. Herkes
için barışçıl bir çözüm."

Pop-pop. Lars cüzdanının düğmelerini açtı. Kredi kartları tıkr tıkr yere
düştü. Burnunu çekerek Utah ehliyetine baktı ve buruşturulmuş bir yirmiliği
açarak cebine attı.

On saniye.

"Dürüst olacağım." Ashley öne doğru eğildi. "Gerçekten ama *gerçekten* başka bir yöne bakmanı umuyorum. Biraz dinlen. Yorgunsun. Haşlanmış bok gibi görünüyorsun. Lars ve bana karşı hiç şansın yok. O yüzden bırak canavarlar işlerini yapsın, tamam mı?"

Beş saniye.

"Lütfen, Darbs. Bu hepimiz için daha kolay olur." Sanki tehdidi yeterince açık değilmiş gibi bunu söylerken Sandi'ye baktı.

Darby yanaklarının yandığını hissetti. "Yapamam."

"Jay'e zarar vermeyeceğiz, biliyorsun." Başını eğdi. "Bu mu yani? Korktuğun şey bu mu? Çünkü eğer öyleyse, sana söz verebilirim-"

"Yalan söylüyorsun."

"Eğer işbirliği yaparsan bu gece kimse zarar görmeyecek." "Yalan söylediğini biliyorum."

Ashley elini sallayarak, "O iyi olacak," dedi. "Hey, bu arada. Arabanın arka koltuğunda bir sürü kâğıt gördüm. Siyah kâğıtlar. Nedir onlar?"

"Neden umursuyorsun ki?"

Gözleri sertleşti. "Sen Garver ailesinin işine burnunu soktun. Ben de seninkine baktım. Soruya cevap ver."

"Sadece kâğıtlar." "Ne için?"

"Mezar taşı raspaları." "Onlar ne?"

"Ben alıyorum. "Mezar taşlarının izini çıkarmak için boya kalemleri kullanıyorum." "Neden?"

"Çünkü onları topluyorum."

"Neden?"

"Öyle işte." Onun tarafından incelenmekten nefret ediyordu.

"Sen biraz hasarlı bir kızsın," dedi Ashley. "Bunu sevdim." Hiçbir şey söylemedi.

"Ve kaşının üzerinde bir yara izi var." Masanın üzerine eğildi ve floresan ışığında onu inceledi. "Otuz dikiş atılmış olmalı. Sadece kaşlarını çattınca fark ediliyor. Ya da gülümsediğinde."

Gözlerini yere dikti.

"Bu yüzden mi pek gülümsemiyorsun, Darbs?"

Ağlamak istedi. Her şeyin bitmesini diledi.

"Gülümse," diye fısıldadı. "Daha uzun yaşayacaksın."

Bir dakikadan fazla oldu.

Ed hangi cehennemdeydi? Olasılıklar zihninde dönüp duruyordu. Belki kamp kahvesini bulamamıştı. Belki gizlice bir şeyler içiyordu. Ya da belki ... belki ince bir ipucu bulmuş, kaçırma planını bir araya getirmiş ve şu anda polisle bağlantı kurmak için cep telefonu sinyali bulmaya çalışıyordu? Ya da ya Jay kulübenin parmaklıklarını kesip ona koştuyorsa? İkinci bir tanık olurdu. Bu da Ashley ve Lars'a ateş etmekten başka seçenek bırakmazdı.

Her saniye değişken hissediyordu. Garfield saatine baktı ve Ashley bunu fark etti. "Bu bir saat hızlı, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Saat daha bir."

"Biliyorum."

Dudaklarını yalayarak saati inceledi. Üzerindeki resim; aşk acısı çeken Garfield'ın Arlene'e gül uzatması. "Hey, şu kedinin adı ne? Pembe olanın mı?"

"Arlene."

"*Arlene*. Güzel bir kız ismi. Seninki gibi." "Seninki de öyle," dedi.

Adam sırtıttı, ileri geri konuşmanın tadını çıkarıyordu ve kızın kaşına baktı. "Bu yara izi nasıl oldu?"

"Bir kavga," diye yalan söyledi. "Ortaokuldayken."

Bisikletini bir garaj kapısına çarpmıştı. Eğer buna kavga denebilirse, garaj kapısı kazanmıştı. Yirmi sekiz dikiş ve Saint Joseph'te bir gece. Diğer beşinci sınıf öğrencileri ona *Frankengirl* diyorlardı.

Ashley'in ona inanıp inanmadığını anlayamadı. Dudaklarını yaladı. "Seni uyarmalıyım Darbs, eğer bu gece bizimle dövüşmeyi planlıyorsan... bilirsin. Öyle mi?"

"Ben ne miyim?"

"Bizimle savaşmayı mı planlıyorsun?" "Bunu düşünüyorum."

"Eğer öyleysen, bilmen gerekir. Ben her zaman özel biri oldum."

"Eminim öylesindir."

"Gördüğünüz gibi sadece şanslı değilim, sanırım korunuyorum da. Sonuçlardan. Sahip olduğum bir sihir gibi. Sonunda işler hep benim istediğim gibi gidiyor." Eğildi

Daha da yaklaştı, sanki hassas bir sır veriyormuş gibi. "Siz buna şans diyebilirsiniz ama ben içtenlikle başka bir şey olduğuna inanıyorum. Tostum her zaman jöle tarafı yukarı gelecek şekilde düşer, diyebilirsiniz."

Sormak zorunda kaldı. "Gerçekten astımın yok, değil mi?"

"Hayır."

"Salt Lake Institute of Tech'e gidiyor musun?"

Sırtışı genişledi. "Uydurma bir okul."

"Peki ya kapı fobiniz?" "Kapı
menteşeleri. Aslında bu doğru."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Beni ürkütüyorlar." Elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrı'ya yemin ederim. Onlara dokunamıyorum, bakmamaya çalışıyorum. Chink's Drop'ta neredeyse başparmağımı kaybediyordum, o zamandan beri beni çok rahatsız ediyorlar."

"Normal kapı menteşeleri
mi?" "Evet."

"Ben de bunu senin uydurduğundan emindim. Gerçek gibi görünmüyordu." "Neden gerçek değil?"

"Çünkü," dedi Darby sakince, "bu kadar korkak olacağını düşünmemiştim." Bir döşeme tahtası gıcırdadı.

Ashley, ilk değerlendirmesine karşı çıkmış gibi ona soğuk bir şekilde baktı ve tepedeki ışıklar titredi. Sonra içini çekti, bir kez yutkundu ve nihayet tekrar konuştuğunda sesi sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu: "Bir çocuğun hayatıyla kumar oynuyorsun. Bunu sakın unutma. Bu gecenin mutlu bir sonu var ama sen bunu tehlikeye atıyorsun."

"Sana inanmıyorum."

Ashley abartılı bir tiksintiyle kaşlarını çatarak, "Bu bir seks meselesi değil," dedi. "Para meselesi. Sadece bilmen gerekiyorsa."

Sandi bankta yeniden kıpırdandı. *Şeytanın Şansı* yüzünden birkaç santimetre aşağı kaymıştı. Darby onun gerçekten uyuyup uyumadığını merak etti. Ya sadece numara yapıyorsa? Ya bütün konuşmayı duyduysa?

"Yani, sana ne diyeceğim." Ashley bir kahkahayı bastırdı ve tekrar gevşedi. Tavırlarında tüyler ürpertici faz değişimleri vardı; aydınlıktan karanlığa ve tekrar geriye. "Bu evi *görmelisin* Darbs. Bay Burns'ün malikanesine benziyor. Babamın bir teknoloji şirketi var, video oynatıcıyla ilgili bir şey. Bilirsin işte, benim mavi yakalı kafamı aşan bilgisayar işleri. Ben daha çok pratik zekalı biriyim."

Fındık ve cıvata adamı. İşte bu yüzden Jaybird'ü ödünç alıyoruz, birkaç haftalığına Rockies'e götürüyoruz, annemle babamın endişelenip çek defterlerini çıkarmalarına izin veriyoruz ve çalışmamızın karşılığını adil bir şekilde aldıktan sonra parasını ödeyip onu Kansas'ın boktan bir kasabasındaki bir otobüs durağına bırakacağız. Ona zarar gelmeyecek. Tatil gibi olacak. Hatta belki ona snowboard yapmayı bile öğretiriz."

"Yine yalan söylüyorsun."

Halktan biri gibi sırtışı yine kayboldu. "Sana söylemiştim Darbs. Ayak uydurmaya çalış. Ona zarar vermeyeceğiz-"

"Onu *zaten* incittin," diye hırladı, Sandi'nin kağıt kapağının altında gerçekten uyanık olduğunu, gerçekten dinlediğini yarı umarak. "Lanet olası bir çiviye eline sapladın. Ve yemin ederim Ashley, elime fırsat geçerse sana daha beterini yapacağım."

Sessizlik.

Kapıda Lars cüzdanını tekrar çantasına yerleştirdi. "Yani

..." Ashley durakladı. "Jay'in elini gördün mü?"

"Evet."

Bunu birkaç dakika düşündü ve alt dudağını kertenkele höpürdetmesiyle tekrar emdi. "Tamam. Güzel." Sertleşti, bir başka ürkütücü faz değişimi daha. "İyi, iyi. Hatta *harika*. Buna öğretilbilir bir an diyelim, tamam mı? Eğer Jaybird'ü hayatta tutmak benim için en iyisiyse - sarsılmış ama hayatta - ve dün sabah onun sızlanmalarından bıkip avucuna akülü bir çivi çakıcı dayayıp tetiği çektiysem ... Darbo, hayatta tutmak zorunda *olmadığım* birine neler yapacağımı bir düşün. Bu dinlenme tesisine ne yapacağımı düşün. Ed ve Sandi'ye neler yapacağımı. Sana izleteceklerimi. Ve hepsi senin suçun olacak, çünkü burada top oynamak için çok ahlaki olarak üstün hissettin. Bu yüzden sana tekrar soruyorum, Darby. Ve seni de uyarıyorum - bundan sonra ne söyleyeceğini uzun uzun düşün, çünkü eğer yanlış bir şey söylersen, sana *söz* veriyorum, bu gece ölen tek kişi sen olmayacaksın."

Gözlerini kırpmaya korkarak ona baktı.

"Ayrıca," diye ekledi, "burnun kanıyor."

Kadın burnuna dokundu-

Öne atıldı, saçlarından bir tutam yakaladı ve yüzünü masanın üstüne çarptı. Gözlerinin arkasında havai fişekler patladı. Baş döndürücü bir acı. Burnundaki kıkırdak ıslak bir *çıtırtı çıkardı* ve geriye doğru çekildi, neredeyse sandalyesinden düşüyordu, iki elini yüzüne kenetledi.

Odanın öbür ucunda Sandi sarsılarak uyandı. Kâğıt kapağını yere çarptı. "Ne ... ne oldu?"

Ashley, Darby'ye bakarak, "Yok bir şey, yok bir şey," dedi. "Biz iyiyiz."

Darby burnunu sıkarak başını salladı. Sıcak kan bileklerinden aşağı akıyordu, kıpkırmızıydı. Gözleri yanıyor, yaşlara karşı savaşıyordu.

Ağlama.

"Oh, tatlım, burnun-"

"Evet. Ben iyiyim." Darby dişlerindeki bakırımsı kanın tadını aldı. Büyük damlalar masaya vurdu. Parmakları birbirine yapıştı.

"Ne oldu?"

"Yüksek irtifa," dedi Ashley net bir şekilde. "Düşük hava basıncı. İnsana sinsice yaklaşıyor. Elk Pass'ta burnum *musluk* gibi kanıyordu-"

Sandi onu görmezden geldi. "Mendil ister misin?"

Darby burun deliklerini sıkarak başını sertçe salladı. Kan, tıkanmış ağız dolusu olarak boğazından aşağı aktı. Damlacıklar kucağında beneklendi.

Tanrım, ağlama.

Sandi büyük çantasını sallayarak odayı geçti. Kahve tezgâhından bir yığın kahverengi peçete aldı ve Darby'nin kucağına bıraktı. Darby'nin omzuna dokundu. "Emin misin? Gerçekten kanıyor."

Darby yüzünün gerildiğini hissetti, sanki derisi kafatasının etrafına gerilmişti. Yanaklarında ateşli bir sıcaklık. Görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor, nefesleri dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu, Ashley ise ellerini kucağında düzgünce birleştirmiş bir halde masanın karşı s ı n d a n onu sakince izliyordu.

Ağlama Darby, yoksa buradaki herkesi öldürür.

"Ben iyiyim," diye yutkundu. "Sadece yükseklik-"

"İlk biramı sekiz bin fitte içtim," diye tekrar söze girdi Ashley. "Elimi bir floresan ışığında kestim ve iki gün boyunca saf kırmızı su kanadım-"

"*Kapa çeneni,*" diye hırladı Darby.

Adam dondu kaldı, onun ani vahşiliği karşısında irkildi. Bu Darby için bir başka zafer, avın avcüyı hazırlıksız yakaladığı bir başka küçük an olmalıydı ama bunun büyük bir hata olduğunu zaten biliyordu.

Çünkü Sandi fark etmişti.

"I . . ." Kadın duraksadı, avuçlarını yukarı kaldırdı. Aralarına baktı, sarı parkası hareket ettikçe kırıyordu. "Bir dakika. Burada gerçekten neler oluyor?"

Sessizlik.

Ashley düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi ve sonra Lars'a başını salladı.

Hayır, hayır, hayır-

Lars tabancasını almak için ceketinin cebine uzandı. Ama ön kapı yanı başında çarparak açıldı, duvara çarparak onu irkiltti-

"Sonunda kahveyi buldum." Ed içeri girdi, botları gıcırdıyordu, üzerine kar taneleri sıçramıştı ve öğütülmüş Kolombiya Rostosu poşetini aralarındaki masaya çarptı. "Tarif, kaynayan her sekiz ons için iki yemek kaşığı - oh, kahretsin, bu *kan*."

"Yükseklik," diye yutkundu

Darby. Sandi hiçbir şey söylemedi.

"Lanet olsun." Ed Darby'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gerçekten anladın. Burnuna baskı uygula ve öne doğru eğil, arkaya değil."

Başını öne eğdi.

"Güzel. İleri gidersen pıhtılaşır. Geri gidersen hepsi boğazından aşağı dökülür ve miden kanla dolar." Omuzlarındaki karı fırçaladı. "Ve şu peçeteleri kullan. Bedava."

"Teşekkürler."

Ed yanlarından geçerken Darby, Sandi'ye doğru baktı ve bir anlık titrek bir göz teması kurdu. Sandi şimdi kuşkuluydu, gözlerini dört açmış, iki kardeş arasında gidip geliyordu. Lar'ın gizlediği tabancasının dış hatları tepedeki ışıktaki açıkça gölgeleniyordu.

Darby işaret parmağını dudaklarına götürdü: *Şışt*.

Sandi bir kez başını salladı.

Aynı anda Ashley de Lars'a bir el işareti yapıyor olmalıydı. Darby arkasına döndü ve sadece sonunu yakalayabildi ama çılgınca bir el-boğaz hareketine benziyordu: *Dur, dur, dur*. İşte buydu; odanın şiddete boğulmasına sadece bir salise kalmıştı. Ed'in elinde bir paket hazır kahveyle içeri dalarak herkesin hayatını kurtarmış olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Şimdi, güvenlik kapısından uzandı ve sıcak suyu dağıttı. "Tam kaynar değil ama çay için yeterince sıcak. Boktan bir kahve için de uygun olmalı."

"Cennetten gelen mana," dedi Ashley. "Tatlı, tatlı kafein."

"Evet, fikir bu."

"Sen benim kahramanımsın, Ed."

Başını salladı, Ashley'in gevezeliklerine karşı sabrı açıkça tükenmişti. "Bunu duyduğuma sevindim."

Sandi geri çekildi ve tüm odayı izleyebileceği köşedeki banka oturdu. Darby onun ciltsiz kitabını kaldırışını ama kucağında tutuşunu izledi. Diğer elini dikkatle çantasının içine, Mezmur 100:5'in işlemeli harflerinin arkasına sokmuştu. Belki de bir kutu biber gazını tutuyordu.

Lütfen Sandi, bir şey söyleme.

Wanapani dinlenme alanı bir barut fıçısıydı. Tek bir kıvılcım yeterliydi - ve bu oda sürtünmeyle doluydu. Darby dikkatlice, gözlerden uzakta, kucağında, masanın altında duran EĞER ONLARA SÖYLERSEN İKİSİNİ DE ÖLDÜRÜRÜM notunu açtı ve kalçasına bir mesaj daha yazdı. Kalemmini kapattı ve peçeteyi tekrar sıkıca katlayarak kanlı bir başparmak izi bıraktı.

"Başka kim kahve ister?" Ed sordu.

"Ben," dedi Lars.

Sandi başını salladı ama konuşmadı.

"Ben de," dedi Darby ayağa kalkarken, ağrıyan burnunu tutarak notu Ashley'e uzattı, sonra Ed'e döndü. "Şeker yok, krema yok. Ve lütfen sert olsun. Bu gece çok uzun bir gece olacak."

Arkasından Ashley'in açgözlülükle peçeteyi açtığını duydu. Şimdi onun mesajını okuyordu.

Saat 1:02.

SEN KAZANDIN. TEK KELIME ETMEYECEĞİM.

Ashley sıırttı - ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu CU-Boulder kızı beklenmedik bir karmaşaydı ama onu çoktan çözmüştü. Onun tipini daha önce de görmüştü, ama canlı olarak hiç görmemişti. Darby Elizabeth Thorne gerçek bir kahramandı. Shell İstasyonu'nun güvenlik kamerası kayıtlarında soyguncunun silahını almaya giden ya da kanlar içindeki bir tezgâhtara yardım eden görgü tanıklarından biriydi. Hiç tanımadığı birini kurtarmak için kendini bir trenin kıyma makinesi tekerleklerinin altına atabilecek bir tipti. Başkalarını korumak, *doğru olanı* yapmak, bilse de bilmese de onun için bir içgüdüydü.

Genel kanının aksine, bu bir güç değildir.

Bu bir zayıflıktır, çünkü sizi tahmin edilebilir kılar. Kontrol edilebilir. Ve elbette - sadece otuz dakikalık bir konuşma, yarım tur çember zamanı ve iptal edilmiş bir kart oyunu ile - Ashley zaten ona sahipti.

Burnunu kırmak mı? Bu sadece eğlenceli bir zafer turuydu.

Ve Darby'nin Ed ve Sandi'nin önünde gözyaşlarıyla boğuşmasını, burnundan kırmızı bir musluk fışkırmasını izlemekten ne kadar keyif aldığını görünce şaşırmıştı. Bunda harika bir şey vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey. Kız aşağılanmış, herkesin içinde acı çekiyordu, tıpkı en sevdiği pornolardan bazıları gibi. Kızın bir sokakta ya da restoranda gizlice titreşimli külot giydiği ve bunu göstermemeye çalıştığı pornoları severdi. Kendini tutmaya çalışıyordu.

Darby'nin vahşi bir şekilde inkar edilemeyecek kadar güzel olmasının da yardımı oldu. Onda bir vahşet vardı; ateşli kumral saçlarına eşlik eden bir hırçınlık. Sınıra kadar zorlandığında ne kadar sert olabileceğini bilmiyordu. Onu oraya götürmeyi çok isterdi. Onu Rathdrum'a götürmeyi, çakıl ocağına götürmeyi ve amcasının SKS'sini nasıl ateşleyeceğini öğretmeyi çok isterdi. Ahşap Sovyet dipçiğini küçük omzuna dayamak, boyalı tırnağını tetiğin etrafında gezdirmek, çentikli demir nişangâhları hizalarken gergin terini koklamak.

Bu gece onu öldürmek zorunda kalacak olması ne kötü. Öldürmek istemedi.

Ashley Garver daha önce teknik olarak hiç kimseyi öldürmemişti, bu yüzden bu gece kesinlikle bir ilk olacaktı. Aklına gelen en yakın örnek cinayetten çok kasıtsız adam öldürmeydi. Ve doğrudan eylemle değil, eylemsizlikle.

Olay olduğuunda çocuktu.

Bu, Chink's Drop'ta neredeyse başparmağını kaybetmesinden bir ya da iki yıl önceydi. Yani beş, belki de altı yaşındaydı. O zamanlar ailesi onu ve Lars'ı (o zamanlar daha yeni yürümeye başlamıştı) yaz aylarında Idaho'nun kuru ayırılarında yaşayan Kenny Amca'nın yanına bırakırdı. Kendisine şişko Kenny (*Hey, hey, hey!*) derdi, Ashley bunun şişko Albert'in bir taklidi olduğunu şimdi anlıyordu. Merdiven çıkarken oflayan, karanfil sigarası içen ve her zaman bir şakas ı olan neşeli bir adamdı.

Gz morarmış bir kadına ne söylerdin?

"Dinlemeliydin.

İki siyah gözü olan bir kadına ne söylerdin? Hiçbir

şey. Ona zaten iki kez söylendi.

Ashley her yıl ilkokula bir cephanelik dolusu öldürücü şakayla dönerdi. Her Eylül ayında oyun alanındaki en popüler ocuk olur ve esprilerinin yayılmasına izin verirdi. Ekim ay ı gibi, okul bölgesi her zaman hoşgörü hakkında acil bir toplantı düzenlerdi.

Ama Kenny Amca'nın komikliklerinden çok daha fazlas ı vardı. Ayrıca Boise'in güneyinde tek şeritli bir otoyol üzerinde, kamyoncuların ve başka kimsenin uğramadığı bir mazot istasyonunun da sahibiydi. Ashley, Lars'la birlikte elma ağaçlarına tırmanır ve on sekiz tekerlekli kamyonların gelip gidişini izlerdi. Bazen Kenny'nin arazisine park eder, sar ı çimenlerde çamurlu çukurları çiğner, gece geç saatlerde gelir ve sabah erkenden ayrılırlardı. Yine de Kenny Amca'nın evine nadiren girerlerdi - fırtına mahzenine giderlerdi.

Bir serpinti s ığnağı gibiydi, çamaşır odasından yirmi metre ötedeki yabani otların arasından çıkan tek bir kapak kapısı vardı. Bu denizaltı kapısı her zaman, *her zaman* asma kilitliydi. Ta ki bir sabah, nemli bir sis perdesinin altında, kilitli olmad ığını fark edene kadar.

O da içeri girdi.

Ashley uzun, çürümüş merdivenin dibindeki karanlık odayla ilgili çok az ayrıntı hatırlıyordu. Çoğunlukla sadece kokuları - aynı anda hem kokuşmş hem de tuhaf bir şekilde çekici olan küflü, tatlı bir bayatlık. O zamandan beri hiç böyle bir koku almamıştı. Ayaklarının altında soğuk imento. Yerde elektrik kablolar ı; üç ayaklı sehpalara yerleştirilmiş büyük ışıklar. Karanlıkta gizlenen belirsiz şekiller.

Tam çıkıyordu ki, bir kadın sesi ona seslendiğinde merdivenlerden geri tırman ıyordu: *Hey.*

Dönmüştü, neredeyse ayağı takılıyordu. Uzun bir süre bekledi, yarı merdivende yarı merdiven dışında, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu, acaba hayal mi görüyordu, ta ki kadın sesi tekrar konuşana kadar.

Hey, oradaki. Küçük çocuk.

Bu bir şoktu - mahzendeki kadının onu nasıl görebileceğini bilmiyordu. Aşağısı zifiri karanlıktı. Ashley ancak bir yetişkin olarak, kadının gözbebeklerinin karanlığa uyum sağladığını, kendisinininkilerin ise uyum sağlamadığını düşünmeye başlayabilirdi. Darby'nin kurnazca yaptığı tek gözünü kapatma numarası gibi.

Sen iyi bir çocuksun, değil mi?

Merdivenlere sinmiş, kulaklarını kapatmıştı.

Hayır. Korkma. Sen onlar gibi değilsin. Hayalet sesi alçaldı, sanki bir sırrı ifşa ediyormuş gibi: *Bana . . . hey, lütfen bana bir konuda yardım edebilir misin?*

Cevap vermekten korkuyordu.

Bana bir bardak su getirebilir misin?

Emin değildi.

Lütfen?

Sonunda pes etti ve çürümüş basamakları koşarak çıktı, amcasının çiftlik evine geri döndü ve mutfak lavabosuna mavi bir bardak doldurdu. Buradaki musluk suyunun tadı demir gibiydi. Dışarı çıktığında Kenny Amca açık kiler kapısının yanında duruyordu, ellerini sarkık kalçalarına dayamıştı.

Küçük Ashley dondu ve biraz su döktü.

Ama Kenny Amca kızgın değildi. Hayır, o asla kızmazdı. Neşeyle gülümsüyor, sarı at dişlerini gösteriyor, bardağı Ashley'in taş kesilmiş küçük parmaklarından çekip alıyordu: *Teşekkürler, ufaklık. Sorun değil, bunu ona götüreceğim. Hey, neden küçük kardeşinle birlikte benzin istasyonuna gidip kendinize iki tavuk flauta almıyorsunuz?*

Flautalar zımpara kağıdı gibi kurumuş, ısı lambasının altında solmuştu. Lars aldırmadı ama Ashley onunkini bitiremedi.

Aynı yıl, bir ya da iki ay sonra Ashley, Anma Günü hafta sonu için ikinci kez Kenny Amca'nın evine dönmüştü ve aynı mahzen kapısını ardına kadar açık, tıkırdayan bir vantilatörle dışarıya hava üflerken bulduğunu hatırlıyordu. Merdivenlerden indiğinde bu kez ışıkları açık bulmuş, çıplak, içi boşaltılmış bir sığınak ortaya çıkmıştı, beton duvarlar yoğunlaşmadan nemlenmişti. Yerde fırça izleri vardı. Keskin bir çamaşır suyu kokusu. Kadın gitmişti.

Çoktan gitti.

Ashley o yaşta bile bu konuda amcasıyla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu, ya da daha iyisi, ailesine söyleyip polisi aramalarına izin vermeliydi. Ve buna çok yaklaştı, bütün hafta sonu boyunca bu bilginin üzerinde dolu bir silah gibi oturmuştu. Ama o Cumartesi gecesi, Şişko Kenny içinde jalapenos ve bütün pastırma dilimleri olan peynirli makarna yaptı ve o kadar komik bir fıkra anlattı ki, Ashley ağzındaki lokmanın yarısını püskürttü.

Hey, Ashley. Bir zencinin bilgisayarına girdiğini nasıl anlarsın?

Nasıl mı?

Bilgisayarın kayıp.

Sonunda Şişko Kenny'yi çok sevmişti. Çok eğlenceliydi. Ve dört yaşındaki Lars'a da gerçekten iyi davranıyordu - atölyede alet taşımaya izin veriyor, ona havalı tüfikle kargaları nasıl vuracağını öğretiyordu. Sonuç olarak, o kamyoncuların sığınaktaki kadınla ne yaptıkları Ashley için önemli değildi. Bunu beyninin karanlık bir köşesine atmıştı.

Bu on yedi yıl önceydi.

Ve şimdi, 23 Aralık'ın soğuk gecesinde Colorado'daki Wanapani dinlenme alanında, bu roller, yeni oyuncularla geri dönen klasik bir TV dizisi gibi değişti. Ashley, zarar verici bir sırrı korumak için çabalayan yeni Şişko Kenny'ydi. Darby ise kazara tanık olmuştu.

Tarih tam olarak tekerrür etmiyor ama kafiye olduğu kesin.

Ed gevezelik eden güvenlik ızgarasının arkasına uzandı, sıcak su sebilini test etti ve ardından iki torba kahve telvesini ayırdı. "Bir koyu, bir de açık French Roast var."

"İkisi de iyi," dedi Sandi.

"Koyu kızartma lütfen," dedi Ashley. "Olabildiğince koyu olsun."

Aslında bir tercihi yoktu; sadece *koyu kavrulmuş kahvenin kulağa hoş gelmesini* seviyordu. Tat alma duyusu az çok ölmüştü, bu yüzden tüm kahvelerin tadı ona aynı geliyordu. Ama eğer simsiyah kahve içilecek bir gece varsa, o da bu geceydi. Darby'nin kahverengi peçetesini kot pantolonunun cebine soktu ve peçeteye Darby'nin kanının hilal şeklindeki başparmak izinin bulaşmış olduğunu fark etti.

Onu gözden kaybettiğini fark etti.

Hızla odayı taradı. Ed kilitli kahve standının yanındaydı, Sandi şişman, sarı bir yaban arısı gibi oturuyordu, Lars ön tarafı koruyordu

Ama evet, Darby gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Adamın dikkatsizliğinden faydalanmış ve harekete geçmişti.

Ama iyiydi. Endişelenecek bir şey yoktu. Ashley Garver da bir hamle yapardı.

Tuvalet mi?

Tuvalet.

Kardeşine başıyla selam verdi.

* * *

Darby sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu.

Erkekler tuvaletinin kapısını adımlarını bozmadan arkasından kapattı, lekeli lavaboların yanından geçti, aynalarda onu takip eden görsel ikizi vardı. Beyaz bir orak gibi görünen yara izi. Camda perili gözler.

Evet, Wanapani dinlenme alanı bir düdüklü tencereydi. Neredeyse Ed ve Sandi'yi öldürtüyordu. *Dışarı çıkması* gerekiyordu. Bu savaşı yeniden çerçevelemesi, başka bir yere taşınması gerekiyordu. İkincil hasar riski olmayan bir yere.

Kaçacağım, diye karar verdi. Otoyola doğru koşacağım. Olabildiğince hızlı ve sert. Sinyal bulup 911'i arayana kadar durmayacağım.

Ya da donarak öldüm.

iPhone'unu tekrar kontrol etti. Tuvalete düştüğünde ekran kırılmış ve derin çatlaklardan oluşan bir örümcek ağı yayılmış olmalıydı. Şarjı şu anda yüzde ikiydi.

Boş pencereye baktı - gece gökyüzünün ve ağaç tepelerinin üçgen şeklindeki küçük bir dilimi. Yerden neredeyse üç metre yüksekteydi. Dışarıda üst üste dizilmiş piknik masaları sayesinde içeri girmek kolay olmuştu. Dışarı çıkmak çok daha zor olacaktı. Parmak uçlarında bile pencere çerçevesine ulaşamazdı. Parmak uçlarıyla yakalamak için müthiş bir sıçrama yapması gerekecekti. Koşarak başlaması gerekecekti, hem de her santimini.

Geri geri gitti, yeşil kabinleri geçti, PEYTON MANNING'İN K.ÇINDAN ALDIĞINI geçti, kapıya kadar geri geri gitti, sırtı duvara değdi ve dikdörtgen tuvalet önünde yirmi metrelik bir pist gibi uzandı. Ayaklarının altındaki pürüzsüz muşamba nemden kayganlaşmıştı. Sırtını kamburlaştırdı, bir koşucunun çömelişine girdi ve ellerini yumruk yaptı.

Tam bir nefes aldı - amonyakın acı kokusu. Yarısını dışarı verdi.

Git.

Koştı.

Aynalar, pisuarlar, kabin kapıları, hepsi yanından hızla geçiyordu. Hava kulaklarında uğulduyordu. Fazla düşünecek zaman yoktu. Korkmaya zaman yoktu. Ellerini bıçak gibi düzleştirdi, bacaklarını pompaladı ve küçük açıklığa doğru kamikaze gibi bir sıçrayış yaptı-

Havadayken, diye düşündü: *Bu acıtacak-*

Öyle de oldu. Önce dizlerini fayans duvara çarptı, çenesi zedelendi, ciğerlerindeki hava boşaldı ama (*evet!*) iki çaresiz parmak ucuyla pencere çerçevesini yakalamıştı. Tırnakları vıcık vıcık eski ahşaptaydı. Islak Converse'ini duvara dayadı. Sonra sırtını yeniden gerdi, dirseklerini kilitledi ve vücudunu yukarı doğru çekti, sıkılmış dişlerinin arasından nefes nefese, dünyanın en cehennem barfiksi gibi çekti, çekti ve çekti-

Ağız solunumu duydu. Dışarıda.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, lütfen gerçek olma-

Ama evet, oradaydı. Doğrudan dışarıda, duvarın diğer tarafında. Çok iyi bildiği o hafif hırıltı, o sulu küçük huff. Lars, Kemirgen Surat, binanın etrafından dolaşmış ve şimdi dışarıda onu bekliyordu. Pencereyi izliyordu, elinde tabanca, tırmanıp yüzünü gösterdiği anda beynine bir kurşun sıkmaya hazırды.

Şimdi ne olacak?

Ağrıyan parmak uçları üzerinde asılı kaldı, ayakkabıları yerden bir metre yüksekte sallanıyordu, umutsuzca dışarıdaki rüzgârın hırıltısını yanlış duymuş olmayı diledi. Ama duymadığını biliyordu. Ashley'nin itaatkâr küçük Lars'ı kaçışını engellemek için oraya gönderdiğini biliyordu. Bu da çok daha kurnaz ve tehlikeli bir düşmanı hesaba katmamıştı.

Sonra tuvalet kapısının kapandığını duydu.

O odada-

Plastik bir torba Darby'nin yüzünü arkadan çekiştirdi. Çılgılık attı ama poşet ağzının içinde sıkışmıştı.

Saat 1:09.

Jay Nissen köpek kulübesinin son demirini de kesmiş.

Kızıl saçlı genç kadının tarif ettiği şekilde dişli bıçağıyla keserek her seferinde bir tane kesiyordu. Minyatür bir ağaç kesici gibi. Sol eli iğneler ve karıncalanmalarla zonkluyordu, bu yüzden uzun sürdü. İki kez bıçağı düşürmüş ve karanlıkta el yordamıyla aramak zorunda kalmıştı. Bir keresinde, kulübenin dışına sıçradığından ve sonsuza dek kaybolduğundan korkmuştu. Ama onu buldu.

Ya şimdi?

Bir itmeyle ızgara düştü ve minibüsün kapısına çarparak şangırdadı.

Onu aldıklarından beri kafes ilk kez açıldı. Kaç gün önce olduğunu bilmiyordu. Saymıyordu. İğneleri olmadan bir geceden fazla kalmak onu sersemletmişti ve o zamandan beri hastalıklı, dört saatlik uykulardan oluşan düzensiz bir ritme düşmüştü. Güneş bir doğup bir batıyor, farklı pencerelerden bir yükselip bir alçalıyordu. Ketçap, ranch sosu ve bayat ter kokusu cama sinmişti. Jack in the Box ambalajlarının buruşukluğu. Onların mırıldanan sesleri, Ashley'nin dizlerini tokatlayan şakaları, asfaltın uğultusu, minibüsün dönüş sinyalinin acil tik takları. Şimdiden bir hafta olmuş olabilir miydi? Ailesi şu anda ne yapıyordu?

Evine geldiklerinde Wii U kumandası şarj oluyordu. Tek bir ses geldiğinde gri kabloyu Nintendo portuna takıyordu,

Ön kapıdan keskin bir vuruş geldi. Tenis topu gibi. Koşarak kapıya gitmiş ve birkaç santim açmıştı - kapının kilitlendiği küçük pirinç bir zincir vardı - ve şimdi Lars olarak tanıdığı adamı ilk kez o zaman görmüştü. O zamanlar henüz başını üşütmemişti. Kalın bir gülümsemeyle Fox Çatı Servisi'nden geldiğini ve babası "Bay Pete "in eve girmelerine izin verdiğini söylemişti.

Jay hayır dedi.

Lars ona birkaç kez daha, birkaç farklı şekilde sordu. "Bay Pete "in markette olduğunu düşünüyor gibiydi ki bu doğru değildi (babası ofisten arayıp bakıcının grip olduğunu ve buzdolabında Moğol ızgara kaldığını söylemişti). O zaman bile Jay, Lars'ın hayatındaki diğer yetişkinler gibi olmadığı izlenimini edinmişti. Bu yaşta bile Lars'ın onun olabileceğinden çok daha zeki olduğundan şüpheleniyordu.

Lars daha az kibarca sordu. Eğilerek. Dişleri ölü yaprak gibi kokuyordu. Jay kapıyı kapattı.

Arkasını döndüğünde, artık Ashley olarak tanıdığı kişi oval mutfak masasında oturuyordu. Botları parkenin üzerinde çamurlu izler bırakmıştı. Kafasını kaldırıp ona bakmış, seramik kaseden bir avuç muz cipsi atıştırıyordu. Adamın eve nasıl girdiğini hâlâ bilmiyordu; belki bir pencereden? Garajdan mı?

Oturma odasına doğru koştu. Başaramadı.

Burada ve şimdi, Jamie Nissen - ya da birinci sınıftan beri kullandığı adıyla Jay - Köpek kulübesinden avuçlarının üzerinde, kurtarıcısının iki saat önce altına sakladığı kaşındırıcı battaniyelerin ve havluların üzerinden sürünerek çıktı. Metal parmaklıklar etrafında şingirdiyor ve titriyordu; Ashley ve Lars'ın yakınlarda olup duymadıklarını umuyordu. Minibüsün arka kapısına ulaştı, kilitli olmasını bekliyordu. Lars her seferinde minibüsün kapılarını yeniden kilitlemeye dikkat ederdi-

Kapı kolu kanlı parmaklarının arasında tıkırdadı. Kapı açıldı.

Jay orada elleri ve dizleri üzerinde donmuş, karanlığa bakıyordu. Binlerce kar tanesi dönüyordu. Ürpertici bir gece havası. Kristallerle parıltıyan pürüzsüz, bozulmamış beyaz bir park alanı. Garip bir şekilde heyecan vericiydi. Hayatı boyunca daha önce hiç bu kadar kar görmemişti.

Şimdi ne olacak?

* * *

"Şimdi ne olacak, Darbs?"

Nefes alamıyor ve göremiyordu. Plastik yüzünü sıkıca sarmış, ön dişlerini emiyordu. Boğumlu eller boğazını sarıyor, torbayı büküyor, hava yolunu sıkarak kapatıyordu. Kaygan, gömülü-canlı panik.

"Şşş, şşş."

Kız çırpındı ama Ashley çok güçlüydü. Kollarını bir tür güreş tutuşuyla geriye doğru bükmişti. Her iki kürek kemiği de aralıktı ve elleri arkasında bir yerdeydi, sıkışmış ve işe yaramazdı. Bir deli gömleğinin kucaklamasıyla savaşmak gibiydi. Tekmeledi, ayakları kaldıraç olarak kullanmak için tuvalet duvarını aradı ama sadece boş bir alan buldu. Omurgası kırıldı.

"Kavga etmeyin," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Göğsünün içinde basınç oluşuyordu. Ciğerleri yanıyor, göğüs kafesine doğru şişiyordu. Kendi son nefesini hissetti - torba aşağı indiğinde boğazının içinde olan yarım bir nefes - yüzüne hapsolmuş, sisli ve ıslaktı. Sıcak bakır çenesinden aşağı yayılıyordu. Burnu yine kanıyordu.

Tekrar savaştı, döndü, çırpındı. Bacakları boşluğa doğru tekmeledi. Parmakları pençeledi ve tırmaladı; ceketindeki kordonun halkasını buldu. Anahtarlar şingirdadı. Ama ne silah vardı, ne de yakalayabileceği bir şey. O da enerji kaybediyordu. Bu darbe ilkinden daha zayıftı.

Buraya kadarmış, fark etti. Burada öleceğim.

Tam burada, Yedinci Devlet Yolu'ndaki pis bir tuvalette. Ağartılmış tuvaletlerin, oyulmuş aynaların, grafiti ile çizilmiş soyulmuş kabin kapılarının yanında. Tam burada, şu anda, ağzında hâlâ o Lysol tadı varken.

"Şşş." Ashley omzunun üzerinden kontrol ediyormuş gibi başını oynattı. "Neredeyse bitti. Sadece olmasına izin ver-"

Ziploc torbanın içinde sessizce çığlık attı. Plastik küçük bir baloncuk oluşturdu. Sonra ciğerleri refleks olarak nefes aldı - canlandırıcı bir yudum - ama sadece negatif basınç buldu, birkaç santimetre yeniden kullanılmış hava emdi.

"Acıttığımı biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim." Torba saat yönünde daha sıkı döndü ve şimdi pencereyi görüyordu. Bulanık plastik ve gözyaşlarıyla bulanıklaşan kısıkaçlı bir gözle, yerden sekiz metre yükseklikte, kar taneleriyle tozlanmış o küçük üçgen pencereyi gördü. Çok yakındı. Acı verecek kadar yakın. Her nasılsa, daha uzakta, odanın öbür ucunda, umutsuz ve ulaşılmaz olmasını diledi. Ama hayır, *tam oradaydı* ve elleri bağlı olmasaydı neredeyse uzanıp ona dokunabilirdi.

Üçüncü kez çırpındı ama koordinasyonsuz ve gevşekti. Bu sefer Ashley onu zar zor tutmak zorunda kaldı. Bunun sonuncusu olduğunu biliyordu; muhtemelen dördüncü bir ralli olamazdı. Artık gidiciydi. Ed ve Sandi aynı binada, bir duvarın diğer tarafında, on metre ötede, o bir katilin kollarında boğularak ölürken habersizdiler. Zamanın genişlediğini hissetti. Üzerine ağır bir yün battaniye gibi kalın ve rahat bir huzur çöktü.

Bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyordu.

"Şimdi dinlen." Ashley onun başının tepesine ıslak bir öpücük kondurarak plastiği kırıştırdı. "Gerçekten çok uğraştın, Darbs. Şimdi biraz dinlen."

İğrenç sesi artık çok uzaktaydı. Sanki başka bir odadaymış gibiydi. Başka biriyle konuşuyor gibiydi. Başka bir kızı boğarak

Ölüm. Ciğerlerindeki ağrı çoktan azalmaya başlamıştı. Tüm bu korkunç hisler Darby Thorne'a değil, başka birine oluyordu.

Zihni şimdi dolaşüyor, bağlantıyı koparıyor, sürükleniyor, hayatındaki tüm tamamlanmamış öğeleri değerlendiriyordu. Bitirme ödevi tamamlanmamıştı. Stafford kredileri ödenmemişti. Gmail şifresi, sonsuza dek kilitli. Banka hesabı

İçinde 291 dolar var. Yurt odası. Mezar taşı kabartmalarıyla dolu duvarı. Utah Valley Hastanesi'nde ameliyattan uyanan annesi, kızının iki yüz mil ötedeki bir dinlenme tesisinde rastgele öldürüldüğünü öğrenmek üzereyken-

Hayır.

Karşı koydu.

Hayır, hayır, hayır-

Buna, yoğun bakımda yatan kırk dokuz yaşındaki Maya Thorne'a tutundu. Çünkü Darby burada, şu anda, bu tuvalette ölürse, Şükran Günü'nde annesine söylediği onca şey için asla özür dileyemeyecekti. Hepsi değiştirilemez bir tarih olacaktı. Her çirkin kelimesi.

Ve aniden korkmadı. Artık korkmuyordu. Korkudan çok daha faydalı bir şeyin tadını aldı: öfke. Çok öfkeliydi. Her şeyin adaletsizliğine, Ashley'in kendisine ve ailesine yapmaya çalıştığı şeye kesinlikle çok *öfkeliydi ve etrafını* saran karanlığa karşı çok *öfkeliydi*. Ve başka bir şey daha.

Eğer burada ölürsem, Jay'i kimsenin kurtaramayacağını biliyordu. "... Darbs?"

Sırtını kamburlaştırdı ve yorgun ciğerlerine son bir görevi yerine getirmelerini emretti - ağzını açıp olabildiğince sert nefes almasını. Plastiği açık ağzına doğru hava geçirmez bir şekilde emmesi, böylece ön dişlerinin arasında sakız gibi büzülmesi, sadece ince, geri çekilmiş bir santimetre-

Isırdı.

Yeterince sert değil. Plastik ağzından kaydı.

"Pankreas kanseri mi?" Ashley'nin dudakları sanki onun aklını okumuş gibi kulağına doğru kaydı. "Annende ... pankreas kanseri var dedin, değil mi?"

Tekrar denedi. Torbayı ciğerleri yanarak emdi. Isırdı.

Hiçbir şey.

"Komik değil mi o zaman?" Sıkı tutuşu, çürümüş sesi. "Annemi gömeceğinden o kadar emindin ki, meğer tersini düşünüyormuşsun, seni aptal amcık, çünkü o seni gömecek-"

Darby tekrar ısırdı ve plastik yırtıldı.

Buz gibi soğuk hava bir iğne ucu kadar içeride ılık çaldı. Bir kamıştan solumak gibi basınçlı bir hızla boğazından aşağı iniyordu.

Ashley durakladı - "Ah" - ve yarım saniyelik bir şaşkınlık içinde tutuşu zayıfladı ve Darby'nin ayakları yere değdi. İhtiyacı olan tek şey yarım saniyeydi. Ayağını yere bastı, fayansı tekmeledi ve vücudunu geriye, onunkine doğru fırlattı.

Ashley tökezledi, dengesi bozuldu.

Geriye doğru koşmaya devam etti, onu itmeye devam etti- Nefes nefese kaldı: "Bekle, bekle, bekle-"

Onu sırt üstü lavaboya çarptı. Omurlar porselene çarptı. Musluk tıkırdadı. Adam homurdandı ve bıraktı, kadının kolları adamın elinden kurtuldu. Elleri sonunda serbest kaldı. Islak poşeti kaptı ve yüzünü yırtarak nefesini içine çekti. Kan, sümük ve gözyaşlarıyla tıkanmış ters bir çığlık.

Tekrar renk gördü. Yanaklarında hava. Kanında oksijen. Ondan uzağa düştü, dizleri pelteleşti, uzanmış bir avuçla kendini yerde yakaladı. Soğuk fayanslar kanıyla beneklenmişti.

Onun arkasında, Ashley cebinden bir şey çıkardı. Bir kolunu kaldırdı-

* * *

-Ve çorap içindeki taşı Darby'nin kafasının arkasına doğru savurdu, taşı bir kırbaç gibi kavislendirdi, kızın kafatasının ıslak porselen çitirtisine hazırdı - ama kız çoktan ileri atılmış, uzaklaşıyordu.

Saçlarını karıştırdı.

Arkasından hamle yaptı, savurduğu taş solundaki duvara çarparak seramik bir çentik bıraktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve onun kaçışını ve tuvalete, o küçük üçgen pencereye doğru koşuşunu izledi, plastik torba arkasında dalgalanıyordu. *Başaramayacak*, dedi kendi kendine. Ama bir anda pencerenin çerçevesine atladı, kendini tırnaklarından yakaladı ve vücudunu bir jimnastikçi gibi küçük açıklıktan içeri fırlattı. Bilekler yukarı, sonra dışarı.

Aynen böyle.

O gitmişti.

Ashley Garver aniden tuvalette yalnız kaldı. Sendeleyerek doğruldu ve neredeyse kan lekeli Ziploc poşetinin üzerine düşüyordu.

Önemli olmadığını fark etti, saçlarını avucuyla geriye doğru savurup nefesini tuttu. Lars'ı tam da bu durum için arka duvarın dışında, üst üste dizilmiş piknik masalarının yanında görevlendirmişti. Güvenilir Beretta Cougar'ıyla silahlanmış olan kardeşi de yedeğiydi. Darby tuvalette onun ölüm bölgesinden kaçmıştı, evet, ama bunu yaparken kendini Lars'ın kollarına bırakmıştı ve şimdi etkili bir şekilde karşı koyamayacak kadar zayıftı.

Tuvalet kapısı arkasından çarparak açıldı. Döndü, Ed'in şaşkın yüzünü görmeyi bekliyordu, gürültüyü araştırmak için gelmişti ve zaten bir hikaye hazırlamıştı - *ıslak zeminde kaydım, sanırım kafamı çarptım* - sadece kapıda duran Ed değildi.

Lars'tı.

Ashley plastik torbayı tekmeledi. "Ah, *hadi ama*." "Sesin yardıma ihtiyacın varmış gibi geliyordu-"

"Evet. Sana orada ihtiyacım vardı." "Oh-"

"Dışarıda." Ashley öfkeyle işaret etti. "*Dışarıda*, içerisi değil."

Lars'ın gözleri büyüdü ve ağabeyinden boş pencereye doğru kayd. Ne yaptığını, ne olmasına izin verdiğini fark etti ve yüzü buruştu, gözyaşlarıyla kızardı: "Özür dilerim. Çok özür dilerim, bunu yapmak istememişim-"

Ashley onu dudaklarından öptü.

"Odaklan, küçük kardeşim." Yanağına bir tokat attı. "Park yeri. Şu anda koştuğu yer orası."

Hâlâ koşabileceğini de umuyordu. Kızıl saçlı adamın onu porselen lavaboya çarptığı yerde beli zonkluyordu. Duyularını toplarken başka bir şey daha fark etti. Kotunun sağ cebinde ani bir hafiflik.

Kordonu gitmişti.

"Ve ... kaltak anahtarlarımızı aldı."

* * *

Darby üst üste yığılmış piknik masalarından aşağı yuvarlandı ve sert bir iniş yaptı. Ashley'nin anahtarlarını karda düşürdü ama onları toparlayarak ayağa kalktı.

Kırmızı kordon, itiş kakış sırasında başparmağına dolanmıştı. Tamamen şans, gerçekten. Adamı lavaboya doğru itip kurtulduğunda, gevezelik eden anahtarlar da onunla birlikte gelmişti. Şimdi onlar ondaydı. Ve adamda yoktu.

Avucunun içinde şingirdiyorlardı. Yarım düzine uyumsuz anahtar ve siyah bir parmak bellek. Yeni bir plan şekillenirken bir avuç dolusu anahtarı cebine doldurdu.

Yardım için koşmaktan daha iyi ne olabilir?

Kaçıranların minibüsünü çalmak ve yardım çağırmak.

Jay içerideyken.

Umutsuz bir kumar. Hâlâ şoktaydı, parmakları hâlâ terden kaygandı, nefesleri hâlâ dalgalanıyordu. Zihni paniğe kapılmış düşüncelerle yarışlıyordu. Astro'larının Blue'nun Snowmageddon'da gidebildiğinden daha uzağı gidebileceğinden emin değildi ama kesinlikle deneyecekti. Gaza basacak, dört tekerlekten çekiş sistemini amortisörleri üzerinde sallayacak, her şeyi deneyecekti. Başka seçeneğı yoktu. Burada, Wanapani'de kalırsa Ashley ve Lars onu öldürürdü.

Kar yığınlarının arasından geçerek binanın etrafında döndü ve gece havası boğazını yaktı. Solundaki yarı gömülü Kâbus Çocukları kalabalığının yanından geçti. Karanlıkta çiğnenmiş bronz formlar, oyun zamanında donmuş, çukurda yatan kurbanlar. O çıplak bayrak direğı, başka bir jilet rüzgârının altında sallanıyordu.

İleride, park yeri. Arabalar. Minibüsleri.

Sadece elli metre daha-

Ziyaretçi merkezinin ön kapısı arkasından gıcırdayarak açıldı. Yansıtılan ışıktan bir dikdörtgen ve kar üzerinde sendeleyeen bir gölge oluşturdu. Çıtırdayan bir çift ayak sesi onu takip etti. Kapı kapandı ve gölgesi kayboldu.

"Hayır." Ashley'nin sesi sertti, sanki bir köpeğı azarlar gibiydi: "Onu vurma."

Kaymış, pürüzlü buzda dizini kesmiş. Koşmaya devam etti. Takip eden ayak sesleri şimdi onu çevreliyordu, biri sağa, diğeri sola ilerliyordu. Avlarının etrafını saran kurtlar gibi. Onları nefes alışlarından tanıdı - soldaki Lars'ın sıkışık nefes alışları, sağdaki Ashley'in kontrollü nefes alışları. Koşmaya devam etti ve Astro'ya odaklandı. Anahtarlar elinde şingirdiyordu.

"Lars! Onu vurma."

"Minibüsü çalmaya çalışıyor-"

"Sarı kart mı istiyorsun?"

Tekrar kaydı, kendini yakaladı. Çantası dizinden sekti. Kaçıranların aracına sadece on adım kalmıştı. Yan taraftaki çizgi tilkiyi görebiliyordu, yaklaşıyordu, elinde hâlâ turuncu çivi tabancası vardı-

"Hiçbir yere gidemez. Kar çok derin-" "Ya başarırsa?"

"Yapmayacak."

"Ya yaparsa, Ashley?"

Darby kayarak sürücü kapısına ulaştı, kalbi boğazında gümbürdüyordu. Kilidin üzerindeki karı avuçladı ve anahtarlığı aradı ama Chevy anahtarını tanımak için çok karanlıktı. En azından üç tanesi araba anahtarı olabilecek kadar kalındı. İlkini denedi. Uymadı. İkincisini denedi. Uydu ama dönmedi-

"Kapının kilidini açıyor-"

Solda bir şey fark ettiğinde üçüncü anahtarın üzerindeydi ve buzlu kilide sokuyordu. Küçük bir ayrıntı, ama çılgınca yanlış.

Astro'nun arka kapısı.

Kapalı olmalıydı - ama aralık duruyordu, cam lamba ışığının tırpanını yansıtıyor, üst kenarı kar tanelerini topluyordu. Darby açık bırakmamıştı. Lars ya da Ashley olamazdı. Geriye Jay mi?

Lars nefes nefese kaldı. "O ... o duruyor." "Biliyorum."

"Neden duruyor?"

Her iki ayak sesi de yaklaştıkça Ashley anladı. "Oh, *kahretsin*."

1:23.

Darby bulunduğu açıdan tam olarak göremiyordu.

Ama Ashley'in ne gördüğünü biliyordu: Jay'in köpek kulübesi beceriksizce içeriden kesilmiş, Astro'nun arka kapısı itilerek açılmış ve bir çift küçük ayak izi kara çarparak karanlığa doğru ilerlemişti.

Darby'ye dönüp bakmadan önce donuk bir şokla ağzı açık bir şekilde baktı: "Eğer kaçmaya çalışırsa, vur onu."

Döndü ama Lars çoktan minibüsün etrafından dolaşmış ve bel hizasında tuttuğu tabancasını karnına doğrultmuş halde arkasında belirmişti.

Nefesini tuttu. Yine etrafı sarıldı.

"İnanmıyorum. Buna inanmıyorum." Ashley parmaklarını kafa derisine batırarak volta atarken Darby onun saç çizgisinin de küçük kardeşinkine kadar şiddetli olduğunu fark etti. Gerileyen kısımları kapatmak için perçemlerini uzatmıştı.

Kendini tutamadı ama acımasız bir memnuniyet hissetti. Bu hoşuna gitmişti. Ashley'nin bu geceki tüm kendini beğenmişliğine ve duruşuna rağmen, yine de planlarını bozmayı başarmıştı. Küçük Jaybird serbest kalmıştı.

Ashley Astro'nun yan tarafını tekmeleyerek metali zedeledi. "Ben *lanet* olası inan-"

Lars geri çekildi.

Ama Darby dayanamadı. Damarlarında çok fazla adrenalin vardı. İki dakika önce onu plastik bir poşetle boğmaya çalışıyordu ve Darby hâlâ bu yüzden öfkeliydi, hâlâ pervasız bir enerjiyle doluydu. "Hey, Ashley. Adam kaçırma konusunda uzman değilim ama bu sadece içeride bir çocuk varsa işe yaramıyor mu?"

Onunla yüzleşmek için döndü.

Omuz silkti. "Sadece benim amatör görüşüm."

"Sen . . ." Lars tabancasını kaldırdı. "Durmalsın-"

"Ve sen de lanet olası bir *nane şekeri* yemelisin." Darby tekrar Ashley'e baktı, sözleri titrek ve çığdı, sicim gibi çözülüyordu: "O küçük konuşmandan emin misin? Çaresiz insanlar büyük, korkunç canavarların işlerini yapmasına izin mi veriyor? Çünkü sanırım az önce olay örgüsünü *etkiledim*, orospu çocuğu-"

Ona doğru yürüdü.

İrkildi -Tanrım, işte *bu, öldüm-* ve Ashley çorap içindeki taşı kaldırarak saldırdı, kafatasını kıracak bir darbe için hazırlandı, ama

Sonra son anda yanından geçip topu fırlattı.

Gözlerini açtı.

Bir sokak lambasına nişan almıştı. İki yüz metre uzaktaki. Birkaç dakikalık havadar bir uçuştan sonra taş direğe tam isabet etti ve metalin üzerinde cızırtılı bir çınlamayla sekti. İki kez yankılandı.

Çoğu NFL oyun kurucusu bunu yapamaz. Lars fısıldadı: "Sihir."

Ben sihirli bir adamım, Lars, kardeşim.

Bütün gece onunla oynadıklarını fark etti. Onu manipüle ediyorlardı. Yabancılar gibi davranıyor, odada çalışıyor, aleni yalanlar söylüyor, küçük ipuçları veriyor ve nasıl tepki vereceğini inceliyorlardı. Labirentlerindeki bir fare gibi.

Bir kızı ikiye bölebilir misin?

Yapabilirim. Ama sadece kız hayatta kalırsa altın alırsın.

O oda dolusu endişeli kahkaha, beyninin içinde mikrofon geri beslemesi gibi tiz bir şekilde tekrar çınladı. Migreni geri gelmişti.

Ashley ağzındaki tükürüğü sildi ve Darby'ye döndü, nefesi dağ havasında kıvrılıyordu. "Henüz anlamıyorsun, Darbs. Sorun yok. Anlayacaksın."

Neyi alayım?

Bu ona hastalıklı bir ürperti verdi. Yüksek adrenalini, çılgınca korkusuzluğu - hepsi zayıf bir vızıltı gibi kaybolup gidiyordu. İki bira, bitene kadar eğlenceliydi ama tatlıya kadar biterdi.

Lars minibüsün içine baktı. "Ne kadar zaman önce kaçtı?"

Ashley yine volta atıyordu. Düşünüyordu.

Sessizlik Darby'yi tedirgin etmişti. Her iyi şovmen gibi Ashley'i de okumak zordu, şiddetini sadece istediği zaman belli ediyordu. Küçük kardeşi onu hâlâ itaatkâr bir şekilde silahının ucunda tutuyor, namlunun sırtına değmesine asla izin vermiyordu. Silahı asla yakalama mesafesine yaklaştırmıyordu.

Lars tekrar sordu. "Ne kadar zaman önce kaçtı?"

Ashley yine cevap vermedi. Elleri kalçalarında durdu ve Jay'in kardaki ayak izlerini inceledi. Kuzeye doğru gidiyorlardı. Dinlenme tesisinden uzağa. Yükselen araziden yukarı, üst geçidi geçip rampa boyunca. Yedinci Eyalet Yolu'na doğru.

Sözleri zihninde kaynıyordu. *Henüz anlamadın, Darbs. Ama anlayacaksın.*

Minibüsün arka kapısının üzerinde biriken toza bakarak Jay'ın yaklaşık yirmi dakika önce kaçtığını tahmin etti. En azından tuvalete yapılan saldırıdan önce. Kızın ayak izleri çoktan silikleşmeye başlamış, tozlu kar taneleriyle dolmaya başlamıştı.

"O da ne?" Lars sordu.

Ashley buruşuk siyah bir yılan derisine benzeyen bir şeyi almak için diz çöktü. Ama Darby onu tanıdı - Jay'ın ağzını kapattıkları elektrik bandı. Kaçarken onu buraya atmıştı.

Jay akıllıca davranarak ziyaretçi merkezinden uzak durmuştu çünkü Ashley ve Lars'ın içeride olduğunu biliyordu. Bu yüzden muhtemelen yoldan geçen birine işaret verip polisi aramak umuduyla otoyola çıkmıştı ama zavallı kız nerede olduğunu bilmiyordu. Gypsum'un dış mahallelerinin çok ötesinde, deniz seviyesinden dokuz bin fit yükseklikte, kayda değer *herhangi bir şeyin* dış mahallelerinin çok ötesinde olduklarını bilmiyordu. Zirveye altı mil yokuş yukarı ve elektrik santraline on mil yokuş aşağı olduğunu; bu kasvetli, rüzgarla parçalanmış iklimin Antarktika'ya ait olabileceğini bilmiyordu.

Jay, avuç içi ağaçları, sandaletler ve altmış derecelik kışların ülkesi San Diego'dan gelen varlıklı bir şehir çocuğuydu.

Darby şimdi akşamdan kalma gibi zonklayan zihnini yokladı - Jay kulübenin içinde ne giyiyordu? İnce bir palto. Kırmızı Pokeball tişörtü. Hafif bir pantolon. Eldiven yoktu. Hava koşullarına karşı hiçbir koruma yoktu.

Sonunda, bir anda dehşete *kapıldı ve anladı*.

Lars da öyle. "Orada donarak ölecek-" "İzlerini takip edeceğiz," dedi Ashley.

"Ama yolun bir mil aşağısında olabilir-" "Ona sesleneceğiz."

"Sesimize gelmeyecek."

"Haklısın." Ashley, Darby'ye başıyla işaret etti. "Ama o da *kendi* evine gelecek." Şimdi iki kardeş de ona bakıyordu.

Bir an için rüzgâr kesildi ve otopark sessizliğe gömüldü. Darby, Ashley'nin onu neden öldürmediğini sessizce anlarken, etraflarında sadece kar tanelerinin yumuşak pıtırtiları vardı.

"İşte başlıyoruz." Omuz silkti. "Sanırım bu bizi aynı takıma koyuyor, ha? İkimiz de kara parmaklı küçük bir Jay-cicle istemiyoruz."

Şakalar. Onun için her şey bir şakaydı. Hiçbir şey söylemedi.

Cep fenerini tıklattı ve kızın ayak izlerini mavi-beyaz bir LED ışını ile aydınlattı. Kar taneleri kıvılcım gibi tutuştu. Sonra ışığı kızın yüzüne tuttu, gözleri yaşartan bir parlaklık. "Adını söylemeye başla."

Darby ayaklarına bakıyor, boğazında mide asidinin tadını alıyordu. Ekşimiş, yağlı bir tür mide ekşimesi, korkunç düşüncelerle fokurduyordu. *Ona o bıçağı vermemeliydim. Ya bu gece müdahale ederek işleri daha da kötüleştirdiysem?*

Ya Jay'i öldürttüysen?

Lars'ın tabancası omurgasına saplandı, *yürümek* anlamına gelen sert bir hareketti. Buna hazır olsaydı, etrafında dönebilir, silaha doğru hamle yapabilir ve belki, sadece belki, silahın kontrolünü ele geçirebilirdi. Ama fırsatı kaçırmıştı.

"Adı Jamie," dedi Lars. "Ama ona Jay de."

"Devam edin. İzleri takip et ve bağırmaya başla." Ashley LED ışığını ayak izlerine tuttu ve sonra kararan gözlerle ona baktı. "Onun hayatını kurtarmayı o kadar çok mu istiyordun? Darbs, işte sana fırsat."

* * *

Kızın ayak izleri onları rampa boyunca, yokuş yukarı ormana sapmadan önce Yedinci Devlet Yolu'nun kirli buzlu kıyılarına götürdü. Kar yığınları ve tehlikeli köknar ağaçlarıyla dolu kayalık bir yamaç. Yolun her adımında Darby sessizce bu izlerin sonuna ulaşmaktan ve kırmızı Pokeball tişörtlü, çökmüş küçük bir beden bulmaktan korkuyordu. Bunun yerine, daha da kötü bir şey oldu - Jay'in ayak izleri rüzgârla savrulan kar tarafından silinerek kayboldu.

Darby ellerini kavuşturdu ve tekrar bağırdı: "Jay."

Otuz dakika olmuştu. Sesi çığdı.

Burada yönlerini bulabilecekleri tek işaret, doğudaki Melanie's Peak'in somurtkan gölgesiydi. Onlar tırmandıkça arazi dikleşiyordu. Kayalar kar yığınının yarmış, granit yüzler buz akıntılarıyla sırlanmıştı. Buradaki ağaçlar sığ kökleri üzerinde sallanıyor, eğiliyor, dalları sarkıyordu. Ayaklarının altındaki sopalar, karda kırılan küçük kemikler gibi kırılıyordu.

"Jay Nissen." Darby el fenerini sallayarak sivri gölgeler oluşturdu. "Eğer beni duyabiliyorsan, sesime gel."

Cevap yok. Sadece ağaçların sert gıcırıtısı.

"Burası güvenli," diye ekledi. "Ashley ve Lars burada değil." Yalan söylemekten nefret ederdi.

Ama Jay'i geri ikna etmek zavallı kızın şu anda hayatta kalmak için tek şansıydı. Garver kardeşlerin ellerinde olası bir ölüm, sıfırın altında bir kar fırtınasında kesin bir ölümden daha iyiydi. Değil mi? Mantıklı ama yine de

Yalan söylediği için kendini küçümsedi. Bu aşağılayıcıydı. Kendini çıplak hissetmesine neden oluyordu. Kendini Ashley'nin küçük evcil hayvanı gibi hissediyor, onun adına itaatkâr bir şekilde konuşuyor, burun delikleri kısa bir süre önce yüzünü masaya çarptığı için hâlâ kurumuş kanla kabuk bağlamıştı.

Kardeşler onu takip etti ama mesafelerini korudular, sağında ve solunda on adım geride durdular. Darby karanlığın içinde gizlenirken tek aydınlatma kaynağı olan Ashley'nin LED el fenerini taşıyordu. Tüm bunlar Ashley'in planına göre idi. Jay, kendisini kaçırانların Darby'nin arkasından yaklaşıp silah doğrulttuklarını görürse ortaya çıkmaya cesaret edemezdi. En azından amaç buydu.

Şimdiye kadar işe yaramamıştı.

Jamie Nissen. Açılmamış bir yığın hediyein üzerinde duran bir Noel ağacıyla San Diego'lu zengin bir ailenin kayıp kızı. Şimdi burada, uluyan Rocky Dağları'nda bir yerlerdeydi; parmak uçları donarak kararıyor, organları iflas ediyor, uçuşan kar taneleri tarafından gömülüyor, gözyaşları yanaklarını buzluyor ve göz kapaklarını donduruyordu. Beş dakika önce farkına bile varmadan küçük bedeninin üzerinden geçmiş olabilirlerdi.

Darby bir yerde hipoterminin huzurlu bir ölüm şekli olduğunu okuduğunu hatırlıyor. Görünüşe göre soğuğun verdiği rahatsızlık çabucak geçiyor, yerini sıcak bir uyuşukluk alıyor. Ölmüyorsunuz, sadece aptalca bir uykuya dalıyorsunuz ve uzuvlarınızda meydana gelen korkunç hasardan habersizsiniz. Çıtırdayan parmaklar, nekrotik hale gelen ve bıçakla kesilmesi gereken koyu renkli ülserli et kabarcıkları - ama beyninizde, çok uzaklarda, rahat bir battaniyeye sarılmışsınızdır. Darby bunun doğru olduğunu umuyordu. Jay'in acı çekmemiş olmasını umuyordu.

Karanlığa doğru tekrar seslendi. Hala cevap yoktu.

Solunda Lars'ın "Daha ne kadar sürecek?" diye fısıldadığını duydu. Sağında, "Ne kadar sürerse."

Ashley'nin aptal olmadığını biliyordu - o da aynı rakamları kafasında hesaplıyordu. Bu yarı gömülü ayak izlerini takip ederek geçirdiği otuz dakika, artı (en azından) yirmi dakikalık bir avantaj, Jay'in bu dondurucu ormanda hayatta kalma şansının zayıf olduğu ve her saniye daha da kötüye gittiği anlamına geliyordu.

Darby gönülsüzce, silah zoruyla kendi seçeneklerini değerlendirdi. Dövüşmek mi? Vurulmak. Kaçmak mı? Sırtından vurulmak. Dönüp el fenerini silahlı adamların gözlerine tutarak onları kör etmeyi düşündü, ama daha önce de bunu yapmışlardı

Yarım saatten fazla bir süre boyunca, bu yüzden göz bebekleri zaten buna alışmıştı. Bu birinci problemdi. Ve onları birkaç saniyeliğine kör *edebilse* bile, karla kaplı arazi hızlı bir kaçış için çok engebeliydi - bu da sorun ikiye.

Solunda Lars endişeliydi. "Ya Jay'i öldürttüysen?"

Sağındaki: "Öldürmedik."

"Ya yapsaydık?"

"Yapmadık, küçük kardeşim." Bir duraklama. "Ama o yapmış olabilir."

Bu Darby'nin karnına bir hançer gibi saplanmıştı, Ashley ne kadar acı verici bir şekilde haklıydı. Şeytani bir şekilde mantıklı geliyordu. Eğer bu gece müdahale etmemiş olsaydı, Jay hâlâ minibüslerinin içindeki köpek kulübesinde tutsak ama hayatta olacaktı. Buz gibi parmaklar karnına uzandı ve yavaşça, çok yavaşça, sıkmaya başladı. *Neden bu işe karışmak zorundaydım ki?*

Neden sabah polisleri aramadım ki?

Kendi hayatta kalmasına, birinci sorunu (ışık) ve ikinci sorunu (arazi) çözmeye odaklanmaya çalıştı ama yapamadı.

Bu korkunç geceyi geri sarabilmeyi ve kararlarını geri alabilmeyi diledi. Hepsini. O soğuk pencereden ilk kez baktığında Jay'in elinin kulübenin demirini kavradığını gördüğünden beri yaptığı her seçimi. Keşke sadece dedektifçilik oynayıp bilgi toplamakla yetinseydi. Sabaha kadar sessizce bekleyebilir, avantajını koruyabilir ve belki de kar küreme araçları geldikten ve mola yerindeki mülteciler kendi yollarına gittikten sonra, Honda'sıyla Ashley ve Lars'ın minibüsünü gizlice takip edebilirdi. Çeyrek mil geride, bir eli direksiyonda, diğesinde iPhone'u, Colorado Eyalet Polisi'ne tutuklanmaları için ayrıntılı bilgi veriyordu. Yine de Jay'i kurtarabilirdi.

(Ve annem hala pankreas kanseri olurdu)

Ama hayır. Bunun yerine, hiç kolluk kuvveti veya askeri eğitimi olmayan üniversite ikinci sınıf öğrencisi Darby Elizabeth Thorne, meseleyi kendi ellerine almaya çalıştı. Ve şimdi burada, sırtında 45'lik bir silahla ormanda yürüyor, ölü bir çocuğu arıyordu.

Sağında, hastalıklı bir kahkaha. "Söylemeliyim ki, Darbs, İyi Samiriyeliler'e göre, sen sadece bin vuruş yapıyorsun. Önce kaçırırlardan birine güveniyorsun, sonra da kaçırılanı öldürtüyorsun. İyi iş çıkardın."

Ashley Garver için her şey bir şakaydı. Bir şekilde bu bile.

Tanrım, ondan *nefret ediyordu*.

Ama şimdi merak ediyordu - acaba ona doğruyu mu söylüyordu? Belki de bu gerçekten de ona anlattığı gibi ders kitaplarında yer alan bir fidyeye komplosuydu ve ödeme yapıldıktan sonra kardeşler Jay'i ailesine canlı olarak geri vermeyi planlamışlardı. Onu uçsuz bucaksız bir ülkede, güneşten yanmış bir otobüs durağında bıraktıklarını hayal etti. Küçük Jaybird iki haftalık karanlığın ardından Kansas güneşinde gözlerini kırıştırıyor, bir banktaki en yakın yabancıya koşuyor, ailesini aramaları için yalvarıyordu-

Ta ki Darby araya girene kadar. Ve küçük kıza bir İsviçre çakısı verdi, böylece hiç de hazırlıklı olmadığı düşmanca bir ortama kaçabilecekti. Ve aklına bir başka zehirli düşünce daha geldi - zaten olanları düşününce bunu düşündüğü için bile kendini suçlu hissetti - ama bir kıymık gibi battı ve bir türlü çıkmadı.

Şimdi beni öldürecekler.

Darby bundan emindi.

Artık Jay kayboldu, artık sesime ihtiyaçları yok. Ve şimdi-

* * *

Artık dinlenme alanının ötesinde olduklarına göre, Lars Darby'yi kafasının arkasından vurmak için izin bekliyordu ve Ashley sonunda ona izin vermişti. "Bin vuruş" ifadesi ipucuydu.

Öldürmek demektir.

Buna Casus Kodu deniyordu. Çocukluklarından beri Ashley günlük konuşmaların içine düzinelerce gizli mesaj gömmüştü. "Şanslı ben" *kal demektir*. "Şanslısın" *git demektir*. "Ekstra peynir" *cehennem gibi kaç demektir*. "Maça ası" *yabancıymışsınız gibi davranın demektir*. Bunlardan birine uymamak anında sarı kart görmek anlamına geliyordu ve Lars'ın parmakları geçmiş hataların soluk izleriyle doluydu. Bu gece daha şimdiden korkutucu bir şekilde kıl payı kurtulmuştu - dinlenme alanında "Maça Ası "nı neredeyse kaçırıyordu.

Ama bunun olacağını biliyordu.

Tabanca ellerinde buz gibiydi. Derisi metale yapışmıştı. Bu bir Beretta Cougar'dı, ceketinin altında şişen ve ellerinde hiçbir zaman tam olarak doğru hissettirmeyen kalın, güdük bir silah. Büyük bir jelibonu kavramak gibi. Cougar genellikle 9 milimetre fişek yatağına sahipti ama bu özel model 8405'ti, yani daha kalın olan .45 ACP (Otomatik Colt Tabanca) fişegini ateşliyordu. Daha fazla durdurma gücü, ama daha sert geri tepme ve *şarjörde* (Ashley'in ısrar ettiği *şarjör*) daha az mermi. Sekiz atış, tekli istiflenmiş.

Lars onu yeterince sevmişti. Ama içten içe bunun yerine, sert dedektif Max Payne'in Xbox oyunları serisinde kullandığı ikonik tabanca gibi Beretta 92FS'yi istemişti. Elbette bunu Ashley'e asla itiraf etmeyecekti. Silah bir hediye idi. Ashley'nin hediyelerini ya da cezalarını asla ama asla sorgulamazsınız. Ağabeyler böyledir işte - bir gün Lars'a barınaktan bir sokak kedisi getirmişti. Gürültülü bir mırıltısı olan şevkli küçük bir torby (kaplumbağa kabuğu ve tekir karışımı). Lars ona Stripes adını vermişti. Ertesi gün Ashley, Stripes'ı benzine bulayıp bir kamp ateşinin içine attı.

Her ağabey gibi ben de veririm ve alırım.

Lars şimdi Beretta Cougar'ı kaldırdı.

Yürürlerken Darby'nin başının arkasına nişan aldı (*küçük nişan al, küçük ıskala*). Boyalı gece dürbünleri hizalandı; iki neon yeşili nokta omurgasında dikey bir çizgi oluşturdu. Hâlâ birkaç adım önlerindeydi, Ashley'nin el fenerini ağaçların arasından geçiriyordu, vücudu kendi ışığıyla mükemmel bir siluet oluşturuyordu. Hiçbir fikri yoktu.

Tetiğe bastı.

Sağında Ashley kulağını tıkamış, silah sesine hazırlanıyordu. Darby ise diz boyu karda ilerlemeye devam ediyor, el fenerini ileriye doğru tutuyor, hayatının son birkaç saniyesini yaşadığının farkında değıl, Lars'ın işaret parmağının Beretta'nın tetiğini sıkıca kavradığının, yumuşak bir basınç uyguladığının, 45 kalibrelik bir oyuk ucun tam içinden geçmesine yarım ons kaldığının farkında değıl-

El fenerini kapattı. Karanlık.

* * *

Darby onların şaşkın seslerini arkasından duydu:

"Göremiyorum-" "Ne oldu?"

"El fenerini kapattı-" "*Vur onu*, Lars-"

Deli gibi koştu. Derin karda sendeleyerek. Sert nefesler boğazını yakıyordu. İkisini de gece kör etmişti. Gözbebeklerinin çoktan alışmış olduğı LED ışını ile onları parlatarak değıl, *onu ellerinden alarak*. Gece görüşünü korumak için kendi gözlerini koruyordu. Bu onun birinci soruna bulduğı özümdü. İkinci soruna gelince-

Ashley'nin sesi arkasındaydı, sakın ama acildi: "Silahı bana ver."

"Onu görebiliyor musun?"

"Silahı bana ver, küçük kardeşim-"

Yokuş aşağı bile olsa, bel derinliğindeki suda koşmak gibiydi. Kar yığınlarının üzerinden yalpalayarak geçiyor, ağaçlardan kaçıyor, tökezliyor, dizini buzlu kayaya çarpıyor, kendine geliyor, kalp atışları kulaklarında gümbürdüyor, duracak zaman yok, durma-

Ashley'nin sesi yükseldi: "Onu
görüyorum." "Onu nasıl
görebiliyorsun?"

Bir gözünü kapalı tuttuğunu panik içinde fark etti. Tıpkı ona öğrettiğim gibi-

Onun ardından bağırdı: "Numara için teşekkürler, Darbs-"

Şu anda nişancı duruşuyla ona nişan alıyordu. Tabancanın boyalı nişangâhlarının sırtında bir lazer gibi karıncalandığını hissetti. Kaçınılmazdı. Ondan kaçma şansı yoktu. Ashley tetiğe bastığında ve Darby çaresiz çözümünü uyguladığında, artık sadece azalan mikro saniyeler vardı.

*Koşmaktan daha hızlı olan
nedir? Düşmek.*

Kendini yokuş aşağı fırlattı.

Dünya tersine döndü. Siyah gökyüzü ve donmuş dallardan oluşan bir girdap gördü, yarım saniyelik bir serbest düşüşe daldı ve sonra parçalanmış granitten bir duvar onu karşılamak için hızla yükseldi. Gök gürültülü bir çarpma. Yıldızlar görüşünü delip geçti. El fenerini kaybetti. Dizleri ve dirsekleri üzerinde yuvarlandı, zedeleyici bir takla atarken kar parçalarını tekmeledi-

"Nerede o?"

"Onu
görüyorum-"

On takla attıktan sonra yer tekrar düzleşti ve sert ve sersemlemiş bir şekilde yere indi. Ayağa kalktı. Devam etti. Ellerini uzatarak dikenli çalılıkların arasından geçti, dallar avuçlarına çarparak kırıldı ve çıplak tenini kesti. Sonra arazi tekrar alçaldı ve tekrar düştü-

Sesleri giderek uzaklaşıyor: "Ben Onu
kaybettim." "İşte, işte-"

Şimdi sırt üstü kayıyor. Köknar gövdeleri vınlayarak geçiyor. Sağa. Sola. Sağa. Bu sefer durmak yok. Yamaç devam ediyordu ve o da rampalı kar yığınlarının üzerinden kayarak tehlikeli bir hıza ulaşıyordu. Kendini yavaşlatmak için kollarını kaldırdı ama başka bir kaya parçasına çarptı. Bir başka darbe göğsünden havayı yumruklayarak onu yanlara doğru savurdu.

Yukarı ve aşağı tüm hızını kaybetti.

Anlamı. Dünyası şiddetli bir kurutma makinesine, sonsuz, çarpışan bir kaleydoskopla dönüştü.

Sonra bitti.

Yuvarlanmayı bıraktığını fark etmesi bile birkaç saniyesini aldı. Sırt üstü yere yığılmıştı, kulak zırları çınlıyordu, vücudunda bir düzine yeni çürük zonkluyordu. Zaman bulanıklaşmış gibiydi. Rüya gibi bir an için neredeyse bayılacaktı.

Solunda bir köknar ağacı garip bir şekilde titreyerek bir kucak dolusu kar bıraktı ve üzerine odun parçaları yağdırdı.

Sonra yokuş yukarıdan bir yankı duydu -kırbaç sesi gibi- ve tam olarak ne olduğunu anladı ve sendeleyerek ayağa kalkıp koşmaya devam etti.

* * *

Ashley, Beretta'nın namlu flaşını göz kırparak uzaklaştırdı ve ikinci bir atış için nişan aldı, ama onu çalıkların ve çivili kayaların arasında kaybetmişti. Çok fazla ağaç örtüsü vardı.

Tabancayı indirdi. Duman havada kıvrılıyordu.

"Onu yakaladın mı?" Lars sordu.

"Hiç sanmıyorum."

"O ... o kaçıyor-"

"Sorun yok." Onu yamaçtan aşağıya kadar takip etti, dikkatlice indi, karla kaplı kayalarda dayanak noktaları buldu. "Onu aşağıda yakalayacağız."

"Ya içeri girip Ed'e söylerse-"

"Yanlış yöne koştu." Ashley silahıyla yokuş aşağısını işaret etti. "Gördün mü? Aptal sürtük kuzeye gidiyor. Ormanın derinliklerine."

"Oh."

"Dinlenme durağı şu tarafta. *Güneyde*."

"Tamam."

"Haydi, küçük kardeşim." Tabancayı ceketinin cebine soktu ve denge için iki kolunu uzattı, botları kaygan taşla basıyordu. LED el fenerini karda, kadının düşürdüğü yerde dik bir şekilde buldu.

Onu toplarken uzakta bir şey fark etti, uyumsuz bir şey - Melanie's Peak'in beyaz gölgesi. Her zamanki gibi aynı doğu simgesi, alçak bulutların arasında gizlenmişti ama şimdi *sağ* ufkunda belirliyordu. Solunda değil.

Bu da demek oluyor ki güney aslında . . .

"Oh." Birdenbire anladı. "Ah, o *kaltak*." "Ne?"

"O ... bizi geri döndürmüş olmalı. Binaya doğru koşuyor-"

* * *

Darby artık dinlenme alanının görüş mesafesi içindeydi.

Karanlıkta bir kamp ateşi gibi, her ağrıyan adımda daha da yaklaşıyor. Ziyaretçi merkezinin tek penceresinin sıcak kehribar ışıltısı, park etmiş arabalar, bayrak direği ve yarı gömülü Kabus Çocuklar-

Arkasındaki ormanda Ashley uludu: "Daaaarby."

Ne bir telaffuz, ne de okunabilir bir duygu - sadece onun adı, karanlığın içinden çığlık çığlığa geliyordu. Bu onun kanını dondurdu.

Kendine biraz zaman kazandırmıştı. Tam olarak on dakikalık bir artış değil, ama kardeşlerin Astro'sunu (anahtarlar hâlâ kapının içindeydi) çalmak ve kaçmaya çalışmak için yeterli zaman. Batık otoparktan çıkma ihtimali bile elli elliydi ama bunlar kendi Honda'sından daha iyi ihtimallerdi ve muhtemelen bütün gece sahip olduğu en iyi ihtimallerdi. Koşarken zavallı küçük Jay'i düşündü ve bu onu ezici bir dalga gibi tekrar vurdu, korkunç düşünceler sürüsü arkasında yarışıyor, onu kötü dişlerle ısırıyordu-

Neden bu işe bulaştım?

Bunu düşünemezdi.

Bu benim hatam-

Şimdi olmaz.

Tanrım, bu gece bir çocuğu öldürdüm-

Park yerine yaklaşıyor, yeşil bir tabelanın yanından geçiyordu ki Ashley ağaçların arasından ona tekrar bağırdı, şimdi arkasından daha yakındı, sesi çirkin bir ergen tınısına dönüşmüştü: "Seni yakalayacağız."

Astro şimdi elli adım uzaktaydı. Otoparkta kar daha sığdı ve bu onun enerjisini tazeledi; daha hızlı, daha hafif bir koşuya başladı. Süpürülmüş karın altına gömülmüş belli belirsiz bir formun yanından geçti - başlangıçta Ashley'in arabası olduğunu düşündüğü şey. Bu yeni açıdan, yeşil metali gördü. Dikey pas çukurları. Beyaz bir şablon. Kar yığınının altındaki şey park edilmiş bir araba değil, bir *çöp konteyneriydi*.

Bilmem gerekirdi. Daha yakından bakmalıydım-

Koşmaya devam etti, ağır adımlarla, hava boğazını yakıyordu, baldırları yanıyordu, eklemleri ağrıyordu. Kaçıranların Astro minibüsü yaklaşıyordu.

Bu aptal mola yerinde hiç durmamış olmayı diledi. Geçen yıl üniversite için memleketinden hiç ayrılmamış olmayı diledi. *Neden kız kardeşim Devon gibi olamıyorum?* Provo'daki Cheesecake Factory'de garsonluk yapmaktan çok mutlu olan Devon gibi? Her pazar sabahı annemin evini süpüren? Kürek kemiğine "Çince Güç" dövmesi yaptıran? *Ben neden böyleyim? Neden hep kendi başıma hareket edip insanları kendimden uzaklaştırıyorum? Neden annem pankreas kanseri tedavisi görürken ben burada, evimden kilometrelerce uzakta, Colorado'da donmuş bir otoparkta hayatım için koşuyorum-*

Astro minibüsü şimdi 30 metre uzaktaydı.

Yirmi metre.

On.

"Ve seni yakaladığımızda, seni küçük sürtük, *o kilitli poşet için yalvarmanı sağlayacağım-*"

Astro'nun sürücü kapısına avuçlarıyla vurdu. Kar taneleri engebeli camdan kaydı. Ashley'in kordonu hâlâ kilidin içinde, bıraktığı yerde sallanıyordu. Kapıyı açtı ve Wanapani binasına baktı. Anahtarları hemen şimdi kontağa sokup kaçmaya çalışabilirdi. Belki de başarırdı. Belki de başaramazdı.

Ama bu Ed ve Sandi için ölüm fermanı olur.

Bir adım sonrasını düşünerek, kardeşlerin Sandi'nin kamyonetinin anahtarları için ikisini de öldürmekten başka çareleri kalmayacağını, böylece Darby'yi takip edip otoyolda öldürebileceklerini biliyordu.

Hayır, Ed ve Sandi'yi bırakamam.

Bu gece başka kimseyi öldürtemem.

Orada bocaladı, denge için kapıyı kavradı. Dizleri çamurluydu; neredeyse içeri yığılacaktı. Kontak *tam oradaydı*, dokunabileceği kadar yakındı. Direksiyon yapış yapıştı, yamalar halinde bantlanmıştı. Yerde çıtır çıtır bir Taco Bell çöpü denizi vardı. Lars'ın plastik maket uçağı. Minibüsün içi hâlâ solunan bir nefes kadar sıcak ve nemliydi; döşemeler hâlâ rutubetli ter, köpek battaniyesi ve ölü bir kızın sidiği ve kusmuğu kokuyordu.

Ateşleme tam oradaydı.

Hayır. Kar çok derindi. Otoyolu kendi gözleriyle görmüştü. Eyalet Yolu Yedi gömülmüştü, tanınmaz haldeydi, her yer toz topraktı. Dört tekerlekten çekişli olsun ya da olmasın, Astro saniyeler içinde yüksek bir merkeze oturacak ve onu

ve sonra kardeşler onu ezip pencereden vuracaklardı-

Ya olmazsa?

Ya bu, şu anda, kaçmak için tek şansım mı?

Anahtarlar sağ elinde şingirdiyordu. Yumruğunu anahtarların etrafına kapattı. Umutsuzca katillerin aracına binmek, motoru çalıştırmak, vites takmak, sürmeyi denemek, *lütfeñ denemek* istiyordu-

Yaklaşıyorum: "Daaaaarby-"

Bir seçim yap.

O da öyle yaptı.

Kapıyı çarptı. Ashley'nin anahtarlarını cebine koydu. Ve Garver Kardeşler hâlâ arkasında bir yerlerde onu takip ederken, ağrıyan kemikleri üzerinde aracın etrafında döndü ve ziyaretçi merkezinin turuncu ışığına doğru koştu. Ed ve Sandi'yi uyarmak zorundaydı. Doğru olanı yapmak zorundaydı. Wanapani dinlenme alanından hep birlikte kaçacaklardı. Bu gece başka kimse ölmeyecekti.

Ed ve Sandi, ikinizi de hala kurtarabilirim.

Ashley ve Lars onu yakalamadan önce en iyi ihtimalle altmış saniyesi vardı. Yeni bir plan yapmak için altmış saniye. O karikatür tilkiye, tüylü elindeki çivi tabancasına baktı, o aptal slogan şimdi korkunç bir vaatti:

BAŞLADIĞIMIZ İŞİ BITİRİRİZ.

2:16.

Darby kapı aralığında dondu kaldı.

Ed bir şeyler mırıldanıyordu ("Bu kadar uzakta sinyal yok-") ve onu Espresso Peak'in yanında, avucunda Android'iyle adımlarının ortasında görünce cümlesinin ortasında durdu. Sandi masanın yanında diz çökmüştü ve Darby'ye doğru dönerek arkasında duran küçük şekli gösterdi.

Jay'di.

Oh, Tanrıya şükür.

Kızın siyah saçları kar taneleriyle benek benekti. Yanakları kızarmıştı. Sandi'nin yaban arısı sarısı parkasıyla örtülmüş, sarkık kollarıyla cüceleşmişti. Darby kızı ilk kez gün ışığında, köpek kulübesinin dışında görüyordu ve ürperdiği bir an için tek istediği aralarındaki mesafeyi kapatmak, hiç tanımadığı bu küçük çocuğu kucağına alıp sıkıca sarılmaktı.

Arkanı döndün.

Tanrıya şükür Jay, izini kaybettik ama geri döndün.

Sandi ayağa kalktı, elindeki siyah biber gazı kapsülünü parmaklarıyla kavrayarak kaldırdı, gözleri kaya gibi sertti. "Bir adım bile yaklaşma."

Jay onun bileğini yakaladı. "Hayır. O beni kurtardı-" "Sandi," diye tısladı Ed. "Tanrı aşkına-"

Kapı Darby'nin arkasından çarparak kapandı ve onu tekrar o ana döndürdü. Anlamaya çalıştı - kardeşler şimdi ne kadar gerisindeydi? Yüz metre mi? Elli mi? Nefesini tuttu, gözlerinde yaşlar vardı, konuşmaya çabalıyordu: "Geliyorlar. Silahlılar ve tam arkamdalar-"

Ed kim olduklarını biliyordu. "Silahlı olduklarından emin misin?" "Evet." Sürgüyü kilitledi.

"Neyle?" "Bir silahları var." "Onu gördün mü?"

"Güven bana, *silahları var.*" Darby Ed ve Sandi'ye baktı, artık sürgünün anlamsız olduğunu fark etmişti. "Ve biz ölene kadar durmayacaklar. Kamyonetini alıp gitmemiz gerekiyor. Hemen şimdi."

"Ya bizi kovalarlarsa?" Sandi sordu.

"Yapmayacaklar." Darby ona Ashley'nin anahtarlarını gösterdi.

Ed arkasında volta atmayı bıraktı, bunu düşünüyordu. Hoşuna gitmiş gibiydi.

Darby eski veterinerin sağ elinde, Carhartt'ının kolunun altında yarı gizli bir bijon anahtarı tuttuğunu fark etti. Kör bir silah. Kaşındaki teri silerek onun yanından geçti. "Tamam. Tamam Darby. Tamam Darby, Honda'nın anahtarlarını da yanında taşı. Arabanı çalıp bizi takip etmelerine izin veremeyiz-"

Jay ayağa kalktı. "*Gidelim o zaman.*" Darby onu şimdiden sevmiştir.

Ve Jay'in bileğinde parlayan sarı bileziği fark etti. Kaçıranların minibüsünün karanlık ortamında bunu daha önce görmemiştir. Belli belirsiz tıbbi bir şeye benziyordu. Kısa bir süre merak etti - *bu nedir?*

Soracak zaman yoktu. Herkes ön kapıya yığıldı ve Ed sert bir vuruşla sürgüyü açtı. İsteksiz bir koç gibi grubu bir araya topladı. "Üç deyince hepimiz kamyonu koşacağız. Tamam mı?"

Darby başını salladı ve adamın nefesindeki votka kokusunu fark etti. "Kulağa hoş geliyor."

"Dışarıdalar mı?"

Sandi lekeli pencereden dışarı baktı. "I . . . Onları henüz göremiyorum."

"Pekâlâ. Sandi, Jay'i ön koltuğa götür ve motoru çalıştır.

Gaz ver ve sür, geri git, sür, geri git-" "*Karda nasıl sürüleceğini* biliyorum, Eddie."

"Ve Dara, sen de benimle birlikte arka tekerleklerdesin, böylece itebiliriz." "Anlaştık."

Parmaklarını şıklatarak Jay'i işaret etti: "Ve biri onu taşısin."

Sandi, itirazlarına rağmen ("Hayır, ben de koşabilirim.") kızı omzuna aldı ve pencereyi tekrar kontrol etti. "Her an gelebilirler-"

"Onlarla savaşmaya çalışma. Cehennem gibi kaç," diye fısıldadı Ed, kapıya yaslanıp saymaya başladı: "Bir."

Deli gibi koş.

Darby grubun en arkasında, Sandi'nin arkasında titrek bir koşucu çömelisine geçti ve yorgun baldırlarının yandığını hissetti. Silah yoktu - sadece onu yavaşlatırlardı. Kapıdan otoparka elli metre kaldığını hatırladı, karla kesilmiş dar bir patika üzerinden.

"İki." Ed kapı tokmağını çevirdi.

Bir sonraki dakikayı zihninde prova etti. Dördünün elli metreyi belki yirmi saniyede koşabileceğini tahmin ediyordu. Otuz mu? Sandi'nin anahtarları kontağa sokması için kamyonete yığılması için bir on saniye daha. Ford'un yoğun karda ilerlemeye başlaması için daha fazla zaman. Bu da Ed ve Darby'nin itmesi gerekmeyeceği varsayımına dayanıyordu. Ya da lastikleri çıkarmalarına. Ya da camları kazımaları.

Ve her nasılsa, aklının bir köşesinde şunu biliyordu: *Çok uzun zaman oldu. Ashley ve Lars sadece bir dakika kadar arkamdaydı.*

Geri döndüler bile-

"Üç." Ed kapıyı açtı-

Darby onun bileğini yakaladı, tırnaklarıyla sıkıca kavradı. "Dur-

" "Ne yapıyorsun?"

"Durun, durun, durun," dedi, panik göğsünü sıkarak. "Çoktan geldiler. Arabaların arkasında saklanıyorlar. Bizi dışarıda bekliyorlar-"

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

* * *

"Lars'ı görüyorum," diye fısıldadı Sandi pencereden, ellerini cama **d a y a m ı ş t ı** . "Dışarıda çömelmiş duruyor. Kamyonetimin arkasında."

Zeki piçler.

"Onu ben de görüyorum," dedi Ed.

Darby sürgüyü yeniden kilitledi. "Bizi pusuya düşüreceklerdi."

Kötü olurdu. Kardeşler hepsini vurabilir, kaçacak yerleri olmayan o dar patikada tek sıra halinde yakalayabilirlerdi. Hedef talimi. Bu Darby'ye tekila kadar ekşi bir adrenalin verdi - öldürölmelerine tek bir yanlış karar kalmıştı. İçindeki his az önce hayatlarını kurtarmıştı.

Zeki, zeki, zeki.

"Nereden biliyorsun?" Ed ona tekrar sordu.

"Ben olsam böyle yapardım." Darby omuz silkti. "Onların yerinde olsaydım." Jay gülümsedi. "Olmadığına sevindim."

"Sanırım ben de Ashley'i görüyorum," dedi Sandi. "Minibüsün arkasında."

Darby, Ashley Garver'ın soğukta, karda çömelmiş, yeşil gözlerini kapıya dikmiş olduğunu hayal etti. Hayal kırıklığına uğramış olmasını umuyordu. Şu anda küçük, iğrenç tuzağının başarısız olduğunu, avının onu üçüncü ya da dördüncü kez alt ettiğini fark etmiş olmasını umuyordu

Bu gece. Adamın skor tuttuğunu umuyordu. Kendi kendini ilan eden *sihirli adam* sinirlenmeye başlamıştı.

Sandi camdan gözlerini kısarak baktı. "Yapamıyorum. Ne yaptıklarını anlayamıyorum-"

Darby, "Arabaları koruyorlar," dedi.

Ashley'nin sözleri, bir kâbusun yarı hatırlanan telleri gibi zihninde yankılandı: *Seni yakalayacağız. Ve yakaladığımızda, seni küçük kaltak, o Ziploc poşeti için yalvarmanı sağlayacağım-*

Pencerede Ed, Sandi'nin omzunu çekiştirirdi. "Yerde kal."

"Onları görüyorum. Hareket ediyorlar-"

"*Lanet* pencereden uzak dur, Sandi. Seni vuracaklar."

Darby dudağını çiğnedi, Ed'in haklı olduğunu biliyordu - cam önemli bir yapısal zayıflıktı. Bir kurşun ya da büyük bir kaya parçası bile iki kardeşin kar yığınının tırmanıp içeri kaymasına neden olabilirdi.

Odanın ortasında, floresan ışıkları altında durmuş, parmak uçlarını masanın çizik yüzeyinde gezdiriyordu. Sallantılı bir şekilde üç yüz altmış derece döndü, doğudan kuzeye, batıya ve güneye doğru taradı. Çimento bir temel üzerinde dört duvar. Sürgülü bir ön kapı. Bir büyük pencere. Ve her tuvalette iki tane daha küçük pencere.

Bina bizde. Ama

arabalar onlarda.

"Bu bir çıkmaz," diye fısıldadı.

Sandi ona baktı. "Peki sonra ne olacak?"

"Onlar hamlelerini yapacaklar," dedi Ed acımasızca. "Sonra biz de kendi hamlemizi yapacağız."

Her hareket hesaplanmış bir risk olacaktı. Dışarı adım atarlarsa vurulacaklardı. Eğer kardeşler binaya saldırırsa, arabaları korumasız bırakmış olacaklardı. Kardeşlerden biri saldırırsa, yakın mesafede pusuya düşebilirdi. Olasılıklar ve sonuçlar Darby'nin başını döndürüyordu, satrançta altı hamle sonrasını düşünmeye çalışmak gibi.

Jay'in onun yanına geçtiğini ve şimdi kapüşonunun kolunu tuttuğunu, kumaşı beyaz parmak eklemleriyle kavradığını fark etti. "Ashley'e inanma. Eğlenmek için yalan söyler. Buraya girmek için her şeyi söyler-"

"Buna kanmayacağız," dedi Darby, destek için Ed ve Sandi'ye bakarak. Onlar sadece bıkkın bir sessizlikle karşılık verdiler. Artan gerginlik içinde, belki de *çıkmanın* yanlış kelime olduğunu fark etti. Belki de daha iyisi *kuşatmaydı*.

Ve bir şey daha fark etti - şimdi herkes ona bakıyordu.

Bundan nefret ederdi. O bir lider değildi. İlgi odağı olmak onu hiçbir zaman rahat ettirmemişti - geçen yıl Red Robin garsonları mutlu yıllar şarkısını söylemek için masasını doldurduğunda neredeyse panik atak geçirmişti. Kendini yine umutsuzca onun yerinde başka birinin olmasını dilerken buldu. Daha zeki, daha sert, daha cesur, herkesin başvurabileceği birini. Ama yoktu.

Sadece ben

varım.

Ve biz.

Ve dışarıda dolaşan canavarlar.

"Ashley'e de asla hakaret etme," diye uyardı Jay. "Başta sorun yokmuş gibi davranır ama sonra hatırlar. Ve eğer duygularını incitirseniz intikamını alır-"

"Güven bana Jay. Bu gece, incinmiş duyguları çoktan geride bıraktık." Darby ceplerini boşaltarak Ashley'nin anahtarlığını, Honda'sının anahtarlarını ve iPhone'unu tezgâhın üzerine koydu. Sonra kahverengi peçeteyi açarak Ashley'e el yazısıyla yazdığı mesajı ve onun da kendisine yazdığı mesajı ortaya çıkardı: EĞER ONLARA SÖYLERSEN IKISINI DE ÖLDÜRÜRÜM.

Ed mektubu okudu ve omuzları çöktü.

Sandi nefesini tutarak ağzını kapattı.

"Kamyona doğru koşmadığınızı anladıklarında," dedi Darby herkese, "taktiklerini değiştirecekler ve bizim için gelecekler. Başka seçenekleri yok çünkü artık hepimiz tanışız ve rehineleri elimizde. Yani bu bina bizim Alamo'muz olacak. Önümüzdeki dört saat boyunca." Cebinden son parçayı çıkardı -neredeyse unutmuştu- ve suni granit tezgahın üzerine sert bir hareketle yerleştirdi

Klik sesi. Lars'ın 45 kalibrelik fişegiydi, sert ışıktaki altın gibi parlıyordu.

Kurşunu gören Sandi koltuğuna yığıldı ve kırmızı yanaklarını ellerinin arasına gömdü. "Aman Tanrım. Dört *dakika bile dayanamayacağız-*"

Darby onu görmezden geldi. "Önce pencereyi kapatmamız gerek." "Pekâlâ." Ed işaret etti. "Şu masayı çevirmeme yardım et."

* * *

Ashley pencerenin kararmasını izledi.

Geniş bir şekil içeriden cama doğru hareket etti, yukarı doğru dönerek turuncu ışığı parlayan çatlaklara indirgedi. Camın gıcırdadığını hayal etti.

basınçla.

"Oh, Darbs." Karın içine tükürdü. "Seni seviyorum."

Lars ona doğru baktı. Ford'un bagaj kapağının yanında, dirseğini tampona dayamış, Beretta'sını ön kapıya doğrultmuş, özenli bir atış pozisyonu almıştı.

"Zahmet etmeyin," dedi Ashley. "Dışarı çıkmayacaklar. Pusuyu o kurdu."

"Nasıl?"

"Az önce yaptı." Ayağa kalktı ve birkaç adım yürüdü, ağrıyan omurlarını kırdı, bacaklarını gerdi, dağ havasını içine çekti. "Tanrım, o bir şey değil mi? Ben sadece O küçük kızıl saçlıya bayılıyorum."

Kökner, beyaz ladin ve kayalık zirvelerden oluşan dikey bir dünyaya karşı tünemiş olan Wanapani ziyaretçi merkezi, kırılması gereken bir ceviz gibi görünüyordu. Kar yağışı sona ermişti; gökyüzü tertemiz bir boşluğa açılmıştı. Bulutlar incelmış, soluk bir hilal ve delici yıldızlar ortaya çıkmıştı ve dünya da onunla birlikte değişmiş, yeni ay ışığının buzdan gölgelerine bürünmüştü. Kan için yalvaran bir ay.

Eğlenceli olan, her zamanki gibi, *nasıl yapacağına* karar vermektir. Lars'ın düzinelerce evcil hayvanını - kaplumbağalar, balıklar, iki köpek, sayamayacağı kadar çok barınaktan kurtarılmış kedi - öldürmüştü ve ister çamaşır suyu, ister kurşun, ister ateş, isterse kemiğe saplanan bir bıçağın etli tıkırtısı olsun, ölümde haysiyet yoktu. Yaşayan her canlı korkarak ölür.

Tüm kurnazlığına rağmen Darby bunu da öğrenecekti.

Ashley alt dudağını emerek uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda kararını verdi. "Planlar değişti," dedi. "Bunu içeride yapacağız."

"Hepsi mi?"

"Evet, küçük kardeşim. Hepsini."

* * *

"Silahlar," dedi Darby. "Neyimiz var?" "Biber gazım."

"Başka ne var?"

Sandi Espresso Tepesi'ni işaret etti. "Yani, orada bir kahve mutfağı var, ama kilitli-"

"Bekle." Ed odayı geçti. "Anahtarımı deneyeyim."

"Anahtar mı? Nereden buldun-"

Elindeki bijon anahtarıyla asma kilidi kırdı ve parçaları yere saçıldı. Sonra güvenlik panjurunun sapından tutup tavana doğru yuvarladı. "Espresso Peak Noel'de açık."

Darby tezgâhtan atladı, ağrıyan ayak bileklerinin üzerine sertçe indi ve ön cepheyi araştırdı - kahve makineleri, simit kızartma makinesi, yazar kasa, şurup şişeleri. Sonra çekmeceleri açtı, en alttan başlayıp yukarı doğru ilerledi. Torbalanmış kahve çekirdekleri, vanilya, süt tozu, şingirdayan kaşıklar-

"Bir şey var mı?"

"İşe yarar bir şey yok."

Ed arkayı kontrol etti. "Sabit telefon da yok."

"Bir tane olmalı." Darby bir sonraki çekmeceyi aradı ve sarı bir Post-It notu çıkardı: HATIRLATMA, LÜTFEN TUVALETLERİ PASPASLAYIN - TODD.

"Bıçak var mı?"

"Kaşıklar, kaşıklar." Başka bir çekmeceye çarptı. "Kaşıklardan başka bir şey yok." "Ne tür bir kafede bıçak olmaz?"

"Görünüşe göre bu." Darby gözlerindeki teri sildi, kasaya (çok ağır), pasta kutusuna (silah değil), ekmek kızartma makinesine (hayır), tezgahın üzerindeki kahve makinelerine baktı. "Ama ... tamam, bu şeyler kaynar sıcak su dağıtacak. Lütfen biri sürahiyi doldursun."

"Bir silah için mi?" Sandi

sordu. "Hayır. *Kahve için.*"

"Zaten kahvemiz var."

"Alay ediyordum."

Arkasından ayak sesleri geliyordu - Sandi'nin öne çıkmasını bekliyordu - ama o Jay'di. Küçük kız COFEE sürahisini taşıdı ve musluğun altına yerleştirdi. Düğmeye basmak için parmak uçlarında durdu. Makine homurdandı.

"Teşekkürler,

Jay." "Sorun

değil."

Sandi hâlâ odanın ön tarafındaydı. Dizlerinin üzerinde, ters çevrilmiş masa ile pencere çerçevesi arasındaki üç inçlik boşluktan dışarıya bakıyordu. "Ashley ve Lars yine taşındılar," dedi. "Onlar ... şimdi minibüslerinin yanındalar."

"Ne

yapıyorsun?"

"Söyleyemem."

"Başını aşağıda tut," diye hatırlattı Ed ona.

"Sorun yok."

Darby kasanın altındaki son çekmeceyi açtı ve altta kalemler ve fiş kâğıtlarıyla birlikte tıkırdayan bir şey buldu - gümüş bir anahtar. Anahtarı eline aldı ve bir başka post-it notunu soydu: ÇOĞALTMAYIN - TODD.

Dolabı hatırladı.

Koşarak anahtarı taktı ve düğmeyi çevirdi. "Lütfen, lütfen, Tanrım, burada bir telefon olsun-"

İçerisi karanlıktı. Bir ışık düğmesini çevirdi - bir metreye beş santimlik, eğri rafları ve sarkık karton kutu rafları olan küçük bir kapıcı dolabı ortaya çıktı. Havasız bir küf kokusu. Köşede gri suyla dolu bir paspas kovanı. Ve üst rafta tozla kaplanmış beyaz bir ilk yardım kutusu.

Ve solunda, duvara sabitlenmiş bej renkli bir sabit telefon. "Oh,

Tanrı'ya şükür-"

Plastik ahizeyi kaptı ve kulağına dayadı - çevir sesi yoktu. Tuşlara basmayı denedi. Salladı. Spiral kabloyu kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

"Şansın var mı?" Ed sordu.

Duvardaki bir başka Post-It notunu fark etti - FİBER HATTI YİNE BOZUK - TODD - ve telefonu kapattı. "Todd'dan gerçekten nefret etmeye başlıyorum."

"Sıcak su dolu," diye seslendi Jay.

Darby neredeyse Ed'e çarparak dolaptan çıktı ve damlama tepsisinden sürahiyi aldı. "Sağ ol Jay. Şimdi bir tane daha doldur lütfen."

"Tamam."

Sonra, avucunda buharı hissederek, şırırdayan sürahiyi ziyaretçi merkezinin ön kapısına taşıdı. Su deriyi yakacak ve belki de saldırganı geçici olarak kör edecek kadar sıcaktı. Ama aynı zamanda hızla soğuyordu. Birkaç dakika içinde sadece zararsız bir sürahi ılık su olacaktı.

Yolun yarısına gelmişti ki bir şey fark etti: Sürahinin gümüş taşıma sapının altına sıkıştırılmış kahverengi bir peçete.

Peçetesi.

Durdu ve kağıdı açtı. Bir tarafta, BENİMLE TUVALETTE BULUŞUN yazısı ve Ashley'in muhtemelen yanlış olan yanıtı: BİR KIZ ARKADAŞIM VAR. Diğer tarafta ise "ONLARA SÖYLERSEN İKİSİNİ DE ÖLDÜRÜRÜM" yazıyordu.

Ve son olarak, bunun altında, bir çocuğun karmakarışık el yazısıyla Jay'in kendisine gönderdiği mesajı buldu.

ONLARA GÜVENME.

Ne?

Yukarı baktı. Jay şimdi ikinci sürahiyi dolduruyor, kırmızı düğmeyi tutuyor ama beklenti içinde onu izliyordu.

Darby, "Kime güvenmiyorsun?" diye fısıldadı.

Ed ve Sandi mi?

Jay yapmadı Cevap ver.O sadece başını salladı onu Kafa içinde kısa önergeler.

Jestini odadaki diğer iki yetişkinden gizleyerek.

Darby neredeyse yüksek sesle soracaktı ama sormadı.

Neden? Neden Ed'e güvenemiyoruz ve-

Sert bir el köprücük kemiğine çarparak onu irkiltti. "Üç giriş, yani Beavis ve Butthead için üç olası saldırı yolu," diye homurdandı Ed, parmaklarıyla sayarak. "Ön kapı."

"Kilitli," dedi Darby. "Ön pencere."

"Barikat kuruldu."

"Tuvalet pencereleri mi?"

"İki tane var. Bu gece erken saatlerde içeri tırmanmak için birini kırdım." Omuzlarının çöktüğünü hissetti. "Ben de bunun için endişeleniyorum."

Sadece endişelenmiyordu; artık emindi - Ashley ve Lars'ın ilk deneyecekleri yol buydu. Dışarıda üst üste dizilmiş piknik masaları, kırık erkekler tuvaleti penceresine çıkan bir merdiven oluşturuyordu. Bu da bir başka yapısal zayıflıktı ve Ashley bunun varlığının son derece farkındaydı. Bu gece Darby'nin hayatını iki kez kurtarmıştı.

Ed hâlâ bunu düşünüyordu ve yine onun nefesindeki kokuyu aldı - votka ya da cin olabilirdi. *Lütfen*, diye düşündü. *Lütfen, sarhoş olma.*

"İçinden geçebilirler mi?" diye sordu.

"Deneyecekler."

"Onu engelleyecek fazla bir şeyimiz yok-"

"Belki ..." Darby bunu düşünürken Ed'in elindeki bijon anahtarına baktı.

Sandi'nin biber g a z ı n ı hatırladı, bir de haşlayıcı sürahileri.

Su. Zihni hızla tuvalete koştu: "Belki bunu kendi avantajımıza kullanırız."

"Nasıl yani?"

Kapıyı dirsekleyerek açtı ve uzun odayı, yeşil tezgâhların yanından geçerek uzak duvardaki boş üçgen pencereyi işaret etti. "Ashley ve Lars'ın bize ulaşmak için teker teker sürünerek içeri girmeleri gerekecek. Önce ayaklarını sokamazlar. Baş aşağı gitmeleri gerekecek, böylece silahlarıyla odayı kaplayabilecekler ve sonra dönüp ayaklarının üzerine inmek için aşağı düşmeleri gerekecek."

Ed etkilenmiş bir halde ona baktı. "Ve *sen* buna tırmandın?"

"İşte planım. Birimiz ..." Darby durdu ve aynı tuvalette, aynı uğultulu ışıkların altında Ashley ile yaptığı konuşmayı hatırladı. İki saat önce, kimin A kişisi (saldırgan) ve kimin B kişisi (destek) olacağı konusunda tartışmışlardı. *Bu geceden itibaren*, nefesini tutarak karar verdi, *ben A kişisiyim*.

Artık bahane yok.

"Dara?"

"Duvara yaslanacağım," diye devam etti, en uzaktaki bölmeyi göstererek. "Tam şu köşede, içeri girdiklerinde beni görmeyecekler ve-"

Ed sıırttı. "Ona biber gazı sıkabiliriz."

"Ve silahını alırız."

Ve ikisini de öldür.

Kardeşler silahlı ve fiziksel olarak daha güçlüydü, bu yüzden birinin ya da ikisinin birden içeri girmesi ölümcül olurdu. Ama bu pencere doğal bir darboğazdı ve sürgüyü kırmayı ya da barikatlı pencereden geçmeyi başaramazlarsa, içeriye girebilecekleri tek gerçekçi yol burası olacaktı. Ve Darby, Ashley silahla içeri girerse, onu biber gazı ya da kaynar suyla etkisiz hale getirme şansının yarı yarıya olacağını biliyordu. Eğer 45'liği çalmayı başarırsa, bu oyunun kurallarını değiştirirdi.

Ed bölmenin kapısını açtı. "Pencereyi ben korurum." "Hayır. Bunu ben yapıyorum."

"Dara, ben olmalıydım-"

"*Bunu yapacağımı* söyledim," diye tersledi. "Burada saklanabilecek kadar küçük olan tek kişi benim. Ve bunu başlatan da benim."

Ve bir daha asla B kişisi olmayacağım.

Yaşadığım sürece.

Daha fazla tartışma bekliyordu ama Ed sadece baktı. Ayrıca neredeyse onu ismi konusunda düzeltecekti, ilk ve son kez. Ama yapmadı, çünkü bu gece *Dara* yeterince yakındı. Ve onun nefesindeki alkolden bahsetmek zorunda kalmadığı için minnettardı.

Belki de Jay bu yüzden sana güvenmiyordur?

Durakladı. "Yani Jay'i bulan sen miydin?" "Evet.

Onu ben çıkardım."

"Ve onunla birlikte mi seyahat ediyorlardı? Dışarıda, burnumuzun dibinde, ben o pislikle Go Fish oynarken mi?"

"Evet."

"Aman Tanrım. Sen ... sen bir kahramansın biliyorsun, Dara-"

"Henüz değil." Yüzünü buruşturdu, yere baktı ve hastalıklı bir ürpertiyle savaştı. Saatler geçtikçe bu kelimedenden nefret etmeye başlamıştı. "Ve yakın bile değil. Eğer bu gece seni ve kuzenini öldürtmezsem-"

"Yapmayacaksın," dedi Ed. "Hey. Bana

bak." İsteksizce baktı.

"Sana bilgece birkaç sözüm var," dedi. "Clairmont rehabilitasyon merkezinde size söyledikleri ilk şeyi biliyor musunuz? O kapıdan ilk girdiğinizde, eşyalarınızı teslim ettiğinizde, tüm giriş formlarını imzaladığınızda ve oturduğunuzda?"

Başını iki yana salladı.

"Ben de öyle." Gülümsedi. "Ama sana haber veririm, tamam mı?" Kadın güldü.

Bu onu daha iyi hissettirmedi. Ama öyleymiş gibi davrandı, sanki tuvalette aceleyle yaptığı küçük bir moral konuşması ihtiyacı olan tek şeymiş gibi. Gülümsedi ve yara izinin kaşının üzerinde belirmesine izin verdi. "Bunu sana hatırlatacağım, Ed."

"Emin olabilirsin."

Lobiye döndüğünde, sağ cebinde hâlâ topaklanmış bir şey hissetti - Ashley'nin anahtarlığı. Anahtarlığı çıkardı ve anahtarları avucunda yelpazeleyerek inceledi. Siyah bir USB bellek. Sentry Storage adında bir depolama biriminin anahtarı ve son olarak da kaçırانların Chevrolet Astro'sunun çok önemli anahtarı.

Sonra onları bir yumrukla kavradı ve tekrar düşünmesine fırsat vermeden pencereden dışarı fırlattı. Dışarıya düştüklerinde yumuşak bir gümbürtü duyuldu.

Buna barış teklifi diyelim.

Ashley ve Lars'ın kayıplarını azaltmaları, Astro minibüslerini almaları ve güneş doğmadan önce kaçmaya çalışmaları için bir şans. Kar küreme araçları gelmeden önce. Polisler silahlarını çekip gelmeden önce.

Anahtarlarını al, diye bağırmak istedi.

Bu gece kimsenin ölmesine gerek yok.

Lütfen, anahtarlarını al, Ashley, ve hepimiz kendi yolumuza gidelim.

Güzel bir fanteziydi. Ama bir şekilde bu açmazın kan dökülmeden sona ermesinin mümkün olmadığını düşündü. Garver Kardeşler öylece çekip gidemeyecek kadar çok şeyi tehlikeye atmışlardı. Bu gece Ashley'le masaya oturmuş, onun gözlerinin içine bakmış ve gözlerindeki acımasız berraklığı görmüştü. Bir mücevherin içinden kırılan ışık gibi. İnsanları et olarak gören genç bir adam. Başka bir şey değil.

Ve cadı saati yaklaşıyordu. Kötülüğün, şeytani varlıkların, karanlıkta yaşayan sürünen şeylerin zamanı. Sadece batıl inanç, ama Darby yine de başka bir taslak metin yazarken ürperdi.

Selam anne. Eğer bu mesajı telefonumda bulursan . . .

Tereddüt etti.

. . . Savaşmayı bırakmadığımı bilmeni istiyorum. Pes etmedim. Ben bir kurban değilim. Bu işe bulaşmayı ben seçtim. Üzgünüm ama buna mecburdum. Lütfen seni her zaman sevdiğimi bil anne ve ne olursa olsun her zaman senin küçük kızın olacağım. Ve bu gece başkasınınkini kurtarmak için savaşırken öldüm.

Sevgiler, Darby.

2:56.

Lobiye geri dönerken Jay'in şifreli küçük ONLARA GÜVENME peçetesini katladı ve arka cebine soktu.

Neden? Merak etti, midesinde büyüyen bir acı vardı.

Ed ve Sandi'ye neden güvenmeyeyim?

Kıza sormak istedi ama Ed çok yakındaydı. "Jay, o pislikler seni nereye götürdüklerinden bahsettiler mi?" diye sordu. "Burada, geçitte mahsur kalmadan önce yani?"

"Hayır." Jay başını salladı. "Bilerek buradalar." "Ne?"

"Bu dinlenme tesisini arıyorlardı. Bugün yolda haritalara bakıyorlardı ve burayı buldular-"

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece burada olmak istediklerini biliyorum."

Bu gece, diye düşündü Darby, saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlarken. Bir başka gevşek bulmaca parçası. Başka bir çözülmemiş parça. Midesi ağrıyordu. Ashley ve Lars'ın neden kendilerini burada, dokuz bin fitte, bir avuç yolcunun arasında rehineleriyle birlikte tuzağa düşürmek istediklerini anlayamıyordu.

Başından beri buradaki herkesi öldürmeyi planlamamışlar mıydı? Katil kardeşler bir tabanca, beş galon benzin ve bir sürahi çamaşır suyuyla seyahat ediyorlardı. Belki de Ashley'nin aklında kötü bir şey vardı. O bunları düşünürken Ed, Jay'e dikkatini çeken başka bir şey sordu: "İlaçlarını aldılar mı? Seni götürdüklerinde?"

Darby'nin kulakları dikildi. *İlaçlar mı?*

Jay burnunu kırıştırdı. "İğnelerim mi?"

"Evet. İlaçlar, iğneler, kalemler. Ailen onlara ne diyorsa artık."

"Hiç sanmıyorum."

"Tamam." İçini çekti, seyrelmiş saçlarını geriye itti. "O zaman söyle bana Jay. Onlarsız ne kadar zaman geçirdiniz?"

"Acil durumlar için cebimde bir tane taşıyorum ama onu kullandım."

Parmaklarıyla saydı. "Yani üç ... hayır, dört gün."

Ed sanki karnına yumruk yemiş gibi nefes verdi. "Vay canına. Pekâlâ." "Özür dilerim-"

"Hayır. Bu senin hatan değil."

Darby onun dirseğini tuttu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Görünüşe göre ... şey, onda Addison's var." Ed sesini alçalttı ve Jay'in sarı bileziğini işaret etti. "*Addison hastalığı*. Bu, endokrin bezlerinin vücudun çalışması için yeterli kortizol üretmemesiyle ilgili bir adrenal durum. Yaklaşık kırk bin kişiden birinde görülür. Günlük ilaç tedavisi gerektirir, yoksa kan şekeriniz düşer ve siz . . ." Kendini durdurdu.

Darby Jay'in bileğine dokundu ve bilekliği okudu: ADDISON HASTALIĞI/STEROİD BAĞIMLILIĞI. Dozaj talimatları, doktorun telefon numarası ya da önerilen acil tedavi gibi daha fazla ayrıntı bekleyerek bilekliği çevirdi ama hepsi bu kadardı. Hepsi bu kadardı. Dört damgalı kelime.

Steroid bağımlısı.

"Peki, sonra ne olacak?" Darby sordu. "Ashley ona nasıl ilaç vereceğini bilmiyor muydu?"

"Sanırım ona yanlış ilaç veriyorlardı. Aptallar muhtemelen Google'da araştırmış, sonra bir eczaneye girip adında *steroid* olan ilk şeyi almışlar. Onu daha da hasta ettiler-"

"Veteriner olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleyim." Ed gülümsemeye zorladı. "Köpekler de Addison'a yakalanıyor."

Lars'ın minibüsündeki keskin kusmuk kokusunu hatırladı. Jay'in titremelerini, bitkinliğini, solgun tenini. Bu her şeyi açıklıyordu. Ve şimdi Darby merak ediyordu - eğer size günlük steroid iğnesi reçete ediliyorsa, dördünü kaçırmak ne kadar kötü olabilirdi?

Ed'e dudak senkronizasyonu yaptı: *Ne kadar ciddi?*

O da cevap verdi: *Daha sonra.*

"Ashley ve Lars hâlâ minibüslerinin yanındalar," diye seslendi Sandi pencereden. "Bir şeyler yapıyorlar. Sadece ne olduğunu anlayamıyorum-"

Darby, "Bize saldırmaya hazırlanıyorlar," dedi. Lafı dolandırmanın anlamı yok.

Silahları saymak için odayı arşınladı. İki sürahi sıcak su.

Sandi'nin biber gazı. Ed'in bijon anahtarı.

Aceleyle getirilmiş bir savaş planıydı ama mantıklıydı. Saldırı başladığında Sandi Jay'le birlikte kilitli ön kapıyı ve barikatı gözetleyecek, saldırganların hareketlerini haber verecekti. Darby erkekler tuvaletinin penceresini koruyacaktı. Beklediği gibi kardeşler oraya girmeye kalkışırsa, kör köşeden Lars'a ya da Ashley'e sürpriz bir saldırı düzenleyecek ve kaynar su fişkırtacaktı.

Ve Ed, İngiliz anahtarıyla, ziyaretçi merkezinin hangi tarafında kendisine ihtiyaç duyulursa oraya giden bir gezgin olacaktı.

"Ne" Sandi nefesini camdan sildi ve gözlerini kısarak dışarı baktı. "On dakika oldu. Neden hâlâ içeri girmeye çalışmadılar?"

Darby, "Bizimle uğraşmak için," diye tahmin etti. "Bizi sinirlendirmek için." "İşe yarıyor."

Binanın sessizliğinde kulakları çınlamaya başladı. Hava basınçlı gibiydi. Tavan kirişleri daha alçaktı. Zemin çıplaktı, gevşek peçeteler ve paspas izleriyle lekelenmişti. Her nasılsa masanın yerini değiştirmek odayı daha küçük hissettirmişti. Hava havasızdı, geri dönüştürülmüş karbondioksit ve ter vardı.

Darby gerginliği azaltmak için birinin şaka yapmasını bekledi. Ama kimse yapmadı.

Boulder'dan yola çıkarken, şarkılar arasındaki sessizlikten nefret ederdi, çünkü o zaman zihni aşırı hızlanırdı. Annesine söylediği şeyleri hatırlıyordu. Yeni acılar. Yeni pişmanlıklar. Ve şimdi Ed'in, Jay'in kaçırdığı dört iğnenin ne kadar ciddi olduğunu sorduğunda verdiği cevabı yeniden düşündü. *Daha sonra* ağzını açmamıştı.

Hayır, kalbi sıkışarak fark etti. O farklı bir şey söylemişti. *Ölümcül* demişti.

Jay bu gece Ashley ve Lars'ın bakımı altında kalırsa ölecekti. Onu öldürmeyi planlamamış olsalar bile, adrenal durumuyla nasıl başa çıkacakları konusunda hâlâ bilgisizlerdi. Ve zamanı tükeniyordu.

Ama gerçekten de Garver kardeşlerin trajik bir şekilde beceriksiz fidyecilere dönüşmesi son derece mantıklıydı. Ashley'in bir mil genişliğinde zalim bir çizgisi olabilirdi, ama bir fide operasyonunu yönetecek kadar metodik olmadığı açıktı. Çok fazla doğaçlama yaptı ve kurbanlarıyla oynadı. Peki ya Lars? Ashley'nin kendi hastalıklı imajına göre şekillendirdiği yumuşak ve gelişmemiş bir ruha sahip, bıyıklı bir erkek çocuğu. Bu iki büyümüş çocuk, kalkıştıkları şeyin karmaşıklığı ve büyüklüğü karşısında hazırlıksızdı. Bunun için uzaktan yakından nitelikli değillerdi. Onlar çok daha kötü bir şeydi.

Birkaç yıl önce karanlık bir Walmart otoparkında, Ev ve Bahçe bölümünün güvenli ışıklarından Subaru'larına giren saçlı sakalı birbirine karışmış bir keşi izlerken, annesinin omzunu tutup ona şöyle dediğini hatırladı: *Profesyonellerden korkma, Darby. Profesyoneller ne yaptıklarını bilirler ve bunu temiz bir şekilde yaparlar.*

Amatörlerden korkun.

"Onlar ..." Sandi ellerini cama dayadı. "Tamam. Ashley az önce minibüsünden bir şey çıkardı. Bir ... turuncu kutu."

Ed, Jay'in önünde diz çöktü. "Geldiklerinde tezgâhın arkasına geçeceksin. Gözlerini kapatacaksın. Ve ne olursa olsun dışarı çıkmayacaksın. Anladın mı?"

Kız başını salladı. "Tamam."

Darby, Jay'in başının üzerinden Ed'e seslendi: *Ona nasıl davranacağız?*

"Onu bir hastaneye götürmeliyiz. Yapabileceğimiz tek şey bu," diye fısıldadı yakınına eğilerek. "Bununla sadece köpeklerde karşılaştım ve o zaman bile sadece birkaç kez gördüm. Şu anda bir şok döneminde olduğunu biliyorum. Vücudu adrenalini üretmiyor - buna Addisonian krizi deniyor - bu yüzden işler korkutucu ya da yoğun bir hal alırsa, vücudu bir nöbeti, komayı ya da daha kötüsünü tetikleyebilir. Stres seviyesini kontrol etmemiz gerekiyor. Ve çevresini mümkün olduğunca sakın ve huzurlu tutmalıyız."

Sandi pencereden soluk soluğa baktı. "Ashley'de bir ... Tanrım, bu bir çivi tabancası?"

Darby Ed'e dönerek, "Evet," dedi. "Böyle bir şey olmayacak."

* * *

Ashley, Paslode IMCT akülü çivi çakma makinesine bir pil taktı ve küçük yeşil ışığın yanıp sönmesini bekledi.

Babasının günlerinde (Fox Contracting'in altın yılları), ateşlenen bir çivinin arkasında herhangi bir güç elde etmek için bir hava kompresörüne ve birkaç metre lastik hortuma ihtiyacınız vardı. Şimdi ise her şey piller ve yakıt hücrelerinden ibaretti - cebinizde taşıyabileceğiniz şeyler.

Ashley'nin modeli parlak, Susam Sokağı-turuncusuydu. On altı kilo. Paslode çıkartması yıpranmıştı. Çiviler, Ashley'e her zaman John Dillinger'in tommy tabancasının tamburunu hatırlatan silindirik bir şarjörden besleniyordu. Çivilerin uzunlukları, ortaçağdan kalma bir nedenle peni cinsinden ölçülüyordu ve bunlar 16 peni, yani kabaca üç buçuk inçti. 2x4 keresteyi delmek için tasarlandı. İnsan etini üç metreye kadar delebilirler ve bu mesafeden daha uzakta da, saniyede dokuz yüz fit hızla havada çığlık atarak dönen vahşi metal parçalarıdır.

Güzel, değil mi?

Ashley, Fox Contracting'in günlük yönetiminde fevkalade başarısız olmuş olabilirdi ama bununla birlikte gelen oyuncakları çok seviyordu. Neyse ki babası artık kendi adını unutmakla meşguldü ve

Ashley'nin liderliği altında aile mirasının ne hale geldiğini görmek için bir torbaya sı tı. Her iki uzman da belirsiz bir şekilde içten çıkarılmış, web alanının süresi dolmuş, telefon hala ara sıra  alıyor ama sesli mesaja d  uyordu. Bazen o soyulmuş çizgi film karakteriyle Fox Contracting minibüsünü sürmek, babasının hayallerinin ve sıkı çalışmasının kurumu  bir kabuğu olan büyük bir cesedi kullanmak gibi geliyordu.

Wall Street battığında federaller devreye girdi ve başkalarının parasıyla onları kurtardı. Sizin küçük Mom-and-Pop  irketiniz battığında, kurtarma içini kendi ellerinizle halletmeniz gerekir. Amerikan tarzı budur.

Ashley Paslode  ivi çakma makinesini kaldırdı ve sol eliyle namluyu avu layarak burun emniyetini zahmetsiz bir itmeyle etkisiz hale getirdi. Sonra tetiği çekti.

THWUMP.

16 penny Darby'nin Honda'sının  n lastiğini deldi. Siyah lastik bir tıslamayla söndü.

Lars izledi.

Ashley lastiği tekmeledi ve yumu adığını hissetti. Sonra eğildi ve Honda'nın arka lastiğine bir tane daha vurdu - THWUMP -.

"Endi elenme, küçük kardeşim. Bunu halledede iz." Ashley arabanın etrafında döndü ve konuşurken diğer lastikleri deldi - THWUMP, THWUMP. "Sadece bu gece biraz kirli i , sonra da Kenny Amca'yı görmeye gideceğiz. Tamam mı?"

"Tamam."

Sesi tehlikeli bir sırrı payla ıyormu  gibi alçaldı: "Ve bahsetmeyi unuttuğum bir şey daha var. Xbox One'ını hatırlıyor musun?"

" yle mi?"

"En yeni *Gears of War onda*."

"Tamam." Lars'ın gülümsemesi sertle ti ve Ashley sevgili küçük kardeşi için bir sempati duydu. Bu i  için biçilmiş kaftan değildi ama bu onun suçu değildi. Nasıl olabilirdi ki? Annesinin onu taşırken günde iki  z m  arabı içip içmemesi üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Zavallı Lars daha ilk nefesini almadan genetik olarak dizlerinin bağı   z lm  t . Boktan anlaşmaların en boktanıydı.

 abucak Paslode'unun ışığını iki kez kontrol etti - hâlâ ye ildi. Soğuk havanın pilleri zorladığını biliyordu ve sadece iki tane vardı. Paslode'un

İhtiyacı olan son şey, çivi çakma makinesini Darby'nin şakağına dayadığında güçsüz kalması olurdu. *Bu ne kadar utanç verici olurdu.*

Ham ateş gücü açısından, Lars'ın .45 kalibrelik Beretta Cougar'ı bariz kazanandı - bir silahlı çatışmaya kablosuz bir çivi çakma makinesiyle girip kazanmayı bekleyemezsiniz. Ve bir insanı güvenilir bir şekilde yere sermek için birkaç üç buçuk inçlik gerekir. Daha da kötüsü, mermilerin kendileri de üç metreden öteye nadiren nüfuz eder. Ama Ashley Garver, onu son derece kullanışsız bir insan öldürme silahı yapan her şey için çivi çakıcıyı sevdiğini düşünüyordu. Onu ağır, hantal, hatalı, korkutucu ve dehşet verici olduğu için seviyordu.

Tüm sanatçılar kendilerini enstrümanlarıyla ifade eder, değil mi? Bu Ashley'ninkiydi.

"Hadi, küçük kardeşim." Çivi çakma makinesiyle işaret etti. "Savaş yüzünü takın."

Paslode'un silindir şarjöründe, beşer tırnaklık küçük raflara yerleştirilmiş otuz beş adet 16 penilik çivi vardı. Dört tane ateşlemişti. Hâlâ bir insanı çılgık atan bir kirpiye dönüştürecek kadar mermisi vardı. Yanında yürüyen Lars, Beretta'nın sürgüsünü kendisine öğretildiği şekilde kurdu ve mermi yatağı olup olmadığını kontrol etti.

"*Gears of War 4*, değil mi?" diye sordu yürürken. "Geçen yılki değil mi?" "Ben de öyle dedim."

"Tamam."

Ashley ona, "Sakın Darby'yi vurayım deme," diye hatırlattı. "O benim."

* * *

"Geliyorlar."

"Biliyorum."

"Şimdi bir çivi tabancaları var-

" *Biliyorum*, Sandi."

Jay baş ağrısını savuşturur gibi şakaklarını sıktı ve ters dönmüş masa ayaklarına yaslanarak sallandı. "Lütfen, lütfen, tartışmayın-"

"Ed, *bizi öldürecekler*-"

Bijon anahtarını ona doğrulttu. "Kapa çeneni."

Darby çocuğu omuzlarından tutup geriye, barikatlı pencereden uzağa, Wanapani lobisinin ortasına doğru çekti. Herhangi bir stres ya da travma nöbeti tetikleyebilir. *Bu kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım meselesi. Onu sakın tutmalım.*

Bu gece bu mümkün olabilir miydi? Ed'in kullandığı ifadeyi tam olarak hatırlamaya çalıştı - *bir Addison krizi mi?* - Ve Jay'in yanına çömeldi. "Hey. Jay. Bana bak."

Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Jaybird, her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak-"

"Sana zarar vermeyecekler," dedi Darby. "Söz veriyorum, onlara izin vermeyeceğim."

Kapının yanında tartışma şiddetlendi: "Ed, içeri girecekler -"

"O zaman onlarla savaşacağız."

"Sen sadece sarhoşsun. Onlarla savaşmaya kalkarsak ölürüz." Sandi'nin sesi sarsıldı. "Ben *öleceğim*, sen öleceksin ve o *ölecek*-"

"O yanılıyor." Darby Jay'i daha da geriye, kahve tezgâhının arkasına çekti. Bir mermiyi durduracak kadar sağlam olan taşları avucuyla sıvazladı. "Ama Ed'in dediği gibi bu tezgâhın arkasında kal, tamam mı? Her ihtimale karşı."

"Bana zarar vermeyecekler," diye fısıldadı Jay. "*Sana* zarar verecekler."

"Benim için endişelenmeyin." Kızın peçeteye yazdığı ürkütücü mesajı hatırladı ve diğerlerinin duymaması için sesini fısıltıya indirerek yaklaştı: "Ama söyle bana. Neden Ed ve Sandi'ye güvenmemi istemiyorsun?"

Jay utanmış görünüyordu. "Hayır, önemli bir şey değil." "Neden, Jay?"

"Yanılmışım. Bu bir şey değil-"

"Anlat bana."

Ön kapıda, Ed ve Sandi'nin tartışması çığlık çığlığa bir ateş perdesine ulaştı. Ed bijon anahtarını kuzenine doğru uzatmış, bir silah gibi sallıyordu, sesi artık gürliyordu: "Eğer işbirliği yaparsak, bizi zaten öldürecekler."

Elindekini savurup attı. "Bu bizim tek şansımız-"

"Düşündüm ki ..." Jay duraksadı, tezgâhın üzerinden Sandi'yi işaret etti ve sonunda cevap verdi: "İlk başta o bayanı tanıdığımı sandım. Çünkü okul servis şoförlerimden birine çok benziyordu."

Ta San Diego'da. Darby'nin dünyası dondu.

"Ama bu imkânsız," dedi Jay. "Değil mi?"

Bir cevabı yoktu. Bunun olasılığı neydi? Diğer iki yolcunun kaçırılan çocukla aynı Batı Yakası şehrinden gelmiş olma ihtimali neydi? O kadar yer varken? Burada, yüzlerce mil içeride, Rocky Dağları'ndaki ücra bir otoyol dinlenme tesisinde mahsur kalmaları?

Odadaki oksijen tükeniyor gibiydi.

San Diego.

"Ama ... ama bu o değil," diye hızla ekledi Jay, onun bileğini kavrayarak. "Sadece ona benziyor. Bu sadece bir tesadüf."

Hayır, değil, Darby söylemek istedi. Bu gece değil. Bu gece, tesadüf yok-

Ön kapının yanında, Ed ve Sandi tartışmayı bırakmışlardı. Şimdi ikisi de dinliyordu, taş kesilmiş bir dikkatle duruyorlardı. Sonra Darby de duydu - bir çift boğuk ayak sesi, dışarıdaki karda çtırdayan botlar kapıya yaklaşıyordu. İki kişilik bir ölüm mangası.

Ed yüzü kızarmış bir halde kapıdan geri çekildi. "Oh, Tanrım. Herkes hazır olsun-"

"Ed," dedi Darby. "Nerelisiniz demiştiniz?" "Şimdi değil-"

"Soruya cevap verin lütfen."

İşaret etti. "Kapının hemen dışındalar-" "Şu lanet soruya cevap ver, Ed."

Kardeşlerin ayak sesleri dışarıda durdu. Darby'nin sesini yükselttiğini duymuşlardı ve şimdi onlar da dinliyorlardı. Ashley bir metreden daha az bir mesafede, ince ahşap kapının diğer tarafında bekliyordu. Hatta Kemirgen Surat'ın dışarıdaki hastane vantilatörü gibi tanıdık ağız solumasını bile duymuştu.

"Biz ... Kaliforniya'dan geldik," diye yanıtladı Ed. "Neden?"

"Hangi şehirden?"

"Ne?"

"Bana hangi şehirden olduğunu söyle." "Bunun ne önemi var ki?"

"Cevap ver bana." Darby'nin sesi adrenalinle titriyordu, içeride iki yabancı ve dışarıda kapıda iki katil vardı. Onlar da dinliyordu. *Herkes* dinliyordu. Her şey bu eski veterinerin bundan sonra ne söyleyeceğine bağlıydı-

"Carlsbad," dedi Ed. "Biz Carlsbad'lıyız."

San Diego değil.

Darby gözlerini kırptırdı. *Oh, Tanrıya şükür.*

Kollarını havaya kaldırdı. "İşte, Dara. Mutlu musun?"

Derin bir dalıştan yüzeye çıktıktan sonra ciğerlerini boşaltır gibi nefes verdi. Bu sadece bir tesadüftü. Jay yanılmıştı. Yarı hatırlanan yabancılar arasında yüzleri eşleştirmek kolaydır ve görünüşe göre Sandi'nin San Diego'da sabah otobüs güzergâhı olan bir ikizi vardı. Kaliforniya büyük bir nüfus merkeziydi, bu yüzden Ed ve Sandi'nin kaçırılan kızla aynı eyaletten gelmeleri duyulmamış bir şey değildi. Geri kalan her şey - sadece sinir. Sadece paranoya.

Dışarıda sessizlik vardı. Kardeşler hâlâ kapının arkasından dinliyorlardı. "Sana söylemiştim," diye fısıldadı Jay. "Gördün mü? Yanılmışım-"

"Carlsbad," diye tısladı Ed Darby'ye, yüzü terden parlıyordu. "Carlsbad, ABD. Tanrı aşkına, başka neye ihtiyacın var? Eyalet? Kaliforniya. Posta kodu? 92018. Nüfus? Yüz bin-"

"Üzgünüm, Ed. Sadece emin olmak istedim-"

Sandi'nin arkasından yaklaştığının belli belirsiz farkındaydı ve Ed devam ettiğinde yaşlı kadınla yüzleşmek için dönüyordu - "İlçe mi? *San Diego ilçesi*" - ve bu, gözlerine basınçlı bir buzlu sıvı fişkırmadan önce Darby'nin aklından geçen son net düşünceydi.

Sonra acı.

Bembeyaz bir

acı.

BÜYÜ SAATLERİ

Sabah 3:33.

Ed ılık attı: "SANDI-"

Ama Darby'nin dünyası kıpkırmızı oldu. Bir asit sıçraması. Kornealarındaki hücrelerin ihlalden dolayı cızırdadığını hissetti, aynı anda hem fokurdayan sıcak hem de dondurucu soğuktu. Göz kapaklarının altındaki çamaşır suyu gibi. Tüm düşüncelerini bastırdı.

Dizlerinin zerine yere çöktü, gözleri kapalıydı, yüzünü tırmalıyor, kimyasal yanık tanelerini ovuşturuyordu. Minik parmaklar dirseğini kavradı ve onu çekiştirdi. Jay'ın sesi kulaklarındaydı: "Darby. Gözlerini ovala-"

"Sandi, ne halt ediyorsun?" "Eddie,
Özür dilerim. Çok zgnm-" Jay'ın
sesi daha yüksekti: "Gözlerini ovala."

Darby yaptı, öfkeyle, acıdan nefesi kesilerek. Gz bebekleri yuvalarında ezilene kadar onları ezdi. Göz kapaklarını tırnaklarıyla geriye doğru sıyırarak zorla açtı ve gözyaşlarıyla bulanıklaşmış, kırmızı ve turuncudan oluşan bulanık bir çorba gördü. Döşeme karolarının sulu hatları. Oda dönüyor, dönen bir sahne gibi etrafında savruluyordu. ksrd, boğazı fokurdayan smkle dolmuştu. Yere vuran koyu damlacıkları gördü. Burnu yine kanıyordu.

"Kıpırdama." Jay ağır bir şey kaldırdı. Darby bunun ne olduğunu merak etmek üzereydi ki yüzüne bir sıcak su çarptı. Gözlerini ovuştururken *sürahi olduğunu* fark etti. *Akıllı kız.*

Öfkeli gölgeler onun üzerinde hareket ediyordu. Ayak sesleri.

"Darby." Jay dirseğini daha sert çekti. Omuz ukuruna doğru büktü: "Darby, hadi. Srn. *Srn.*"

O yaptı. Avuç ileri ve diz kapakları soğuk fayansın üzerinde, yarı kr, sıırıslıklam. Jay onu itip çekerek yönlendiriyordu. Arkasında sesler yoğunlaştı, odanın içinde gümbürdüyor, havayı basınlandırıyordu:

"Sandi. Bana neler olduğunu açıkla." "Seni kurtarabilirim."

"O kapıya dokunma-"

"Lütfen, seni kurtarmama izin ver," diye yalvardı Sandi. "Eddie, tatlım, bu gece senin aptal hayatını kurtarabilirim, ama sadece çeneni kapar ve söylediklerimi aynen yaparsan-"

Darby arkasında içi boş, metalik bir tıkırtı duydu. Tanıdıktı ama tanımlayamadı. Yine de bu sesi bu gece birkaç kez duymuştu, bir de ja vu hissi uyandırmaya yetecek kadar. Sonra acı sisinin içinden bir şimşek çaktı ve zihni çığlık attı: *Deadbolt-deadbolt-deadbolt-*

Sandi az önce ön kapının kilidini açtı.

* * *

Kapı tokmağı Ashley'in elinde serbestçe dönerek onu şaşırttı ve parmak uçlarını kapıya bastırıp hafifçe iterek ziyaretçi merkezinin içini yavaşça silerek ortaya çıkardı. Kapıda ilk olarak Sandi Schaeffer'ı gördü, yanakları domates kırmızısına boyanmıştı.

"Onları yakaladım," diye nefes nefese kaldı. "İkisi de elimde, banyoda kapana kısılmışlar-"

İkisi de mi? Bu Ashley'i rahatlatmıştı. "Jaybird burada o zaman?"

"Neden olmasın ki?"

"Uzun hikaye."

Sandi yüzünü buruşturdu. "Tabii ki. *Elbette-*"

"Her şey kontrol altında."

"Kontrol altında mı? *Gerçekten* mi? Çünkü az önce birine biber gazı sıktım-" "Evet, bunun için teşekkürler."

"Bu gece yapman gereken tek şey hiçbir şeydi ve yine de her şeyi berbat ettin." Sandi biber gazı buharının içinde öksürdü ve burnunu ovuşturdu. "Yani... Yüce Tanrım, bunun olmasına nasıl izin verdin? Bu kadar kötüleşmesine nasıl izin verdin?"

Ashley konuşmaktan bıkmıştı. Asitli havada gözleri sulanarak ite kaka içeri girdi. Sandi aniden telaşlanarak geriye doğru sendeledi, tüm sert sözleri bir an için boğazında düğümlendi. Adamın elindeki turuncu Paslode çivi çakma makinesini görmüştü.

Tanrım, bu şeyi *seviyordu*.

"Her şey kontrol altında," diye güvence verdi. "Her şey yolunda."

Lars da içeri girdi, bebek mavisini kayak ceketini rüzgârın hırıltısı altında parlıyordu, elinde Beretta Cougar vardı.

"Siz hastasınız," diye hırladı kadın, bir adım daha geri çekilerek. "İkiniz de hastasınız. Ona zarar vermemeniz gerekiyordu-"

"Doğaçlama yaptık."

"Senin hakkında haklıydım. İkiniz hakkında-"

"Öyle mi?" Ashley, Lars'ın göğsüne dokundu. "Dinle. Bu iyi olacak." "İkinizin de köylü beyaz pislikler olduğunuzu biliyordum-"

"Ah, Sandi, duygularımı incitiyorsun."

"Sanki yakalanmaya *çalışıyorsun*." Konuşurken tükürdü, çenesinden salyalar akıyordu, onlar silahlarını çekmiş ona doğru ilerlerken hâlâ geriye doğru yalpalıyordu. "Bana ... ona her gün temiz kıyafetler vereceğini söylemiştin. Diyetine dikkat edeceğini söyledin. Ona kitaplar vereceğini söyledin. Jay'in saçının teline zarar vermeyeceğinize söz vermiştiniz-"

"Teknik olarak doğru. Saçları güzel."

"Bunun komik olduğunu nasıl düşünürsün? Hapishanede çürüyeceksin. Sen ve senin küçük fetal-alkol-sendromun-"

Kardeşim, Ashley onu itmeseydi bitirecekti. Kızgın değildi.

Her şey kontrol altında, hatırladın mı?

Ama yine de amaçladığından daha sert bir itişti. Sandi geriye doğru savruldu, ayakkabıları gıcırdadı ve geniş kışını kahve tezgahına çarptı. Radyo devrildi, antenler takırdadı. Korkunç siyah kase keşiği yüzünü kapladı ve nefes nefese kalarak kendini tezgâhın üzerinde yakaladı: "*Her şeyi mahvettin-*"

Lars Beretta'sına nişan aldı. "HEY."

Ashley şimdiye kadar Ed'i fark etmemişti ama evet, oradaydı. Go Fish'te dövdüğü, Apple ürünlerinden nefret eden, en büyük korkusu bu Noel'de Aurora'da yabancılaştığı ailesiyle yüzleşmek olan keçi sakallı eski veteriner, şimdi tuvaletlerin yanında duruyordu, havaya kaldırdığı sağ elinde haç şeklinde bir lastik aleti, sallamaya hazırды.

"Sana izin veremem," dedi Ed. "Onlara yaklaşmana izin veremem."

"Sandi," dedi Ashley sessizce, "lütfen kuzenine o şeyi bırakmasını söyle."

"O bir *bijon anahtarı*, salak."

"Ed, ne diyorsa onu yap."

Ama adam sağlam duruyordu. Sırtı tuvalet kapısına dönüktü. Alnında boncuk boncuk terler vardı. Bijon anahtarı elinde titriyordu.

Ashley göz temasını kesmedi, kardeşine daha iyi bir görüş açısı sağlamak için yana doğru küçük bir adım attı. "Sandi," dedi sakince, ağzının kenarından konuşarak, "açık konuşayım. Kuzen Ed bijon anahtarını hemen yere bırakmazsa ölecek."

"Eddie, lütfen, *lütfen*, Ashley ne diyorsa onu yap."

Ed gözlerinden akan teri avuçlarıyla sildi ve dehşetle Sandi'ye baktı. Şimdiye kadar anlaması gerekiyordu ama bu her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibiydi: "Tanrım!"

Tanrım, sen nasıl. . . bu insanları nereden tanıyorsun? Neler oluyor?"

Sandi yüzünü buruşturdu. "İşler karıştı-"

"O küçük kızla ne yapıyordun, Sandi?"

Ashley bir adım daha atarak, "Bırak onu," diye tekrarladı. "Şimdi bırak onu ve sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Lars sağında, Beretta Cougar'la, tıpkı Ashley'nin bir zamanlar ona öğrettiği gibi, özenli bir atış duruşu aldı. İki boğumlu el, başparmaklar yukarıda, işaret parmağı tetiğin etrafında kıvrılmıştı. Ama Ashley onun ateş etmeyeceğini biliyordu. İzin almadan olmazdı. Ed'i infaz etmek için, beyzbol göndermesi de dahil olmak üzere pek çok şekilde gelebilecek bir işaret bekliyordu.

Bir damla ter yere düştü.

Ashley, "Sana zarar vermeyeceğimize söz veriyorum," diye tekrarladı.

"Söz veriyorum." "Eddie, lütfen." Sandi'nin sesi yumuşadı. "Sen sarhoşsun. Sadece koy onu aşağı inin, her şeyi açıklayacağım."

Ama hakkını yemeyelim, pes etmedi. Sağlam durdu, Lars'ın silahını tanımadı bile, Ashley'e baktı, sadece Ashley'e, sanki dünyadaki tek insan oymuş gibi. Kaya gibi sert gözler, ona bunu yapması için meydan okuyordu. Bijon anahtarı adrenaline sarsılıyordu. Sonunda konuştuğunda, alçak bir hırıltıydı: "Senden nefret ettiğimi biliyordum."

"Gerçekten mi?" Ashley dedi ki. "Senden hoşlandım."

"Bu gece seninle ilk karşılaştığım anda, elini sıktığımda, sadece Bir şekilde biliyordum." Yaşlı hayvan doktoru garip, hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sanırım tam olarak kim olduğunuzu anladım. Çember zamanının, kötü şakaların ve kart oyunlarının ardında. Sen bir insanda nefret ettiğim her özelliğin toplamısın. Kendini beğenmişsin, sinir bozucusun, çok konuşuyorsun, sandığının yarısı kadar bile zeki değilsin ve tüm bunların altında yatan şey ne? Sen saf kötüsün."

Ve sen bin vuruş yapıyorsun, Ashley neredeyse dedi.

Ama sonra Ed içini çekti ve gözlerinin arkasında bir şey kırıldı, sanki sonunda bu küçük açmazın anlamsızlığını fark ediyordu. İki elini kaldırdı ve sağ elini isteksiz bir teslimiyetle açtı. Bijon anahtarı düştü ve fayans zemine çarptı. Yankı havada çınladı ve Ashley sırtıttı.

Lars Beretta'sını indirdi.

"Teşekkür ederim." Sandi nefes verdi, gözlerinde yaşlar vardı. "Teşekkür ederim Eddie."

."

THWUMP.

Ed geğirince şaşırın bir adam gibi hödükçe bir surat yaptı. Şaşkın bir an için, daha önce olduğu gibi Ashley ile göz teması kurdu. Ama gözleri şimdi genişti, paniklemişti, arıyordu-

"Unuttun," dedi Ashley ona. "Ben de bir *yalancıyım*." Çivi çakma makinesini indirdi.

Ed'in gözleri kafeslenmiş bir dehşetle parlayarak onu izledi. Dudakları ıslak bir şekilde gerildi, sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi etleri büzüldü ama gerçeküstü bir şey oldu - çenesi hareket etmiyordu. Bir santimetre bile. Sesi burun deliklerinden kaçtı, boğuk bir inilti. Kanla yoğunlaşmış tükürükten oluşan kırmızı bir kabarcık ön dişlerinin arasından kabarak yere sıçradı.

Ashley geri çekildi, böylece ayakkabılarına sıçramayacaktı. Sandi çığlık attı. Kulak tırmalayıcıydı.

"Lars." Ashley parmaklarını şıklattı ve işaret etti. "Onu *kontrol edin*, lütfen."

Ed iki elini de boğazına götürdü, belli ki çığlık atmaya çalışıyordu ama vücudu buna izin vermedi. Ağzı, alt çenesini yukarı doğru bir açıyla delip geçen ve dilini ağzının çatısına zıpkınlayan çelik bir çerçeve çivisiyle - kelimenin tam anlamıyla - çivilenmişti. Ashley onun orada kanlı bir yılan balığı gibi kıvrandığını hayal etti. Ve 16 kuruşluk çivinin ne kadar derine indiğini gerçekten merak ediyordu - iğne ucu Ed'in beyninin tabanını gıdıklıyor olabilir miydi?

Adamı ayağıyla itti. Ed Colorado'nun bölgesel haritasına yaslandı ve duvardan aşağı kayd, sessizce ellerinin içine hıçkırarak ağladı, avuçlarında kan birikti ve yere on santim büyüklüğünde lekeler damladı.

"Otursana. Bilmelisin ki Eddie, alkoliklerden *nefret* ederim."

Sandi histerik bir haldeydi. Bir sırtlan çığlığı atarak tekrar bağrdı, çenesinden bir başka parlak sümük topağı sarkıyordu. Lars Beretta'nın namlusunu yüzüne dayadı ve Sandi hemen sustu.

"Plan değişti," dedi Ashley, Lars'ın omzuna dokunarak ve floresan ışıkları onun üzerinde titredi. "Bak, sen ve ben, küçük kardeşim, bu küçük binayı zaten adli kanıtlarla halı bombardımanına tuttuk ve her şeyi temizlemek için ne yeterince çamaşır suyumuz ne de zamanımız var. Bu yüzden yaratıcı olmamız gerekecek, eğer ne demek istediğimi *anladıysan*."

Lars bir kez başını salladı. Casus Kod mesajı alındı.

Ashley, Ed'in yayılan kan birikintisinin üzerine basarak devam etti. "Darby ve-

Bekle.

Bir şey fark etti.

"Bekle, bekle. . ." Sandi'yi dirseğinden yakaladı ve parmaklarını yüzüne doğru şaklattı. "Hey. Bana bak. Darby ve Jaybird'ü tuvalette tuzağa düşürdüğünü söylemiştin, değil mi? Erkekler tuvaletinde?"

Burnunu çekti, kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı ve başını salladı.

Hayır.

Lars da ona baktı, anlamamıştı. Ama Ashley anlamıştı.

Hayır, hayır, hayır-

Sandi'yi yere fırlattı, onun ve Ed'in yanından geçerek tuvaletlere doğru yürüdü ve MEN kapısını dirsekleyerek açtığında boş bir oda gördü. Üçgen pencereden içeri kar taneleri süzülüyordu.

Lars izledi.

Ashley Garver geri adım attı ve kapıyı sertçe çarptı. "*O lanet pencereden bıktım artık-*"

* * *

Darby, Sandi'nin anahtarını çevirdi ve kamyonun motoru canlandı. Dizel bir kükreme park yerinin sessizliğini bozdu.

Jay yolcu koltuğuna sürünerek oturdu. "Ya Ashley duyarsa?" Vites topuzunu çevirdi. "Az önce duydu."

Ön camdaki bir görüş deliğini çoktan kazımış ve arka lastiklerin etrafını birkaç kucak dolusu kazımıştı. Biraz ivme kazanmak için buzlu rampalar oluşturmaya yetecek kadar. Sandi hazırlıklı gelmişti; bu F-150 çivili lastikleri, şingirdayan zincirleri ve on sekiz inçlik devasa kaldıracıyla canavar gibi bir kamyondu. Buraya park edilmiş bir şey dağdan aşağı inebilecekse, o da bu kamyonetti. Ve eğer başaramazsa... Darby, Ashley'nin küçük Ford şakasını hatırladı: *Yolda ölü bulundu.*

Umalım da öyle olmasın. Gözlerindeki kimyasal acıyı ovuşturdu. Yüzü hala sürahiden sıırıslılandı, sıcak su cildinde hızla soğuyordu.

"Buradaki herkes kötü," diye fısıldadı

Jay. "Ben değil."

"Evet, ama diğer herkes-"

Darby bunu düşünmemeye çalıştı. Başı da hâlâ dönüyordu. Önce Ashley ona ihanet etmeden önce kendisini bir müttefik olarak sunmuştu. Ve şimdi de Sandi kaçırma planına dahil olduğunu ortaya çıkarmıştı. Bunu yapamazdı.

Ed Schaeffer'ın tüm bu kaosun içinde nerede durduğunu muhtemelen bilmiyordu ama onun hâlâ hayatta olduğunu umuyordu.

Tabii eğer bizim tarafımızdaysa.

Öyle olmasını umuyordu ama Wanapani dinlenme alanı her geçen saniye daha da düşmanca bir hal alıyordu. Yüzünün etrafındaki plastik sıkılaştı. Müttefikleri azaldı. Düşmanları çoğaldı. Komplo baş döndürücüydü.

"Otobüs şoförümün burada ne işi vardı?" Jay sordu.

Darby direksiyonu kavradı. "Gerçeklik anı."

Gaz pedalına bastı ve Ford çamurlu karda ilerledi, lastikler döndü, sert buz tabakaları fırlattı. Ayak parmaklarının altında sabit bir basınç vardı. Ne çok sert, ne de çok yumuşak. Sürtünme, savrulma hareketi - ama bu hareketti.

"Haydi. Hadi, hadi."

"Polis ne kadar uzakta?" Jay sordu.

Ed'in ona tarif ettiği CDOT yayınını hatırladı. Geçidin dibinde devrilen TIR'ı. "Yedi, belki sekiz mil."

"Çok uzak değil, değil mi?"

Darby direksiyonu yarım bir dönüşle kırdı, Sandi'nin kamyonetini buzlu çukurlara doğru kaydırды, şimdi güneye doğru dönüyordu. Yokuş aşağı, rampadan aşağı, karşıdan gelen trafiğe bakıyordu - eğer varsa. Ford'un farlarını aradı ve onları yaktı. Ashley ve Lars motorun gürültüsüyle çoktan uyarılmışlardı, bu yüzden gizlilik işe yaramıyordu. Geliyorlardı, hemen şimdi.

"Onun kamyonetini çaldın," diye fısıldadı Jay. "O da bana biber gazı sıktı. Ödeştik."

Arkasındaki camda bir dilim turuncu ışık belirirken kız kırılgan bir sesle güldü. Ziyaretçi merkezinin ön kapısı sallanarak açılmıştı. Bir ışık huzmesi ve içinde ince bir figür.

Lars'tı.

Kemirgen Yüz. Tamamen siyah bir gölge. Siluet sağ kolunu televizyon kumandasını hedef alan bir adam kadar rahat bir şekilde kaldırdı ve Darby içgüdüsel olarak anladı, Jay'i omzundan tutup soğuk deri koltuğa doğru fırlattı-

"Yere yat-"

ÇAT!

Yolcu camı patladı. Sakızlı parçalar ön panelden fırladı. Jay yüzünü kapatarak bağırdı.

Darby cam kırıklarıyla dolu bir fırtınanın altında eğildi. Silah sesi ince havada bir fişek gibi yankılandı. Vücudu onu koltuğunda mümkün olduğunca aşağıda, Kemirgen Surat'ın ateş hattının altında kalmaya zorluyordu ama beyni daha iyisini biliyordu: *Bize doğru geliyor. Hemen şimdi.*

Git, git, git-

Ayak parmaklarıyla gaz pedalını buldu ve bastı. Kamyon ileri fırladı, motor güçle gümbürdedi ve onları koltuklara geri savurdu. Dünya sallandı. Bagajlar arkada gürültüyle gümbürdedi. Sonra Darby kendini nemli deriye yasladı, direksiyonun üzerinden yanlamasına baktı - sadece bir gözünü, bir santimi açıkta bırakarak - ve Sandi'nin F150'sini otoyola doğru yönlendirdi.

Jay onun bileğini yakaladı. "Darby-"

"Yerde kal."

"Darby, bize ateş ediyor-"

"Evet, *fark ettim-*"

ÇAT. Bir mermi kamyonun ön camını deldi ve Darby irkildi. Soğuk bir esinti soluna doğru ısıklık çaldı; yan camı da patlamıştı. İçeriye doğru esen kar taneleri yanağına çarptı.

"Bizi kovalıyor," dedi Jay. "Daha hızlı sür-"

Darby deniyordu. Gaza daha fazla bastı ve kamyon savruldu ama hızlandı. Lastikler camlardan buz parçaları püskürterek içeriye soğuk kumlarla kapladı. Lars tekrar ateş etti - ÇAT - ve kamyonun yan aynası patladı. Jay çığlık attı.

Darby boştaki eliyle onu aşağı çekti. "Başını aşağıda tut. Sorun yok-"

"Hayır, değil."

"Bizi yakalayamayacak-"

ÇAT. Ön camda bir delik daha açılmış, Darby'nin başının üzerinde yıldız şeklinde sivri bir delik oluşmuştu. Ama Lars'ın silah sesleri farklı geliyordu. Giderek içi boşalıyor, genişleyen bir mesafe boyunca inceliyorlardı.

"Evet." Kalbi çırpındı. "Evet, evet, evet-"

"Neler oluyor?"

Şimdi çıkış rampasından aşağı yuvarlanıyorlardı, hız kazanıyorlardı. Momentum için, yerçekimi için, dikleşen yokuş için Tanrı'ya şükürler olsun. Darby pedala bir kez daha gaz verdi. Bir motor sesi daha. Dünya aşağı doğru eğildi ve güvenlik camı taneleri çakıl gibi etraflarında gevşekçe sıçradı.

"Gördün mü? Sana söylemiştim-"

Lars tekrar ateş etti - ÇATLAK - ama kamyonu tamamen ıskaladı. Artık onların çok gerisindeydi. Kayboluyordu. Wanapani binasının turuncu ışıltısı da kayboluyordu, tanıdık şekilleri karlı karanlığa gömülüyordu ve Darby hepsinin gittiğini gördüğüne çok sevinmişti. Korkunç bir kâbustan uyanır gibi, bir daha asla görmek istemiyordu. Asla. O boktan yerden iyi ki kurtulmuştuk.

Jay koltuğunun etrafından baktı, delikli arka camdan Kemirgen Surat'ın takip eden figürünün küçülmesini izledi - "Yerde kal" - ve titreyen bir yumruk kaldırdı. Yüzük parmağı yukarıda.

Darby'nin anlaması bir an sürdü. "Uh ... yanlış parmak." "Ah."

Jay düzeltti. "Daha iyi mi?"

"Daha iyi."

"Teşekkürler," dedi yedi yaşındaki kız, çalıntı bir kamyonetin kurşunlarla delik deşik olmuş arka camından kuşu çevirerek ve Darby gülmeye başladı. İstemsizdi, ciğerleri öksürük gibi tıkırdıyordu. Kendini durduramadı.

*Aman Tanrım, gerçekten
başardık. Kaçtık.*

Sadece yedi ya da sekiz mil kalmıştı. Cebinden iPhone'unu çıkardı ve Jay'e fırlattı. "Hey. Ekrana dikkat et, tamam mı? Eğer bir sinyal çubuğu görürsen, hemen bana ver-"

"Şarjı bitmek üzere."

"Biliyorum."

Kamyon lastikleri taze tozu su çarkları gibi çalkalayarak yokuş aşağı indiler. Gaz pedalına dokunarak Ford'un hareket etmesini sağladı. Eylemsizliği bozmadan. Artık hepsi buydu - ham, çaresiz bir ileri ivme. Red Bull ve ibuprofen dolu bir mideyle iki eyalet arasında araba sürmek, Devon'dan avucunda titreyen şifreli bir mesajla (Şu anda iyi) kafein vızıltısını tutmak için savaşmak, Snowmageddon'u geçitte yarıştırmak gibi. İleri, ileri, ileri. Sakın *durma*.

Durma-durma-durma-

Şimdi Yedinci Devlet Yolu'na çıkıyorlardı, uzun farlar rüzgârla savrulan kar yığınlarını kesiyordu. Burada karşıdan gelen kuzey şeridine girmeyi ve ilk ışık tabakasının altından geçmeyi planlıyordu. Darby

midesinin derinliklerinde bir heyecan titreşimi daha hissetti. Bu gerçekten oluyordu. Bunu başarmıştı. Gerçekten kaçıyorlardı.

Yine de endişeleniyordu - ya kardeşler minibüslerini kazıp karda hareket ettirirlerse ve onları otoyolda kovalarlarsa? Sonra farkına vardığı bir başka muzaffer ürperti: *Ashley Astro'sunun anahtarlarının nerede olduğunu bile bilmiyordu.*

Onları tuvalet penceresinden attığımı hiç görmedi.

Evet, evet, *evet*. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettirdi.

"Telefonumu yukarıda tut." İşaret etti. "Pencereden dışarı."

Jay bunu yaptı, dizlerinin üzerine çökerek yolcu camından dışarı eğildi ve Darby aniden sert bir şekilde durduğunu ve bu zavallı kızı bir çarpışma testi mankeni gibi dışarı fırlattığını hayal etti. Bunu ailesine açıklamak zor olurdu.

"Ve emniyet kemerinizi bağlayın," diye ekledi.

"Lütfen." "Neden?"

"Çünkü kanun böyle."

"Ya dışarı çıkıp kaçmamız gerekirse?" "O

zaman - Tanrım. O zaman kemerini

çözersin." "Seninki bağlı değil-"

"Hey." Darby en iyi kızgın baba sesini çıkararak karanlık bir şekilde sıırıttı. "Bana bu arabayı geri döndürtme."

Jay metalik bir sesle emniyet kemerini bağladı ve Darby'nin başının arkasındaki koltuğu işaret etti. "Neredeyse seni vuruyordu."

At kuyruğunun arkasındaki koltuk başlığına dokundu. Parmakları, süngerimsi sarı köpük parçacıkları sızdıran düzensiz bir çıkış yarası buldu. Lars'ın kurşunu ön camdan çıkmadan önce kafa derisini sıyrarak en fazla bir santim yüksekliğinde kesmişti. Aptal şansы sayesinde kurtulmuştu. Boğuk bir kahkaha attı. "İyi ki beş-iki yaşıdayım, ha?"

"İyi bir şey," dedi Jay. "Senden hoşlandım sayılır."

Darby, Sandi'nin kamyonetini otoyola doğru yönlendirerek karşıdan gelen ıssız şeritlere girdi. Normal trafik koşullarında bu intihara meyilli bir manevra olurdu. Kendini aptal gibi hissetmeden önce refleks olarak sağa dönüş sinyalini verdi. Elleri hâlâ titriyordu. Garip bir sessizlik çöktü ve boğazını temizleyerek onu doldurmaya çalıştı: "Yani . . . Sandi senin okul servisi şoförün, ha?"

"Bayan Schaeffer,
sanırım." "İyi biri
miydi?"

"Beni kaçırdı."

"Bunun dışında."

"Pek sayılmaz." Jay omuz silkti. "Bir süre vekillik yaptı. Onu pek hatırlamıyorum."

Ama seni hatırladığı kesin, diye düşündü Darby. Seni, sık McMansion'ını ve yuppie ebeveynlerinin günlük programlarını hatırlıyordu. Bir okul otobüsü şoförü fidye operasyonu için mantıklı bir gözcü olabilirdi ve Ashley ile Lars'ın kirli işleri hallettikleri açıktı. Ama Sandi neden Beavis ve Butthead'le şahsen tanışma riskine girsin ki? İki eyalet ötede, ücra bir dinlenme tesisinde?

Karlı otoyolun açılmasını izledi, kanın uzuvlarına geri döndüğünü hissetti, pencerelerden esen soğuk havaya karşı direndi. Ancak şimdi tüm bu karmaşanın, kendi talihsizliğinin ve kötü muhakemesinin komikliğini görmeye başlamıştı. Bu gece farkında olmadan *ikinci kez* bir fidyeciye güvenmişti. Silah olarak kullanmayı planladığı kaynar su dolu sürahiyi? Jaybird onu birinci derece yanıklarla hâlâ sızlayan yüzünün üzerine dökmüştü. Hiçbir şey plana göre gitmemişti. Elinde olmadan dişlerini gıcırdattı: "Yemin ederim Jay, bir dahaki sefere burada başka birini tanıdığını düşünürsen . . mesela, gördüğümüz ilk Colorado polisi San Diego'daki ortodontistine benziyorsa, lütfen *bana söyle*, tamam mı?"

"Ortodontistim Los Angeles'ta yaşıyor

aslında." "Los Angeles mı?"

"Evet."

"Ortodontistinizi görmek için uçağa mı

biniyorsunuz?" Jay utanarak yüzünü buruşturdu.

"Bazen."

"Ciddi misin?"

"Ailem ondan gerçekten hoşlanıyor-"

"Hadi canım. Ailen Google'ı falan mı icat etti?" "Benimle dalga geçiyorsun."

Darby sırtıttı. "Seni fidye ile kurtarmak için çok mu geç?"

"Belki de değil." Jay sırtıtarak karşılık verdi. "Çalıntı bir tru-" Beyin sarsıcı durma.

Tüm dünya demir atmış gibiydi. Kamyon derin bir kar yığınınına doğru burun kıvırdı, farlar yanmaya ve kararmaya başladı, iki tonluk hareketli parçalar sert bir şekilde durdu. Boş bir Gatorade şişesi konsoldan dışarı fırladı. Gevşek cam parçaları sıçradı. Darby çenesini direksiyona vurdu.

dilini ısırdı ve bir mikrosaniye içinde tekrar sıkıştılar, tekrar kapana kısıldılar ve tüm neşe, dişlerindeki kan tadı gibi ekşi ve tatsız hale geldi.

Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır-

Jay ona baktı. "İyi ki emniyet kemerimi bağlatmışsın."

Saat 3:45.

"Oh, *kahretsin*."

Darby geri vitese taktı. Tekrar denedi. Tekrar ve tekrar gazı kökledi. Şans yok; lastikler, kabin yanmış lastik kokana kadar döndü.

Kamyon, Yedinci Devlet Yolu'nun kuzeye giden en sağ şeridinde, mavi DURAKLAMA ALANI tabelasının hemen önünde, ters yöne bakacak şekilde sıkışıp kalmıştı. Boynunu bükerek parçalanmış arka camdan geriye baktı.

- Toplamda, otoyolda elli metreden daha az yol almıştı. Wanapani binasından en fazla çeyrek mil uzaktaydı. Pürüzlü Douglas köknarlarının arasından turuncu otopark ışıklarını hâlâ görebiliyordu. Aslında anahtarlarını bulup bulmamaları önemli değildi, çünkü Ashley ve Lars hâlâ *yürüme mesafesindeydi*.

"Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*." Direksiyonu yumrukladı ve yanlışlıkla kornayı çaldı. Jay de arkasına baktı. "Bize yetişebilirler mi?"

Evet, evet, evet, yüzde yüz evet-

"Hayır," dedi Darby. "Çok uzağa gittik. Ama içeride kal." Sürücü kapısını açtı, cam parçaları etrafa saçıldı ve derin karın içine doğru kaydı. Kendini yaşlı ve yorgun hissediyordu. Kemikleri ağrıyordu. Gözleri hâlâ biber gazından yanıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Bizi çıkarıyorlar." Ford'un ön tamponunun etrafında döndü, yarı batık farlara gözlerini kısarak baktı. Kamyonun ızgarasının önünde yuvarlanan bir kartopuna dönüşmüş devasa kar yığınının görünce midesi bulandı. Yüz kilo, belki de daha fazla olmalıydı, ıslak çimento kadar yoğun ve umutsuzdu.

Onu görünce neredeyse yere yığılacaktı. O kadar büyüktü ki.

Ama sonra gözleri çatlak ön camın arkasında, Addison krizinin eşiğindeki küçük kıza takıldı. Bir anksiyete bombası; nöbet geçirmesine, komaya girmesine ya da daha kötüsüne tek bir kötü an kalmıştı.

Darby yara bere içindeki dizlerinin üzerine çöktü ve kazmaya başladı. "Yardım edebilir miyim?" Jay sordu.

"Hayır. Kendini fazla zorlamamalısın. Sadece cep telefonuma odaklan lütfen. Sinyal alırsa bana haber ver." Ufalanmış bir kar kayasını kaldırdı ve kenara itti. Çıplak parmakları soğuktan zonkluyordu.

Yedi mil diye düşündü, yokuş aşağı bakarak.

Kaza yapan kamyonu 7 mil. Hepsi bu kadar olabilir miydi? Aşağıda, ilk müdahale ekipleriyle kaynayan, ışıklar ve hareketle dolup taşan yoğun bir kaza mahalli hayal etti. Polis ışıklarının kırmızı-mavi nabızı. Yansıtıcı ceketler giymiş yol bakım ekipleri. Boğazlara tüp yerleştiren sağlık görevlileri. Geveze sedyelerde tahliye edilen sersemlemiş kurbanlar.

Tüm bunlar, karanlık yolun sadece yedi mil aşağısında. Bu mümkün görünmüyordu.

Yedi mil.

Yedinci Eyalet Yolu burada, çarptıkları yerde yükseliyor, bir dönemecin üst dudağına tırmanıyordu. İğne yapraklı ağaçlar en ince hallerindeydi, arazi kayalık ve dikti. Gün ışığında, hava açıkken burası muhteşem bir dağ manzarasına dönüşebilirdi. Ama şimdi ve burada, belki de Backbone Geçidi'nin cep telefonu sinyali yakalama şansı en düşük olan tek bölümüydü. Ashley'nin Kâbus Çocukları'nın canı cehenneme. Geriye dönüp baktığında, bunun kesinlikle onun yalanlarından biri olduğunu anladı. Pilini boşa harcatmak için bir başka kötü numara.

Bir başka rüzgâr dağdan yukarı doğru esiyor, dalları gıcırdatıyor, kollarını çekiştiriyor, yoldan geçen hayaletler gibi yol boyunca kayan garip toz girdaplarını kaldırıyor.

"Hey, Jay," diye nefes nefese kazarken, ürkütücü sessizliği dolduracak bir konuşma için zorlanıyordu. Havayı hafif, hoş ve telaşsız tutmaya çalışıyordu. "Büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

"Söylemeyeceği

m." "Neden?"

"Beni yine kızdıracaksın."

Darby Ford'un farlarına doğru eğildi ve dinlenme tesisinin çıkış rampasında Ashley ve Lars'ın ilerleyen figürlerini kontrol etti. Henüz onlardan bir iz yoktu. "Hadi Jay. Bana borçlusun. Senin için yüzüme biber gazı yedim."

"Benim için değildi. Sana yönelikti." "Ne demek istediğimi biliyorsun-"

"Bir paleontolog," diye yanıtladı kız.

"Bir ne?"

"Bir paleontolog."

"Dinozor fosili avcısı gibi mi?"

"Evet," dedi Jay. "Paleontologlar böyle yapar."

Ama Darby dinlemiyordu. Kamyonun lastiğinin garip bir şekilde gevşek görüldüğünü fark etmişti ve şimdi kanı donmuştu. Bir kucak dolusu karı daha fırçaladı ve lastiğin yanağından çıkıntı yapan çelik bir daire gördü. Bir çivi başı. Şimdi duyuyordu - nazik, sürüngen tıslaması. Sızan hava.

Sürünerek diğer lastiğe gitti. Dişlere iki çivi daha saplanmıştı.

Tanrım, Ashley'nin yedek planı başından beri buydu.

Karı yumrukladı. "Kahretsin."

Tek araçla kaçmayı başarırsak diye tüm araçları devre dışı bıraktı.

Ama bu mantıklı gelmiyordu - o zaman Ashley neden Sandi'nin kamyonunun lastiklerini de çiviledi? Madem kaçırma planının ayrılmaz bir parçasıydı? Burada, donmuş Rocky Dağları'nda buluşmak için onca özen gösterdikten sonra mı?

Jay kapının üzerinden baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey yok." Darby, Sandi'nin kamyonetinin önüne geri döndü ve çift zamanlı olarak kazmaya devam etti. Sakin görünmeye çalışırken kalbi hızla atıyor, kaburgalarına çarpıyordu. "Jaybird, söyle bana. En sevdiğin dinozor hangisi?"

"Hepsini seviyorum."

"Evet, ama bir favorin olmalı. T-Rex? Raptor? Triceratops?"

"Eustreptospondylus."

"I . . . Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "İşte bu yüzden seviyorum."

"Tarif edin lütfen." Darby'nin konuşmayı devam ettirmeye ihtiyacı vardı, kucak dolusu kar toplarken çılgınca düşünceleri çalkalanıyordu: *Bizim için geliyor. Şu anda bize yetişiyor ve o çivi tabancasını taşıyor-*

"Bu bir etobur," dedi kız. "İki arka ayağı üzerinde yürür. Jurassic dönemi. Her elinde üç parmak var, bir tür yırtıcı kuş gibi-"

"O zaman sadece 'raptor' diyebilirdin."

"Hayır. Adı Eustreptospondylus."

"Boktan bir dinozora benziyor."

"Heceleyemedin," dedi Jay, duraklayarak. "Oh. Telefonun sinyal buldu-"

Darby sarsılarak ayağa kalktı ve yolcu kapısına koştu, paramparça camdan uzanarak iPhone'unu Jay'in parmaklarından kaptı. Görene kadar inanamadı - tek bir sinyal çubuğu. Acilen yanıp sönüyordu. "Kazma sırası sende," dedi.

"Batarya yüzde bir-"

"Biliyorum."

Kapı gıcırdadı, daha fazla cam sıçradı ve Jay dışarı fırladı. Darby telefonu kırmızı parmaklarıyla tuttu, başparmağıyla 911'e bastı - ama telefon elinde titreyerek onu ürküttü. YENİ BİR MESAJ balonu dokunmatik ekranını kapatmıştı. Mesajı kaydırarak geçmek üzereydi ki gönderenin numarasını gördü.

911'di.

Bu gece saatler önce göndermeye çalıştığı ve ancak şimdi başarıyla otomatik olarak gönderilmiş olması gereken kısa mesajına bir cevap: **Çocuk kaçırma gri minibüs plaka VBH9045 eyalet yolu 7 Wanapa dinlenme durağı polis gönder.**

Cevap mı?

Güvenli bir yer bulun. Memur geliyor ETA 30.

Darby neredeyse telefonunu düşürüyordu. *ETA, tahmini varış zamanı.* 30 dakika olmalı, değil mi? Saatler ya da günler olamaz-

Otuz dakika.

"İşe yarıyor mu?" Jay, kazdıkça nefes nefese kalarak sordu.

Darby buna inanamadı. Sanki bir halüsinasyon gibiydi. Her şeyin bir rüya gibi dağılacığından korkarak gözlerini kırptırdı ama harfler hâlâ oradaydı ve uyuşmuş ellerinde titriyordu. Mesajı 3:56'da başarıyla gönderilmişti. 911 görevlisinin cevabını 3:58'de almıştı.

Oh, Tanrıya şükür, polisler otuz dakika içinde burada olacak-

Göğsü yutkunarak aldığı nefeslerle şişti. Kemiklerinde gergin bir elektrik vardı. Soruları vardı. Hem de bir sürü. Öncelikle, bunun CDOT'un kar küreme araçlarının durumuyla nasıl bağdaştığını bilmiyordu - küreme araçları da otuz dakika içinde mi gelecekti? Önce onlar mı geliyordu? Hepsi birden - polisler ve yol ekipleri - büyük bir konvoy olarak Backbone Geçidi'ne mi yükleniyorlardı? Bilmiyordu ve doğrusu, polisler buraya gelip Ashley Garver'ı sırttan suratından vurduğu sürece umurunda da değildi.

"Ah, Jay," diye fısıldadı. "Seni öpebilirim-"

Kızın sesi tizleşti: "Darby, *dur.*"

"Ne?"

Jay şimdi Ford'un farlarının kavisli parıltısında durarak onunla yüzleşti. Omuzlarında biriken kar taneleriyle, endişe verici bir şekilde hareketsiz bakıyor.

Darby sesini sakın tutmaya çalıştı. "Jay, anlamıyorum-"

"Kımıldama."

"Ne *oldu*?"

Fısıldadı: "O senin arkanda."

* * *

Darby yüzünü ona döndüğünde Ashley tam Paslode'un tetiğini çekmiş, kafatasının arkasına bir 16 penny saplamaya hazırlanıyordu.

Dönerken kumral perçemleri elmacık kemiğinin üzerinden tüylendi, gözleri onu bulmak için dönüp yukarı baktı. Ay ışığından bir parça yakalayan teni hatmi yumuşaklığındaydı. Gözlerini kısımadığı ya da gülümsemediği sürece o beyaz yara izi hâlâ görünmüyordu. Eva Green'in *Casino Royale*'de Daniel Craig'i selamladığı gibi, bir görüntü yönetmeninin gözüyle çerçevelenmiş nazik bir süsleme, hedefini vuran bir aktris gibi.

Sadece bir dönüş.

Ama Tanrım, *ne* dönüş ama.

Darby'nin ceketinin ve kot pantolonunun altında, vücudunun lüks şekillerini bulabiliyordu. Omuzları. Kalçaları. Göğüslerini. Bu anı, yürek parçalayan güzelliğin bu anlık görüntüsünü basabilmeyi ve sonsuza dek saklayabilmeyi diledi. Tüm gerçek sanat eserleri gibi, ilk başta size ne hissettirdiğinden asla tam olarak emin olamazsınız, ta ki daha sonra duygularınızı çözene kadar. Ve çözmesi gereken çok şey vardı. Bunun sadece şehvet gibi basit bir şey olmasını diledi, çünkü şehvet Pornhub'la doyurulabilirdi - ama onu o pis tuvalette öptüğünden beri Darby'ye karşı hisleri bundan daha düğümlü ve karmaşık hale gelmişti.

"Merhaba, Darbs." Zorla gülümsedi. "Uzun bir gece, ha?" Kadın hiçbir şey söylemedi.

Gözlerinde korku yoktu. Bir titreme bile yok.

Sanki bu CU-Boulder kızıl saçlısı bu karşılaşmayı saatler öncesinden tahmin etmiş ve bir acil durum planı hazırlamış gibi, ki bu elbette imkânsızdı, ona yukarıdan aşağıya baktı ve onu değerlendirdi. Bu gece, kör tesadüfler ve sürprizlerle dolu, girdaplı, terli bir bok fırtınası olmuştu. Ashley gibi *sihirli* bir *adam* bile her zaman her şeyin üstünde kalamazdı.

Ama yine de, *keşke* *arkana dönmeseydin, diye* düşündü. *Bu işi daha da zorlaştırıyor.*

Akülü çivi çakma makinesini tekrar kaldırdı. Paslode'un ağzına sol avucuyla bastırdı, emniyeti kandırarak iki kademeli tetiği sıktı,

sol gözüne dikkatli nişan alarak-

Darby irkilmedi. "Bu bir hata olur." "Ne?"

"Beni öldürmek istemezsin."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Anahtarlığını sakladım," dedi. "Astro anahtarlarının nerede olduğunu biliyorum ve beni şimdi öldürürsen *onları asla bulamazsın*. Sandi'nin kamyoneti burada sıkışıp kaldığına ve sen de benim Honda'mı vurduğuna göre, kendini buraya hapsettin. O minibüs senin ve kardeşinin bu gece bu dinlenme tesisinden kaçabilmeniz tek yolu."

Sessizlik.

Mikrofon uzatır gibi ellerini kaldırdı.

Ve Sandi'nin kamyonetinin önünden, Ashley garip, kazıyıcı bir ses duydu. Daha önce hiç duymadığı bir ses.

Jay gülüyordu.

Sabah 4:05.

Otuz dakika.

Otuz dakika.

Polisler gelene kadar 30 dakika hayatta kal.

Dinlenme alanına doğru yürürken bu olay zihninde tekrarlandı. Ashley ona önde yürümesini, Jay'in de yanında olmasını emretmiş, o da çivi tabancasını sırtlarına dayamıştı. Ayrıca iPhone'unu da o taşıyordu.

Darby 911'in mesajını silmeden önce onu elinden kapmıştı. Onlar yürürken ekran karı hayalet mavisi bir renkle aydınlatıyordu ve Darby sessizce Ashley Garver'in gerçeği, yani polislerin tam şu anda gelmekte olduğunu öğrendiğinde vereceği kıyamet gibi tepkiye hazırlandı.

Ama hiçbir şey olmadı. Sessizlik içinde yürüdüler. Adamın dudaklarını yaladığını, telefonunda gezinirken çivi tabancasını tutuşunu ayarladığını duydu ve fark etti - *mesajlarımı okumuyor.*

Darby'nin polise mesaj atma ihtimali aklına gelmemişti. Sadece arama kayıtlarını tarıyor, 9-1'e yapılan başarılı sesli aramaları arıyordu. Elbette, 9 ve 10'da onlarca kez denemişti.

Zaman damgalarını inceleyerek onları kaydırıyordu. "Arama başarısız oldu," diye okudu. "Arama başarısız. Arama başarısız. Arama başarısız-" *Hiçbir fikrin yok.* Gülmek istedi ama yapamadı.

Elinde tutuyorsun.

"Güzel, güzel." Sesi rahatlıyormuş gibi geliyordu.

Jay'in yaralanmamış elini sıktı ve sesini alçalttı. "Korkma.

Beni öldüremez, çünkü anahtarlarının nerede olduğunu biliyorum-"

"Bu doğru Darbs," diye araya girdi Ashley. "Ama sana *zarar* verebilirim."

Öyle mi? Söylemek istedi. Yarım saatin var, pislik.

Umutsuzca otuz dakikanın polisin buraya ne zaman varacağına dair gerçekçi bir tahmin olmasını ve sadece bir memurun çılgınca bir tahmini olmamasını umuyordu. Devrilen tır ve kar fırtınası arasında, sıcak bir şerif karakolundaki alarm masasından görülemeyecek pek çok olası komplikasyon vardı. Ya otuz dakika değil de kırk dakika olsaydı? Bir saat? İki saat?

Ashley yürürken onu taciz etti. Çivi tabancası omurgasını dürtüyor, parmakları ceplerini, önünü ve arkasını keşfediyordu. Bacaklarını. Kapüşonunun kollarını. "Sadece emin olmak için," diye boynundan aşağı nefes aldı.

Anahtarlarını arıyordu.

Şu anda beni hayatta tutan tek şey o aptal anahtarlık. Şimdi o anahtarları tuvalet penceresinin dışındaki karda, düştükleri yerde hayal ediyordu. Her seferinde bir kar tanesi, yavaşça yok oluyordu.

"Onlarla ne yaptığını bana şimdi anlatmalısın," diye fısıldadı. "İkimiz için de çok daha kolay olur."

Yürürlerken Darby uzun bir süre onun ne demek istediğini tam olarak anlayamadı. Sonra yavaş yavaş farkına vardı, sanki derinliklerden çıkan büyük bir şekil canavarca bir biçim almıştı.

Ziyaretçi merkezine geri döndüklerinde Ashley ona işkence edecekti. Bu kesin bir şeydi. Anahtarlığın yerini itiraf edene kadar ona sarı kart, kırmızı kart ya da daha kötüsünü verecekti. Ve itiraf ettiği anda da onu öldürecekti. Kapana kısılmış bir hayvan gibi kalp atışlarının göğsünde sıkıştığını hissetti. Kaçmayı düşündü ama adam onu sırtından vururdu. Ve adam dövüşmek için çok güçlüydü.

Dinlenme alanı ay ışığında şekil alarak yaklaştı. Kar küresinin içindeki bir maket gibi sahte bir dinginlik içinde görünüyordu. Arabaları gördü - onların Astro'sunu, kendi Honda'sını, bir zamanlar Ashley'in arabası sandığı gömülü çöp konteynerini. İğne gibi duran buzlu bayrak direğini. Kâbus Çocukları'nın bronz kalabalığını. Ve karanlığın içinden çıkan, yarısı rüzgârla savrulan kara gömülmüş, ölü lambası ve barikatlı penceresiyle Wanapani ziyaretçi merkezinin kendisi.

Büyük Şeytan, adının anlamı.

Sonra Ashley onu döndürdü - "Dön, dön," ve otoparktan ön kapıya giden patikayı takip ettiler. Son elli metre.

Jay'i çoktan kurtardım, diye hatırlattı kendine. *Polisi olaya dahil ettim. Silahları var. Ashley ve Lars'ın icabına bakacaklar.*

Tek yapmam gereken hayatta kalmak.

Bu uzun yürüyüşün on, belki de on beş dakika sürdüğünü tahmin etti. Yani zaten yolu yarılamıştı.

Sadece on beş tane daha.

Bina yaklaştıkça Darby bir şeyin farkına vardı - artık korkmuyordu bile. Neşeliydi aslında, garip bir sarhoşlukla

Bir çeşit heyecan. Çoktan vurulmuş, biber gazı sıkılmış ve bir Ziploc torbasıyla boğulmuştu ve lanet olası bir hamamböceği gibi Ashley ve Lars'ın - ve hatta Sandi'nin - ona fırlattığı her şeyden kurtulmuştu. Her şeye rağmen Darby hâlâ bu savaşın içindeydi. Bu çok kişiseldi; Ashley'le sekiz saat süren bu psikolojik düello, gecenin tüm hileleri ve dönüşleri, galibiyetleri ve mağlubiyetleri. Ve şimdi onun tüyler ürpertici şah matına tanık olmak zorundaydı. Olay gerçekleştiği anda orada olmak, yaklaşan ilk polis arabası kırmızı-mavi ışıklar saçtığında Ashley'in yüzündeki şoku görmek istiyordu. Bu onu tarif edemeyeceği kadar karanlık bir şekilde heyecanlandırmıştı.

Canımı yakacaksın, Ashley. Çok canımı yakacaksın. Şu son 15 dakika boyunca tamamen seninim. Ama ondan sonra?

Sen benimsin.

Ve hiçbir fikrin yok-

"Oh, hey." Ashley durdu. "Sen . . . otoyolda bir mesaj almışsın."

Mavi parıltı geri döndü. Yine telefonunu okuyordu.

Darby panikledi. 911 ikinci bir mesaj göndermiş olmalı. *Tabii* ki. İyi niyetli acil durum görevlisinin Darby'nin baskı altında olduğunu, telefonunun artık katilin elinde olduğunu bilmesine imkân yoktu.

"Nereden..." Ashley gözlerini kıstı. "Devon adında birinden. Devon adında birinden."

Sonra kırık iPhone'u ona uzattı ve gözleri odaklandığında Darby'nin dünyasından geriye ne kaldıysa dağıldı.

Olan oldu. Annem öldü.

"Ooh," dedi Ashley. "Garip."

Sonra da iPhone'unu ikiye böldü. "Yürümeye devam et."

* * *

Ön kapı bir silah sesi gibi kapandı.

Jay, Ed'i görünce çılgılık attı. Ashley sırtıttı, bembeyaz dişleriyle onu yakasından tutup bakmaya zorladı. "Harika, değil mi?"

Ed Schaeffer Colorado haritasının altında oturur pozisyonda yığılmıştı, Carhartt'ının önü koyu kanla parlıyordu. Odaya girdiklerinde başını onlara doğru eğdi ve dudakları konuşmaya çalışıyormuş gibi zayıf bir şekilde titredi.

"Kımıldama, Eddie." Sandi onun yanında diz çökmüş, harap olmuş çenesinin etrafına doğru uzunlukta tıbbi gazlı bez sarmaya çalışıyordu. Beyaz ilk yardım kutusu

Yerde açılmış, içindekiler dağılmıştı. "Kımıldama, sana yardım etmeye çalışıyorum-"

Titreyen ellerinin üzerinden Ed'in gözleri Darby'ye kaydı -bir tanıma parıltısı- ve tekrar konuşmaya çalıştı ama sadece iniltili bir hırıltı çıkarabildi. Yılan gibi pıhtılaşmış bir ağız dolusu kan kilitli dişlerinin arasından fişkirarak kucağına sıçradı.

Jay ağladı, gözlerini kaçırmak için çabaladı ama Ashley buna izin vermedi. "Gördün mü?" dedi kulağına. "Bu bir kırmızı kart."

Odanın öbür ucundaki Lars tüm bu olanları bir korkuluk gibi izliyordu. Bir elinde 45'lik, diğerinde beyaz bir sürahi çamaşır suyu, Ed'in boğuk çığlığı kapalı havada ateş perdesine ulaşırken.

Tüm bu dehşet Darby'nin gözünden kaçmadı.

Orada değildi. Gerçekten orada değildi. Başka bir yerdeydi ve bu dünya kayganlaşmış, yağla renklenmişti. Işıklar şaftlara bulaşmıştı. Vücudu soğuk bir giysiydi, kalp atışları ve nefesleri yavaş, mekanik bir ritme giriyordu. Küçük bir yaratığın, belki de en gerçek benliğinin, kendi kafatasının içinde kolları çektiğini ve kamera görüntülerini izlediğini hayal etti. Bunu bir filmde görmüştü - *Siyah Giyen Adamlar*. Yıllar önce annesiyle birlikte bodrumdaki kanepede Snoopy battaniyesini paylaşarak izledikleri DVD'yi hatırladı. *Will Smith'i seviyorum, demişti* annesi ona, şeftali gibi kokan bir içkiyi yudumlarken. *İstediği zaman beni kurtarabilir*.

Darby onun artık gittiğini fark etti.

Maya Thorne'un bedeni Provo, Utah'taki bir hastanede kalacaktı, ancak kafasının içinde yaşayan minik varlık sonsuza dek kaybolmuştu.

Şimdi Ashley onun sağ elini sıkıyor, buz gibi parmaklarını randevuya çıkmış gençler gibi onunkilere kenetliyor ve ona odanın içinde rehberlik ediyordu. Ed ve Sandi'yi, taş tezgâhı, kahve makinelerini geçti. Adamın onu nereye götürdüğünü bilmiyordu, umurunda da değildi. Uyuşuk bir şekilde sağ ayağının kırmızı ayak izleri bıraktığını fark etti - Ed'in kan gölünün içinde uyurgezer gibi yürümüştü. Bir kâbus gibi, sadece her şeyin bitmesini istiyordu.

Lütfen bitmesi için.

Boynunu bükerek duvardaki eski Garfield saatine baktı. Saat sabah 5:19'u gösteriyordu. Yaz saati uygulaması için bir saat eksiltmişti.

Saat sabahın 4:19'u oldu.

911'in mesajını sabah 3:58'de almıştı. Geri dönüş yirmi bir dakika sürmüştü. Otuzdan çıkarınca dokuz dakika ediyordu.

polis buraya gelene kadar. Dokuz kısa dakika.

*Dokuz dakika daha
hayatta kal. Hepsi bu
kadar.*

Ashley onu aniden durdurdu - burada, kapıcının dolap kapısında. Kilidini açtığından beri hâlâ yarı açıktı. Şimdi onu yavaşça, baş döndürücü bir tango gibi döndürdü ve duvara doğru itti.

"Buraya otur,"
dedi.

O yapmadı.

"Oturun lütfen."

Başını salladı ve gözyaşlarıyla yere vurdu. Sinüsleri ağrıyordu.

"Oturmayacak mısınız?"

Tekrar başını salladı. "Yorgun
değil misin?"

Çok yorulmuştu. Sinirleri parçalanmış, kasları et sarkmıştı. Düşünceleri bulanıktı. Ama bir şekilde, şimdi oturursa her şeyin biteceğini biliyordu. İradesini kaybedecekti. Bir daha asla ayağa kalkamayacaktı.

Bir an için ağzından kaçırmayı, söylenmemesi mümkün olmayan şeyi söylemeyi düşündü: *Ashley, anahtarlarını erkekler tuvaletinde pencereden attım. Sadece on, belki de yirmi metre ötede karın üzerine düştüler.*

Beni öldürebilirsin. İşim bitti.

Odanın diğer ucunda Jay ağlıyordu. Kemirgen Surat onun yanında diz çökmüş, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ed'e bakma. Ona bakma, tamam mı? O iyi-"

Sandi çenesine bir bandaj daha sararken Ed burnundan acı dolu bir nefes daha aldı ve sonra ıslak bir geçirmeye benzer garip bir ses çıkardı. Temiz beyaz gazlı bez kırmızıyı lekeledi.

"O iyi, Jaybird. Çember zamanı oynamak ister misin?"

"Hepimiz ..." Sandi içini çekerek Ed'in kanını pantolonuna sildi. "Hepimiz hayatımızın geri kalanını hapiste geçireceğiz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ashley onu görmezden geldi. Siyah bir gölgeydi, Darby'nin üzerinde yükseliyor, onu inceliyordu. Hâlâ bileğini tutuyor, onu yarı açık dolap kapısına hapsediyordu. Gözleri vücudunda aşağı yukarı hareket ediyordu.

Darby yere, buzla kesilmiş, kir ve kanla kahverengileşmiş sekiz numara Converse'ine baktı. On gün önce bir kutunun içinde yeniydiler.

"Were . . ." Ashley boğazını temizledi. "Annenle yakın mıydınız?"

Başını iki yana salladı.

"Hayır mı?"

"Pek sayılmaz."

Daha yakına eğildi. "Neden olmasın?"

Hiçbir şey söylemedi. Kadın adamın bileğini kavramasına karşı koydu ve adam da diğer eliyle nazikçe karşılık vererek çivi tabancasını kadının karnına dayadı. Parmak eklemi tetiğin üzerindeydi. Bu şeyin rengiyle ilgili bir şey - mide bulandırıcı bir Crayola-turuncu - onu büyük boy bir çocuk oynacağı gibi gösteriyordu.

Adam tekrarladı, sıcak nefesi kızın boynunda karıncalanıyordu: "Neden olmasın, Darbs?"

"Ben Berbat bir kızdım." Sesi titriyordu ama kendini sakinleştirdi. Sonra, bir setin yıkılması gibi, her şey ortaya çıktı: "Ondan faydalandım. Onu manipüle ettim. Ona korkunç şeyler söyledim. Bir keresinde ayakkabı bağıyla arabasını çaldım. Günlerce nereye gittiğimi ya da kiminle çıktığımı ona söylemeden ayrıldım. Ona ülser vermiş olmalıyım. Ne zaman . Üniversiteye gittiğimde vedalaşmadık bile. Honda'ma bindim ve Boulder'a gittim. Çıkarken dolaptan bir şişe cin çaldım."

Yurt odasında tek başına içtiğini hatırlıyordu. Yabancıların mezarlarından, kara kalem ve balmumu gölgeleriyle çizilmiş isimlerden ve doğum tarihlerinden oluşan kasvetli bir duvar kağıdının altında boğazındaki ekşi yanığı.

Ashley başını salladı, saçlarını kokladı. "Özür dilerim." "Üzgün değilsin."

"Öyleyim."

"Yalan söylüyorsun-"

"Ciddiyim," dedi. "Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm."

"Olmazdım," dedi Darby dişlerinin arasından. "Eğer annen olsaydı."

Daha fazla gözyaşının geldiğini hissetti, tahriş olmuş gözlerini yakıyordu ama onlarla savaştı. Şimdi başlayamazdı. Bu daha sonra olacaktı. Daha sonra, daha sonra, daha sonra. Polisler kapıyı kırıp Ashley ve Lars'ı kurşun yağmuruna tuttuktan sonra, Sandi kelepçelendikten sonra, Darby ve Jay omuzlarına yün battaniyeler örtülmüş bir ambulanda güvende olduklarında. O zaman, ancak o zaman doğru düzgün yas tutabilirdi.

Ashley kaşlarını çattı. "*Ayakkabı bağıyla* nasıl araba çaldın?"

Cevap vermedi. Sıradan bir hikâyeydi. Annesinin Subaru'suna daha önce bir kez girilmiş ve aptal hırsız arabayı parçalamıştı.

düz kontak yapmaya çalışırken bir tornavida ile. İki anahtar gerekiyordu - biri kapı diğeri de kontak için. Darby birini almıştı ama diğeri almamıştı.

Seni kokuşmuş küçük orospu, demişti annesi verandadan, kendi Subaru'sunun gecenin üçünde garaj yoluna girişini izlerken.

Seni çürümüş küçük kaltak.

"Ve . . ." Ashley toparladı. "Demek minibüsümüze böyle girdin, ha?"

Başını salladı ve bir gözyaşı daha yere düştü.

"Vay canına. Sanki bu gece kaderde varmış gibi." Tekrar sırtıttı. "Her zaman her şeyin bir nedeni olduğuna inanmışımdır, eğer teselli olacaksa."

Değildi.

Ölümün sizi bir insandan bir fikre dönüştürmesi beklenir. Ama Darby için annesi her zaman bir fikirdi. Her nasılsa, Provo'da aynı iki yatak odalı küçük evde on sekiz yıl yaşadıktan, aynı yemekleri yedikten, aynı televizyonu izledikten, aynı kanepede oturduktan sonra, Maya Thorne'un kim olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilememişti. Bir insan olarak değil. Kesinlikle Darby hiç var olmasaydı, olacağı kişi olarak değil. Gerçekten sadece grip olsaydı.

Tanrım, anne, özür dilerim.

Neredeyse kırılıyordu. Ama yapamadı - onun önünde olmazdı. Bu yüzden göğsünde ıslak, düğümlü bir havlu gibi kalın bir şekilde yapıştı, ruhunda donuk bir ağrı.

Her şey için çok üzgünüm-

Ashley onu uzun bir süre daha inceledi. Düşünceli bir nefes daha. Terinin yoğun kokusu. Dilinin dudaklarının arkasında hareket ettiğini duydu, sanki tam olarak söyleyemediği kelimelerle güreşiyordu. Sonunda tekrar konuştuğunda sesi farklıydı, tanımlayamadığı bir duygunun etkisindeydi: "Keşke benim kız arkadaşım olsaydın, Darby."

Hiçbir şey söylemedi.

"Keşke sen ve ben ... farklı koşullar altında tanışsaydık. Bu, tüm bunlar, ben değilim. Tamam mı? Ben kötü değilim. Sabıka kaydım yok. Bu geceden önce kimseyi incitmedim. İçki ya da sigara bile içmiyorum. Ben sadece güneye giden küçük bir şeye karışan bir işletme sahibiyim ve şimdi kardeşimi korumak için bu pisliği temizlemek zorundayım. Anladın mı? Ve sen buna engel oluyorsun. O yüzden işler çirkinleşmeden tekrar soruyorum - anahtarlarım nerede?"

Gözlerini dikmiş, kaya gibi sert, hiçbir şey vermeden bakıyordu.

Ashley'in omzunun üzerinden saati görebiliyordu. Üzerindeki karakterleri. Turuncu Garfield hâlâ pembe Arlene'e gül veriyordu. Bulanık gözleri yelkovana odaklandı - artık neredeyse dikeydi. Sabah 4:22.

Polisler gelene kadar beş dakika.

"Beni duydun mu Ashley?" Sandi ayağa kalktı. "Psikotik bir nöbet mi geçiriyorsun? Anahtarlar olsun ya da olmasın, her şey bitti. Hepimiz hapse gireceğiz."

"Hayır, değiliz."

"Nasıl anladın?"

Ashley cevap vermedi. Onun yerine karanlık silueti Darby'ye döndü ve bileğini kavrayışı değişti. Parmakları nemli ahtapot dokunaçları gibi Darby'nin teninde geziniyor, onun etrafında yeniden düzenleniyor ve sıkılaşıyordu. Ve elini yukarı kaldırdı, yukarı, duvara doğru kaydırды ...

Sandi sesini yükseltti. "Ona ne yapıyorsun?"

Darby görmek için boynunu bükte - adam sağ elini malzeme dolabının kapısına dayamıştı. Kapının menteşesine doğru. Parmak uçlarını eski yağ ve kahverengi pas boşluklarıyla beneklenmiş altın çenelere bastırıyordu. Serçe parmağının çatırtı mavisine boyanmış tırnağını gördü, savunmasız eti giyotindeki küçük bir kafa gibi oraya oturmuştu.

Beş dakika.

Ashley'e baktı, içi panikle burkulmuştu.

Çivi tabancasını koltuk altına sıkıştırmış, boştaki eliyle kapı kolunu kavramak için eğilmişti. "Bunu hatırlamıyor olabilirsin Darbs, ama bu gece erken saatlerde kapı menteşesi fobim yüzünden benimle dalga geçmiştin. Bunu hatırlıyor musun? Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Gözlerini kapadı, asitli gözyaşlarını sıktı, her şeyin geçmesini diledi-

"Evet, *oops*, huh?"

-Ama gerçektir. Her şey şu anda gerçekten oluyordu ve asla geri alınamazdı ve sanatçının parmakları anlayışsız metal tarafından ezilmek üzereydi.

Sandi'nin nefesi kesildi. "*Tanrım*, Ashley-"

Jay, Lars'a karşı koyarak, "Yapma," diye yalvardı. "Lütfen, yapma-"

Ama Ashley Garver'ın uzun gölgesi onu dinlemiyordu. Dudaklarını yalayarak Darby'ye doğru yaklaştı ve Darby tatlı, bakteriyel ve kokuşmuş bir şeyin kokusunu aldı,

Çürüyen et gibi. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun. Eğer bana söylersen, sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum, tamam mı? Söz veriyorum. Nerede? Nerede. Anahtarlarım. Anahtarlarım?"

Beş dakika-beş dakika-beş dakika-

Gözlerini açmaya, gözyaşlarını kırıştırmaya, yutkunarak aldığı nefesleri düzene sokmaya, canavarın yeşil gözlerinin içine bakmaya zorladı kendini. Yemi yutamazdı. Teslim olup bu oyunu oynayamazdı, çünkü anahtarlığının nerede olduğunu öğrendiği anda onu öldürecekti. Başka bir seçenek yoktu. Ashley Garver pek *çok* şeydi ama her şeyden önce patolojik bir yalancıydı.

"Lütfen Darbs, söyle de sana zarar vermek zorunda kalmayayım. Çünkü söylemezsen, beni bu kapıyı çarpmaya zorlayacaksın."

Gözlerindeki acı dolu parıltıyı görebilmesi için yakınına diz çöktü. Bütün bunların kurmaca olduğunu biliyordu. Hydra'nın bir başka başı. Bu müzakere de bu gece tanık olduğu diğer eylemler gibiydi, Ashley'in bir süre giyilip sonra atılacak başka bir versiyonuydu, tıpkı bir pitonun buruşuk gri derisinden sürünerek çıkması gibi.

Tüm oda sessizliğe gömülmüş, onun cevabını bekliyordu.

Nefes alın. Beşe kadar say. Nefes verin.

"Eğer sana söylersen," diye fısıldadı, "nasıl olsa kapıyı çarpacaksın."

Adamın gözleri karardı. "Akıllı kız."

O zaman yaptı.

Sabah 4:26.

Yolda, Otoyol Devriyesi Onbaşı Ron Hill, iki sıfır yedi çağrısını netleştirmek için Merkeze iki kez sordu, ancak daha fazla bilgi mevcut değildi. İsim yok. Geçmişi yok. Sadece bir araç (gri minibüs), bir plaka (VBH9045) ve 9-1-1'e kısa mesaj yoluyla gönderilen kabaca bir konum. Başka temas yok. Arama yok. Muhtemelen cep telefonu hizmetinin yetersizliği ve bu geceki rekor kıran kış fırtınası nedeniyle tüm takipler başarısız olmuştu.

Şaka gibi geldi.

En kötü aramalar ilk başta hep şaka gibi gelir.

Kruvazörü yokuş yukarı çalkalanıyor, silindirler ateşleniyor, kum ve çakıl alt takımında gürültülü bir şekilde takırdıyordu. Teorik olarak, CDOT'un bu yükseklikte yol bakımı için belirli bir düzeni vardır - küreme, sonra buz çözme, sonra kum ve tuz

- Ama görünüşe göre A takımı Noel arifesinde izin almış. Tüm çaba, onlara fazla mesai öderken kedileri gütmeye alıştırmaları gibi görünüyordu. CB frekanslarını dinlerken, bu ona eski komutanının denizcilerin düşman ateşine maruz kalma riskini göze alarak düzen dışına çıkmaları için kullandığı deyişi hatırlattı: *gagglesfuck*.

Ron otuz altı yaşındaydı, bebek yüzlüydü, grafik tasarım eğitimi almış ama eş olmaya karar vermiş bir karısı ve büyüdüğünde polis olmak isteyen beş yaşında bir oğlu vardı. Bu yüzden ondan nefret ediyordu. Hız tuzaklarında uyuduğu için iki kez azarlanmıştı ve bir kez de eylem sonrası raporunda 'gereksiz sözlü güç' olarak adlandırılan ve Ron'un hâlâ bir oksimoron olduğuna inandığı şey yüzünden.

Bu akşamki 7 vardiyasından önce, karısının bavulunu dolapta bulmuştu.

Dik ve yarı dolu.

Bunu düşünürken, sağında beliren, tepesi karla kaplı, uzun farlarında parlayan mavi tabelayı neredeyse kaçıırıyordu:

DINLENME ALANINA BİR MIL.

* * *

"Hey." Parmaklar Darby'nin yüzünde şakladı. "Bir saniyeliğine seni kaybettim." Sağ eli kaynar suya batırılmış gibi hissediyordu.

İlk başta hiç acımamıştı - sadece yer değiştiren havanın vınlaması ve sağ kulak zarının yanında çarpan kapının top patlaması - ve bir an sonra acı geldi. Sağır edici, paramparça edici. Bir anda balyoz gibi

Künt ve iğne keskinliğinde. Onu bedeninden, bu dünyadan dışarı fırlattı. Kapkara bir an için hiçbir yerdeydi ve bir an sonra Provo'daki küçük çocukluk evine geri dönmüştü, yine altı yaşındaydı, gıcırdayan merdivenlerden hızla çıkıyor, annesinin yatağının sıcak battaniyelerine savruluyor, cadı saati kâbusundan kaçıyordu. *Yanımdayım, diye* fısıldadı annesi, komodinin lambasını yakarak.

*Sadece bir rüyaydı,
bebeğim. Hepsini hayal
ettin.*

Seni yakaladım-

Sonra yatak odası boya gibi akıp gitti ve Darby Colorado'daki bu küçük dinlenme tesisinde, floresan ışıkları ve bayat kahvesiyle, asla kaçamayacağı bu cehennem gibi yerdeydi. Bilincini kaybettiğinde çömelmişti, sırtı kapıya dönüktü. Boğazında ekşi bir tat vardı. Sağ eline bakmaya korkuyordu. Ne olduğunu biliyordu. Kapının kapalı olduğunu, en az iki parmağının kapının içinde ezildiğini, acımasız pirinç dişlerin arasında un ufak olduğunu biliyordu-

Seni yakaladım, Darby-

"Dünya'dan Darbs'a." Ashley parmaklarını şıklattı. "Aklının başına gelmesini istiyorum." "Ashley," diye tısladı Sandi. "Sen *delirmişsin*. Aklını kaçırmışsın-"

Darby cesaretini toplayıp eline baktı ve sulu gözyaşlarını kırıştırdı. Yüzük ve serçe parmakları menteşenin üzerinde, kapının makas çenelerinin içinde kaybolmuştu. Gitmişti. Bu ona mide bulandırıcı, ürpertici bir sarsıntı verdi. Vücudu orada *bitmişti*. Bu onun eli olamazdı ama öyleydi. Parmaklarının kapının içinde nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordu - deri patlamış, dokular parçalanmış, kemikler kıymıklara ayrılmıştı. Tendonlar ezilmiş ve kırmızı spagetti eriştelere dönüşmüştü. Her nasılsa beklediğinden daha az kan vardı; sadece uzun, parlak bir boncuk kapı çerçevesinden aşağı akıyordu.

Çatlamış tahtadan aşağı inişini izledi. "Ashley,"
diye bağırdı Sandi. "Dinliyor musun ki?"

Darby yara almamış sol eliyle kapı koluna uzandı, iki kez ıskaladı, sonunda uyuşmuş parmaklarını kapı kolunun etrafına kapattı, dolap kapısını açıp parçalanmış elini kurtarmak, iğrenç, yürek parçalayıcı hasarı ortaya çıkarmak için - ama kapı kolu dönmedi. *Kilitlemişti*, piç herif.

Ashley odanın öbür ucuna doğru yürüdü, anahtarı cebine attı ve onu orada bıraktı. "Pekala, Sandi. Seninle eşitlenme vaktim geldi."

"Oh, *şimdi* zamanı mı? Tüm bunlardan sonra mı?"

"Sandi, açıklamama izin ver-"

"Ah, tabii." Plastik ilk yardım kutusunu ona doğru fırlattı, adam da kutuyu taş tezgâha çarparak uzaklaştırdı. "Bana söz vermiştin Ashley. Bütün bunlar olurken *kimsenin zarar görmemesi* gerekiyordu-"

Yaklaştı. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Kötü haber veren bir cerrah gibi yavaş ve kesin konuştu. "Buradaki buluşmamız, depo anahtarını bana teslim etmen için halka açık gizli bir yer bulmakla ilgili değildi. Yani, evet, planınız buydu ve belki de o steroid iğnelerini Jaybird'ü dayandıkları sürece hayatta tutmak için kullanacağım."
."

Sandi'nin gözleri buz gibi bir dehşetle açıldı.

"Ama benim de bir planım vardı." Yaklaşmaya devam etti. "Ve ortaya çıktı ki, *Senin planın benim* planımın sadece bir parçasıydı."

Sandi bir adım daha geri çekildi, adamın geniş omuzları, katıksız varlığı ve tepesinde titreyen floresan ışıkları karşısında felç olmuştu.

Sessizlik.

"Bilirsin işte..." Ashley omuz silkti. "Gerçekten şimdiye kadar kaçmaya çalışacağını düşünmüştüm."

Denedi.

Çok hızlıydı.

Darby'nin çok iyi bildiği o kaslı tutuşuyla dirseğini kavradı ve bir aikido dönüşüyle Sandi'yi yere fırlattı. Ayakkabısının teki fırladı. Yere düşerken diğer ayağı otomatik tekmeledi ve camı çatlaklarla opak hale getirdi. Ashley çoktan onun üstüne çıkmış, dizini sırtına koyarak onu yüzüstü yatmaya zorluyordu.

Ed ileri atılmak için çabaladı ama Lars 45'liğini doğrulttu. "Ah, hayır, hayır."

Şimdi Ashley kadını kafa derisinden yakaladı, iki yumruğu da siyah çanak şeklindeki saç kesiminde sıkılıydı ve başını geriye, destekli dizine doğru çekti. "Sen dedin. Sandi, bunu hatırlamıyor olabilirsin ama bu gece erken saatlerde Lars hakkında, onun durumu hakkında çok kötü şeyler söyledin. Annemizin yıllar önce, o henüz bir embriyoyken yaptığı seçimler yüzünden. Bu ne kadar adil? Hadi ama Sandi. *Küçük kardeşimi sevdiğimi biliyorsun-*"

Adamın kalın pençesine karşı çığlık attı.

"Geri al, Sandi." Boynunu daha sert bükte. "Söylediklerini geri al."

Sesli harflerle haykırdı.

"Tekrar dene. Seni duyamıyorum-"

Nefes nefese kaldı: "I . . . Geri alıyorum-"

"Tamam, bu güzel bir jest." Ashley Lars'a baktı. "Ee, küçük kardeşim? Sandi'nin özrünü kabul ediyor musun?"

Lars gücün tadını çıkararak sırttı ve başını iki kez salladı.

"Lütfen. *Lütfen, ben-*"

Ashley, Sandi'nin kafa derisi üzerindeki tutuşunu ayarladı, botunu kürek kemiklerinin arasına daha yükseğe yerleştirdi (kaldıraç için, Darby fark etti) ve sertçe çekti.

Sonunda kadının boynu kırıldı. Çabuk ya da acısız olmadı. Sandi havasız kalana kadar çığlık attı, yüzü çürümüş bir mor renge büründü, gözleri dümdüz olmadan önce şişti, parmakları pençeliyor, tekmeliyordu. Ashley bir kez durakladı, başını daha sert, daha sert, daha *sert*, şimdi doksan derece geriye doğru çekmeden önce tutuşunu ayarladı, sonunda omurgası duyulabilir, ıslak bir dizde yerinden çıkana kadar. Parmak eklemleri patlar gibi. Hâlâ bilinci yerinde olsaydı, vücudunun uyuşmasının felçli dehşetini yaşayabilirdi. Bu zorlayıcı, beceriksiz, homurtulu bir süreçti ve kadının gözle görülür bir şekilde ölmesi tam otuz saniye sürdü.

Sonra Ashley bıraktı, Sandi'nin alnının fayansa çarpmasına izin verdi, boynu ayrılmış kemiklerle doluydu. Ayağa kalktı, yüzü kıpkırmızıydı.

Lars şimdi yaralı ellerini çırpıyor, sanki hepsini sona erdirecek kart numarasını görmüş gibi heyecanla kıkırdıyordu.

Az önce bir cinayete tanık oldum, diye düşündü Darby. Az önce. Göz göre göre. Sandi Schaeffer - San Diego okul otobüsü şoförü, bu karışık fidye komplosunun suç ortağı - artık sonsuza dek gitmişti. Bir insan hayatı, bir ruh, sönmüştü. İster kapı menteşeleri, ister Lars'ın fetal alkol sendromu olsun, Ashley Garver'ın hoşuna gitmeyen bir cümle söyleyin, geçerken bile olsa unutmaz. Not alır. Ve daha sonra, etinden payını alır.

"Hey, küçük kardeşim." Nefesini tuttu ve kadının sıcak bedenini işaret etti. "Komik bir şey duymak ister misin? Şu an önemli değil ama bu İsa manyağı sana payını neye harcamayı planladığını söyledi mi?"

"Ne?"

"Kadın sığınma evleri. Gerçek hayattaki Rahibe Teresa gibi, Kaliforniya'nın dört bir yanındaki şiddet görmüş kadın sığınma evlerine bağışlanan altı rakam. *Buna inanabiliyor* musunuz?"

Lars kalın kalın güldü.

Darby başını kaldırıp Garfield saatine baktı ama gözleri vazelin gözyaşlarıyla dolmuştu. Polislerin gelmesine belki üç dakika vardı? İki dakika mı? Bilemiyordu. Zihni jiletlerden oluşan bir girdap gibiydi. Gözlerini tekrar kapadı, umutsuzca tekrar altı yaşında olmayı diledi. Bunun liseden önce, Smirnoff Ice'tan, sokağa çıkma yasağından, marihuana kurabiyelerinden ve Depo-Provera'dan önce, her şey karmaşıklaşmadan önce, annesinin kollarına sarılmış, gözyaşlarını kırkıştırarak, nefes nefese yatak odasından geçen çift eklemli köpek bacaklı hayalet kadını tarif ederken uyandığı bir başka cadı saati kabusu olmasını diledi-

Hayır, sadece bir rüyaydı.

Seni yakaladım, bebeğim. Sadece bir

rüyaydı. Sadece nefes al, beşe kadar

say ve-

Ashley dolap kapısını tıkırdattı. Zımpara kağıdının açıkta kalan sinirlere sürtünmesi gibi, elektrik gibi bileğini kıvranan karmaşık bir acı. Daha önce hiç duymadığı boğuk bir sesle çığlık attı.

"Üzgünüm, Darbs. Yine uyukluyordun." Alnındaki teri sildi. "İnan bana, bunun tek seferlik kolay bir iş olması gerekiyordu. Jaybird'ü malikânesinden alacak, Moose Head'deki bir depoya on iki saat sürecektik; Sandi'nin para, kabin anahtarları ve Jay'in aptal adrenalin iğnelerinin olduğu bir zulası vardı, hepsi sahte bir isim ve beş haneli bir şifreli kilit altında - bir-dokuz-sekiz-yedi-iki. Bunları alıp Sandi'nin ailesinin kulübesine gider ve bir ya da iki hafta boyunca tatlı bir fidye pazarlığı yaparız. Tamam mı?"

Kapıyı tekrar tıkırdattı - başka bir acı çığlığı.

"*Yanlı*ş. Jaybird'ü sürpriz bir şekilde evlat edindikten ve Mojave'yi yarıladıktan sonra, Sandi'nin aptal Sentry Storage'ında bir hırsızlık olduğunu ve tüm şifreli kilitlerin ele geçirildiğini öğrendik. Anlaşıldı, değil mi? Yani Kaliforniya'da sadece Sandi'de olan varsayılan anahtarları kullanmaya geri dönmüşlerdi. Ve sorun iki - Bay Nissen, talimatlarımızda açıkça yapmamasını söylemesine rağmen polisleri aradı ve şimdi Sandi, Jay'i en son gören lanet olası *okul otobüsü şoförü olduğu için* her türlü inceleme altındaydı. Bu arada biz de Rocky Dağları'nda

Kalacak bir yer ve minibüste fırtına gibi kusan hasta bir çocuk. Ne yapsaydık? Ha?"

Kapı tokmağını tekrar tıkırdatacakmış gibi öne doğru uzandı - Darby irkildi - ama o bir anlık merhamet gösterip yapmadı.

"Bu yüzden Sandi, polis için bir kılıf olarak Denver'a bir son dakika aile Noel gezisi hazırladı, böylece bizimle halka açık bir yerde buluşabilecek ve Jay'in ilaçlarına ve malzemelerimize erişebilmemiz için bize deponun anahtarını verebilecekti. Bu da beni üçüncü soruna getiriyor." Ashley dışarıyı işaret etti. "Bu lanet olası kış harikalar diyarı."

Darby'nin zihninde parçalar bir araya geldi: *Kar kıyameti hepsini buraya, teslim noktasına hapsetmişti. Zavallı Ed de Sandi'nin farkında olmadan kullandığı bir dekordu.*

Ve sonra ben ortaya çıktım.

Her şeyin büyüklüğü onu küçeltirmiş ve başını döndürmüştü. Bu engerek yuvasına akşam yedide, Red Bull'un etkisinde ve bitkin bir halde girmişti. Kendi kanının uzun, boncuk gibi damlayışını izledi. Artık neredeyse yere değiyordu.

"Ben aptal değilim," dedi Ashley. "Her şeyin dijital bir parmak izi bıraktığını bilecek kadar film izledim. İşin içinde polis olduğu için Jaybird'ün fidyesini annemle babamdan almak neredeyse imkânsız. Polisler de Sandi'nin peşinde. Birkaç ay önce okul hemşiresinin ofisinden Jay'in kortizol iğnelerini çaldı, bu yüzden bunu hemen onun üzerine yıkarlar. Sonra da muhtemelen bizi ispiyonlar, bu da onu bir sorumluluk haline getirir. O yüzden bize anahtarı verdikten sonra onu öldürmek için buraya geldik. Yanlış giden bir soygun gibi görünsün, suratından vurulsun. Ama kar fırtınasını ya da Kuzen Ed'i getirmesini beklemiyordum. Ve tabii ki *seni de beklemiyordum.*"

Her şey birbirine kenetlenmiş ve ürkütücü bir anlam kazanmıştı. Darby'nin zihninin arkasında çözülmemiş bir gerilimle yanan son bir bilinmeyen dışında. "O zaman... eğer fidye parası yoksa, Jay'i ne yapacaksınız?"

"Hey." Ashley parmaklarını tekrar kızın yüzüne doğru şaklattı. "Önce benimkine cevap ver, tamam mı? Anahtarlarım nerede?"

"Onunla ne yapacaksın?"

Suçlulukla gülümsedi. "Bu seni işbirliği yapmaz hale getirir." "Öyle mi? Bütün gece ne halt ettim ben?"

"Güven bana, Darbs. Sadece bu konuda bana güven." Turuncu çivi tabancasını eline alarak ayağa kalktı ve odanın içinde volta attı. "Çünkü, şükürler olsun ki

Seni çözdüm. Güneş doğana kadar, kanlı hamburger ellerinden başka bir şeyin kalmayana kadar o kapıyı her bir parmağına çarpabilirim ve yine de bana bilmem gerekeni söylemeyeceksin, çünkü sen o tür bir insan değilsin. Sen bir kahramansın, kanayan bir kalpsin. Bütün gecen cehenneme döndü çünkü bir yabancıyı kurtarmak için bir minibüse girdin. Bil bakalım ne oldu? İşte sana bir başkasını kurtarma şansı."

Ed'in yanına çömeldi ve çivi tabancasını alnına bastırdı. Yaşlı adamın göz kapakları halsizce yarı açık bir şekilde kaydı.

"Şimdi Darbs," dedi Ashley, "beşten geriye doğru sayacağım. Anahtarlığımı nereye sakladığınızı söyleyeceksin yoksa Ed'i öldürürüm."

Başını salladı, çaresiz bir inkârla sağa sola savruldu. Duvardaki Garfield saati şimdi sabah 5:30'u (4:30) gösteriyordu.

Otuz iki dakika oldu. Polis gecikti- Ashley sesini yükseltti. "Beş."

"Hayır. Ben . . .

Yapamam-" "Dört."

"Lütfen, Ashley-"

"Üç. *Hadi*, Darbs." Çivi tabancasının namlusunu Ed'in alnına acımasız, morartıcı darbelerle vurdu: "Bak. Ona. Ona."

Ed şimdi odanın öbür ucundan, yaşaran gözlerle ona bakıyordu. Zavallı yaşlı Edward Schaeffer, Aurora, Colorado'da onu bekleyen yabancılaşmış bir ailesi olan eski veteriner. Bir insan örtbas hikâyesi; Sandi'nin istemeden verdiği ikincil zarar. Nemli kırmızı gazlı bezle boğulmuş dudaklarını tekrar oynatıyor, ağzının çatısına saplanmış diliyle kelimeler oluşturmaya çalışıyordu. Ashley'e bilmek istediği şeyi söylemesi için yalvaran gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. *Lütfen ona söyle-*

"Ashley'e söylersem," diye fısıldadı Darby Ed'e, "ikimizi de öldürürler-"

Bu doğrudu ama onu rahatlatmak için başka, daha büyük bir gerçeği söyleyebilmeyi diledi: *Polis neredeyse geldi. Birkaç dakika geciktiler. Her an kapıyı kırıp Ashley ve Lars'ı vurabilirler.*

"İki."

"I . . . Bunu söyleyemem." Bunun ne anlama geldiğini anlayarak Ed'e baktı ve dudaklarından hıçkırıklar döküldü. "Ben ... Tanrım, *çok üzgünüm-*"

Ed yavaşça, bilerek başını salladı, kucağına tel tel kan damlıyordu. Sanki bir şekilde, imkânsız bir şekilde anlamıştı.

Bunu ona haykırmak istedi: *Her an, şimdi, Ed. Polisler bizi kurtarmaya geliyor. Lütfen, Tanrım, zamanında gelsinler-*
Ashley'nin sesindeki sabır tükenmişti. "Bir."

* * *

"10-20-3. Yapıya yaya olarak yaklaşıyorum."

Onbaşı Ron Hill omuz telsizini sıktı ve bir kar yığınının takılarak eldivenli avucuyla kendini yakaladı. Buz burada kaya gibi sertti, yontulmuş çimento gibiydi. Wanapa ziyaretçi merkezinden sadece birkaç adım ötede idi.

Daire şeklindeki lambanın altından geçerek ön kapıya ulaştı. Merkezden ilk iki sıfır yedi mesajın ötesinde başka bir bilgi gelmemesi yine sinir bozucuydu.

Maglite'ıyla kapıya vurdu. "Otoyol Devriyesi." Bir cevap bekledi.

Sonra, biraz daha boğuk bir sesle: "Polis. Burada kimse var mı?"

Teknik olarak hâlâ kamuya açık bir binaydı ama sağ eli Glock 17'sinin topuğuna gitti, kapı kolunu kavradı ve tuğla duvarı siper olarak kullanarak çığırdayan karın içine doğru yan adımlarla ilerledi.

Giriş tatbikatlarında, kapı girişlerine *ölümcül huniler* denir çünkü bunlar savunmacının doğal odak noktasıdır. Bir duvarı havaya uçurmadığınız sürece bundan kaçış yoktur - kelimenin tam anlamıyla kötü adamın görüş alanına girmiş olursunuz. Eğer bu mola yerinde gerçekten iki sıfır yedi bir adam olsaydı, şu anda bir av tüfeğinin namlusunun ucunda kapıyı izliyor olurdu, belki de rehinelerinin arkasına saklanmak için çömelmiş olurdu.

Ya da sadece boş, zararsız bir oda. Merkezin bildiği bir şey değildi.

Keskin bir rüzgâr Gore-Tex ceketini çekiştirerek kuru kar tanelerini kapıya savuruyordu ve şimdi Onbaşı Hill neyi beklediğinden emin değildi. Sara'nın lanet olası bavulunu hazırlamasını mı? Canı cehenneme.

Kapı kolunu çevirdi.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

* * *

"Sıfır," dedi Ashley.

Ama Darby dinlemiyordu, çünkü bir şey fark etmişti. Ashley'in yanından geçip Ed'in arkasındaki duvarda asılı duran Colorado haritasına baktı ve kalbi ağır, iğrenç bir korkuyla doldu. Yedinci Eyalet Yolu haritada kalın mavi bir çizgiydi, dağ topografyası boyunca kayıyordu ve dinlenme alanları kırmızı daireler olarak işaretlenmişti. Wanapa, Wanapani, Colchuck, Nisqual.

Bu Wanapani'ydi. *Büyük Şeytan.*

Wanapa değil.

Ama 911'e göndereceği mesajı gecenin erken saatlerinde, saat 21.00 sularında, bunu öğrenmeden önce yazmıştı. İçeri dönüp haritayı yeniden incelemekten ve hatasını fark etmeden önce - her ikisi de şeytanlarla ilgili, benzer görünümlü, benzer sesli iki Kızılderili ismini yer değiştirmişti.

Polislere gönderdiğim mesaj yanlış dinlenme alanına gitmiş.

Backbone Geçidi'nin 20 mil aşağısında, tamamen *farklı bir yere*. Kaza yapan on sekiz tekerlekli aracın diğer tarafına. Sonuçta polis gelmiyordu. Hâlâ kilometrelerce uzaktaydılar, ulaşamazlardı, yanlış yönlendirilmişlerdi. Kimse Ashley ve Lars'ı tutuklamaya gelmiyordu. Kimse onları kurtarmaya gelmiyordu.

Çılgılık atmak istedi.

Kilitli kapıya doğru sarktı, parmaklarının kapı çerçevesinin içinde büküldüğünü hissetti. Et öğütücü acının bir başka sarsıntısı. Kendini ağırlıksız, serbest düşüşe geçmiş, bilinmeyen bir derinliğe dalmış gibi hissediyordu. Her şeyin bitmesini diledi.

Kimse bizi kurtarmaya

gelmiyor. Hepimiz yalnızız.

Hepimizi öldürttüm-

Ashley hüsrana uğramış bir çocuk gibi huysuzca içini çekti ve şimdi çivi tabancasını Ed'in şakağına dayayıp tetiğe bastı-

"Dur," diye nefes nefese kaldı Darby. "Dur. Anahtarlarının nerede olduğunu sana söyleyeceğim, eğer . .

. eğer onu öldürmeyeceğine söz verersen." Ashley, "Söz veriyorum," dedi.

Bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Tabii ki yalandı. Ashley Garver bir sosyopattı. Sözler ve vaatler onun için anlamsızdı; bir virüsle pazarlık yapmaya çalışsanız da olurdu. Ama yine de dağıldı ve ona söyledi, tüm oda sessizliğe gömüldü, sesi kırık bir fısıltıya dönüştü: "Karda ...

. tuvalet penceresinin dışında. Onları oraya attım."

Ashley başını salladı. Önce Lars'a, sonra Jay'e baktı. Sonra tekrar ona döndü, dudakları çocuksu bir sırıtışla kıvrıldı. "Teşekkür ederim, Darbs. Başaracağın biliyordum," dedi ve çivi tabancasını Ed'in alnına doğru kaldırdı.

THWUMP.

Sabah 4:55.

Ashley kardeşine, "Ben anahtarlarla dönene kadar onu öldürme," diye tembihledi. "Doğruyu söylediğinden emin olmalıyım."

Kemirgen Surat Ed ve Sandi'nin cesetlerinin üzerine benzin dökerken başını salladı, onları sıırıslıklam etti, kıyafetlerini kararttı, saçlarını kaydırđı, yerdeki kana şeritler karıştırdı. Keskin dumanlar havayı kesiyordu. Sonra Darby'ye doğru bir yudum benzin döktü, ona yaklaşırken ağzından nefes alıyor, benzin bidonunu iki eliyle yukarı kaldırıyordu.

Gözlerini kapattı, buna hazırlanıyordu.

Buz gibi bir galon, ensesine çarparak, omuzlarına sıçrayarak ve saçlarını yüzüne yapıştıarak üzerine düştü. Damlacıklar arkasındaki kapıdan sıçradı ve şok edici bir soğuklukla dizlerinin üzerinde birikti. Gözlerinde, ağzında benzin, keskin bir tat. Yere tükürdü.

Lars, Jay'in omzunu tutarak odanın ortasına doğru geri geri gitti. Yakıt bidonunu yere bıraktı ve bidon hâlâ yarı dolu bir şekilde şıpırdadı. Bir rulo havlu ve o tanıdık beyaz Clorox sürahisinin hemen yanında. Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

DNA kanıtlarını parçalamak için çamaşır suyu. Parmak izleri için havlu. Diğer her şey için ateş.

Tezgâhı silmek için eğilen Lars'ın arka cebinden beyaz bir şey sarkıyordu. Onu tanıdı - Ashley'nin saatler önce otoparka attığı ve şimdi Lars tarafından itaatkâr bir şekilde geri alınan çorap içindeki taş. Kardeşler şu anda temizlik modundaydı ve kendilerini buradaki katliamla ilişkilendirebilecek her türlü adli ipucunu silmek için acımasız bir çalışma yürütüyorlardı.

Darby, *anahtarların bu yüzden bu kadar önemli olduğunu* fark etti. *Bu yüzden Ashley onları burada bırakamazdı.*

Onlar kanıt.

En kötüsü de ne? Onların saf, aptal iyimserliği. Bu kardeşler suç dehası değillerdi. Yakınından bile geçmediler. Bu binanın her santimetrekaresini yakıp kül etseler bile Colorado polisi bir *şeyler* bulurdu. Bir saç teli. Bir deri parçası. Astro'nun lastik izlerinde ayırt edici bir şey. Ashley'nin çelik tırnaklarından birinde bir başparmak izi. Ya da Sandi'yi onlara bağlayan ikinci dereceden bir ayrıntı; polis incelemesi altında çatlamadan önce onu ortadan kaldırmak için acele ederken gözden kaçırdıkları bir şey. Dikkatsiz davranmışlardı. Tüm bu fide planı safça ve

Aptalcaydı ve neredeyse kesinlikle başarısız olmaya mahkûmdu, ama bu gece masum insanların hayatına mal olmadan önce değil ve Darby'ye göre, her nasılsa tüm bunların en rahatsız edici kısmı buydu.

Yüzündeki yağlı saç telini sildi. Hızlandırıcı damlıyordu, yanarak ölmesine dakikalar kalmıştı, dehşete düşmesi, çılgılık atması, histerik olması gerektiğini biliyordu ama enerjisini toplayamıyordu. Sadece yorgun hissediyordu.

Ön kapı gıcırdadı - Ashley şimdi dışarı çıkıyordu. Sadece birkaç saniye kalmıştı. Ziyaretçi merkezinin arkasına gidecek ve anahtarlığını karda bulacaktı ve sonra Darby'nin hayatı Ed ve Sandi'ninki kadar değersiz olacaktı. Şanslıysa kafatasına bir çivi ya da kurşun, değilse bir kibrit çakılacaktı. Her iki durumda da burada, sağ eli bir kapıya çarparak ölecek, Ashley ve Lars Jay'le birlikte kaçarken kemikleri bu ateşli mezarda kararacaktı. Yanan ziyaretçi merkezi, yetkililer enkazın içindeki üç iskeleti bulana kadar faydalı bir dikkat dağıtıcı olacaktı. O zamana kadar Garver Kardeşler saatler ileride olacaktı. Kayıtsız bir dünyada kaybolmak için bolca zaman.

Ama geriye bir bilinmeyen kalmıştı. Son, kaşınan bir soru.

Jay ile ne yapacaklar?

Ashley, Sandi'yle burada buluşup onu öldürmeyi ve bağları koparmayı planlıyordu. Peki ya Jay? Eğer fidye için değilse.. .. o zaman ne?

Jay şimdi ona yaklaştı.

"Hayır. Daha fazla yaklaşma." Tekrar tükürdü. "Üzerimde benzin var."

Ama yine de geldi, küçük ayak sesleri karanlık su birikintisini dalgalandırdı ve sessizce Darby'nin dizine oturdu. Sonra yüzünü Darby'nin Art March kapüşonunun omzuna gömdü. Darby incinmemiş kolunu bu yabancının kızına doladı ve Ashley'in ayak sesleri dışarıda kaybolurken, kendi yansımalarının üzerine titreyen küçük bir kucaklaşmayla orada birlikte büzüldüler.

"Bana annenin öldüğünü söylememiştin," diye fısıldadı Jay. "Evet. Bir anda oldu."

"Özür dilerim."

"Sorun değil."

"Sana kötü mü davrandı?" "Hayır. Ben ona karşı kabaydım."

"Ama yine de birbirinizi seviyordunuz?"

"Karmaşık bir durum," dedi Darby. Elindeki en iyi cevap buydu ve bu onun kalbini kırdı. *Karışık bir durum.*

"Parmakların iyi mi?" "Bir kapının içinde kilitli kaldılar. Yani, hayır."

"Acıyor mu?"

"Başka bir şeyden konuşalım."

"Acıyor mu, Darby?"

"Şimdi daha az acıyor," diye yalan söyledi, kendi kanından ikinci bir damlanın kapı pervazından aşağı inişini izledi, ilkinden daha kalındı. Gaz dumanı zihnini bulandırıyor, düşüncelerini suluboya gibi bulaştırıyordu. "Bir süre senin dinozorların hakkında konuşabilir miyiz?"

"Hayır." Jay başını salladı. "İstemiyorum."

"Hadi ama."

"Hayır, Darby-"

"Lütfen bana en sevdiğinden, Eustrepto-thing'den bahset-"

"İstemiyorum-"

Darby'nin gözyaşları şimdi, her zamankinden daha fazla geliyordu. Sert, boğucu hıçkırıklar, göğsünde bir nöbet gibi. Arkasını döndü. Jay'in görmesine izin veremezdi.

Sonra Jay ağırlığını kaydırды ve Darby kızın sadece kucağına yerleştiğini düşündü - ta ki sol avucuna bir şeyin dokunduğunu hissedene kadar. Küçük, metalik, buz gibi.

İsviçre çakısı. Onu tamamen unutmuştu. "Sonra," diye fısıldadı Jay. "Sana sonra anlatırım."

Darby ona baktı, sessiz bir parıltıyla anladı. O cam gibi mavi gözler şimdi onunkilere yalvarıyordu: *İşte bıçağını geri al.*

Lütfen pes etmeyin.

Ama çok azdı, çok geçti, çünkü iki inçlik bıçak Jay'in elinde onunkinden daha iyiydi. Bıçak olsun ya da olmasın, Darby bu odada ölmek üzereydi. Burada kapana kısılmıştı, paramparça eli bir kapıya kilitlenmişti ve Ashley işini bitirmek için geri geliyordu. Her an olabilirdi.

"Bıçak sende kalmalı," dedi Jay'e. "Benimle birlikte boşa gidecek. Şimdi kendini kurtaracaksın. Anlıyor musun?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum-"

"Artık her şey sensin." Darby gözyaşlarını sildi ve Lars'ın duymaması için fısıldayarak Astro'larının planını hatırlamaya çalışarak beynini yokladı: "Ben ... tamam. Kulübeyi kırdın, bu yüzden muhtemelen seni bağlayacaklar.

Arka tarafta, pencerelerin altında. Ama duvardaki bir paneli gevşetmeye çalışın ve içeriye ulaşabilirsiniz, bulabildiğiniz her kabloyu sökün. Bunlardan biri fren lambalarına güç veriyor olabilir. Ve eğer fren lambaları sönerse, polisler onları kenara çekebilir ..."

Jay başını salladı. "Tamam."

Uzun atışlar üzerine daha da uzun atışlar. Çok acımasızca boşunaydı. Ve Jay'in adrenal krizi bir el bombası kadar uçucuydu; herhangi bir ek stres ölümcül bir nöbeti tetikleyebilirdi. Ama Darby umutsuzluğa kapılamazdı, düşünceleri yüzüyor, sözcükleri yarışyordu: "Eğer ... eğer dikkatsiz davranırlarsa, içlerinden birini yüzünden bıçaklamaya çalış. Gözlerinden, tamam mı? Tıbbi müdahale gerektiren bir yaralanma, bu yüzden hastaneye gitmeleri gerek-"

"Denerim."

"Ne gerekiyorsa. Bana söz ver, Jay."

"Söz veriyorum." Kızın gözleri yaşlarla parlıyordu. Darby'nin kapıya çarpan eline tekrar baktı, gözlerini kaçıramıyordu. "Bu benim hatam, seni öldürecekler-"

"Hayır, değil."

"Öyle. Bütün bunlar benimle ilgili-"

"Jay, bu *senin hatan değil*." Darby baş döndürücü bir gülümsemeye zorladı. "Komik olan ne biliyor musun? Ben iyi bir insan bile değilim. Genelde değilimdir. Kötü bir evlattım ve Noel'i yalnız geçirmeyi planlamıştım. Annem bana hamileyken grip olduğumu düşünmüş. Beni Theraflu ile öldürmeye çalıştı. Bazen keşke öldürseydi derdim. Ama bu gece, bu mola yerinde, iyi bir şeyim ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Senin koruyucu meleğin olmalıyım, Jay. İyi bir sebep için savaşmalıyım. Yakında gideceğim ve her şey sana kalacak, sen de savaşmaya devam etmelisin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Asla. Durma. Dövüşmeyi."

Sonra bir an için dumanlar dağıldı ve Darby kristal gibi bir düşünceye kapıldı. Her şey keskin bir şekilde odaklandı.

Sağ elindeki dehşete baktı - kapının dişleri arasında ezilmiş yüzük parmağının üst basamağına. Serçe parmağı tanınmayacak kadar ezilmişti. Mentşeyi kaplayan sıkılmış kan taneciklerine baktı, tıpkı bir çörekten fişkıran kırmızı jöle gibi. Umutsuz görünebileceğini biliyordu ama hayır, deneyebileceği son bir seçenek daha vardı. Belki de gaz buharı yüzünden sayıklıyordu. Belki de tamamen hayaldi. Ama belki, sadece belki...

Kapana kısılmadım.

Sadece iki parmağım öyle.

Korkunç bir şey olurdu. Çaresiz, iğrenç, iç burkan bir eylem olacaktı ve hayal edebileceğinden çok daha fazla canı yanacaktı ama sonra parmak izlerini silmeyi bitirmiş ve şimdi 45'liği kendisine ve Jay'e doğrultmuş bir halde odanın ortasında duran aptal Deadpool bereli Larson Garver'ın karanlık suretine baktı ve dişlerini sıkarak son bir yemin etti: *Canını daha da yakacağım Kemirgen Surat. Silahını alacağım.*

Sonra onunla Ashley'i

öldüreceğim. Bu kız eve

gidiyor.

Bu gece.

"Bir fikrim var," diye fısıldadı Jay'e, İsviçre çakısını yaralanmamış avucunun altına gizleyerek. "Son bir fikir. Ve senin yardımına ihtiyacım olacak."

* * *

Lars onları fısıldaşırken görmüş.

"Hey." Beretta'yı kaldırdı. "Konuşmayı kes."

Darby, Jaybird'ün kulağına başka bir şey mırıldandı ve küçük kız bir kez başını salladı. Sonra ayağa kalktı, sessiz bir amaçla kenara çekildi. Şimdi Darby odanın öbür ucundan ona bakıyordu, gözleri kaya gibi sertti.

"Bana bakmayı kes."

Bakmadı.

"Başını çevir. Yere bak." Adam vurgulamak için Beretta'yı ona doğru itti ama kadın irkilmedi. Tabanca tehdidini yitirmişti. Bir dekor haline gelmişti. Artık ondan korkmuyordu.

Lars nişan aldı - ama bunca zamandır nişan alıyordu; bundan daha tehditkâr ne olabilirdi ki? Filmlerde olduğu gibi başparmağıyla horozu indirmeye çalıştı ama horoz çoktan indirilmişti. Zaten tek hareketliydi, çünkü bu gece çoktan ateşlenmişti. Ona. Beş kez.

Darby ona bakmaya devam ediyor, bağırsaklarının düğümlenmesine neden oluyordu. Gözlerinde bir şey vardı. Bir şeyler değişmişti. Yavaşça, yavaşça öne doğru kaydı, dizlerini birbirine vurdu ve ayağa kalktı, parçalanmış eli arkasında dönüyordu. Ayağa kalkarken saçları siyah düğümler halinde yüzüne yapışmıştı, tıpkı izlediği bir korku filminde damlayan bir Japon hayaletin yerden çıkması gibi.

Tereddüt ederek kapıya baktı. "Ashley," diye bağırdı dışarıya, gecenin içine. "Anahtarları bulabildin mi?"

Cevap yok.

Ağabeyi duyamayacak kadar uzaktaydı. Erkekler tuvaletine gitmeyi ve kırık pencereden bağırmayı düşündü ama bu onlara sırtını dönmesini gerektirecekti.

"Ashley," diye tekrar bağırdı, geri geri giderek kırık otomat makinesine çarptı. "Bir şey ... ah, bir şey değişti. Bana bakıyor."

Ön kapıya doğru ilerlemek istedi ama bu Darby'ye sırtını dönmesini de gerektirecekti. Bundan korkuyordu. Belli ki Darby orada kapana kısılmıştı, çaresizdi, parmakları *kapıya kilitlenmişti* ama bir şekilde onu gözden kaybetmeye cesaret edemiyordu. Darby yaralanmamış eliyle şimdi bir şeye uzanıyordu -Darby'nin bütün gece, o ana kadar hiç dikkat etmediği, duvardaki küçük plastik bir panele-

Oda karanlığa gömülürken *ışık* düğmesini fark etti.

"Ashley." Sesinde bir titreme vardı şimdi.

Mükemmel karanlık.

Lars yere diz çöktü ve el yordamıyla kardeşinin el fenerini aradı. Parmak uçları onu benzin bidonunun yanında buldu - ona çarptı ve yuvarlanmasına neden oldu. Kalbi kaburgalarına çarparak fenerin peşine düştü, düğmeye bastı ve mavi-beyaz LED ışını dolap kapısına doğrulttu.

Rahatlamıştı, Darby hâlâ oradaydı ve Jaybird de, ikisi de onun spot ışığında duruyor, gözlerini kısarak ona bakıyorlardı. Tabii ki oradaydılar. Neden bu kadar korkmuştu ki? Bundan bıkmıştı. Darby'yi şimdi vurmak istiyordu. Hemen şimdi. Ashley'le birlikte bu aptal binayı ateşe vermek, bu cehennem gibi geceyi sona erdirmek ve Kenny Amca'ya gidip *Gears of War'da* birkaç kurtçuk öldürmek istiyordu.

"Ashley." Sesi boğuk çıkıyordu. "Onu öldürebilir miyim?" Cevap yok.

Sadece dışarıdaki rüzgârın sesi.

"Ashley, *lütfen*-"

Jay aniden hareket ederek onu ürküttü ve odanın karanlık çevresinde dolaşmaya başladı. Lars Beretta'sını ve el fenerini ona doğrultmuş, Ed ve Sandi'nin cesetlerinin yanından, barikatlı pencerenin önünden geçerken onu bir ışıldak gibi takip ediyordu. "Jaybird, ah, ne yapıyorsun?" Onu görmezden geldi ve kapının önünde durdu. Sonra ön kapıyı tuttu.

Kapıyı itti.

"Jaybird. *Dur.*" Darby'ye döndü ve el feneriyle onu aydınlattı. Şimdi dikkatini karanlık odadaki iki kadın arasında paylaşıyordu: Darby solunda, Jay sağındaydı. Aynı anda sadece birini aydınlatabiliyordu.

Bundan hoşlanmadı. Hem de hiç.

Arkasında bir klik sesi duydu ve geri dönerek ışını hedef aldı - şimdi Jay parmak uçlarında, sürgüyü çalıştırıyordu. Kapıyı kilitliyordu. Sonra dönüp ona baktı, gözlerini kısarak baktı ve Darby ile aynı korkutucu bakışı tanıdı. Evet, ikisi de kesinlikle bu işin içindeydi, Lars'ın anlamadığı örtülü bir şaka. Bu normaldi. Şakaları hiç anlamazdı. Çoğu zaman kendisiyle ilgiliydi.

Midesindeki acı dolu boşluk ona bunun da öyle olduğunu söylüyordu. Ashley'nin iki yaz önce Stripes'ı kamp ateşine fırlatmasından önceki an gibi: *Hey, küçük kardeşim. Kayan bir yıldız görmek ister misin?*

"Jaybird," diye
tekrarladı. Tepki
vermedi.

"Jaybird, sen ... ah, Ashley döndüğünde kırmızı kart göreceksin," dedi ve sola, dolap kapısına doğru bakarak el fenerini Darby'ye doğrulttu-

Orada değildi.

Sadece kapı. Bir damla kan. Ve kapıya sıkışmış ezilmiş küçük kırmızı bir parça, az pişmiş bir hamburgerin içi gibi... Lars'ın kalın zihninde bunun gerçekte ne olduğunun, ne anlama geldiğinin, az önce ne olduğunun ve ne olacağının anlaşılması yarım saniye sürdü-

* * *

Darby Kemirgen Surat'a yandan sertçe çarptı ve el fenerini vahşi gölgelere yuvarladı. Korku için zaman yoktu. Acı ve adrenalinle çılgık atan ham, siyah ve vahşi bir şey.

Lars'ın sağ kolunun altına, tabancanın altına girdi ve tabancayı kenara fırlatarak broşür rafına çarptı. Artık tek bir şansı vardı, tek bir yarış şansı - ve ayrıca sol elinde babasının İsviçre çakısı vardı (*Üniversite Mezuniyetinizi Tebrik Ederiz!*), Jay'in köpek kulübesinin parmaklıklarını kesmekten bıçağı körelmişti ama hâlâ yeterince keskindi - ve onunla Larson Garver'in boğazını adam elmasının tam ortasından yumrukladı.

Bıçak tam içine girdi.

Yüzüne kan fışkırdı. Gözlerine, ağzına. Sıcak nikel tadı. Lars'ın eli kızı doğru hamle yaptı, keskin tırnakları kızın yanağını çiziyordu ama o kendi boynuna doğru gidiyordu. Kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

Diğer eli de hareket etti. Kemirgen Surat'ın kanı yüzünden yarı kör olan kadın, göz kırpan bir enstantane, hareket eden bir bulanıklık yakaladı - silah.

Jay çılgılık attı.

Şu siyah 45'lik. Bir panik anında Lars'ın silahı düşürmediğini fark etti - duyduğu şangırtı el fenerinden geliyor olmalıydı- ve silahı hâlâ boğumlu elinde tutuyor, namluyu karnına doğru çeviriyordu

-

Silah-silah-silah-

* * *

Ashley karların arasından anahtarları almak için diz çökmüştü ki, binanın içinden gelen tek bir silah sesi duydu. Düz duvarlar ve kapılar tarafından boğuklaştırılmış, sıkışmış bir gök gürültüsü gibi. Buna inanamıyordu.

Gerçekten mi?

İç çekti. "Lanet olsun, küçük kardeşim."

Hemen telefonunun feneriyle anahtarlığa baktı - evet, işte oradaydı. Sandi'nin aptal küçük Nöbetçi Depo anahtarı, gümüş, yuvarlak, üzerinde küçük bir A-37 damgası vardı, başka bir özelliği yoktu. Anahtarlığı, tuvalet penceresinden otuz adım ötede, düştüğü yerde yarı gömülü halde bulmuştu.

Darby aşağı yukarı doğruyu söylüyordu.

Ve bunun için minnettardı. Eğer yalan söylüyor olsaydı ve Lars az önce onun beynini uçurmuş olsaydı, arkalarında mükemmel şekilde korunmuş parmak izlerinden oluşan bir adli tıp altın madeni bırakmış olacaktı. Ve Jaybird'ün steroid iğnelerine asla ulaşamayacaklardı, yani küçük kız muhtemelen hedeflerine ulaşmadan çok önce ölecekti. Ve sonra her şey - tüm bu kanlı karmaşa, Kaliforniya'daki AMBER-Alert, FBI'ın olası müdahalesi, Sandi, Ed ve Darby'nin cinayetleri - hepsi tek bir kuruş bile kazanmadan boşa gidecekti. Hepsi sevgili, tatlı Lars'ın sinirlenip Darby'yi izinsiz vurması yüzünden.

Tanrıya şükür doğruyu söyledi.

Ashley gevezelik eden anahtarlığı cebine tıktı, akülü çivi çakma makinesini kardan kaldırdı ve girişe doğru koştu.

"Larson James Garver," diye bağırdı koşarken, öfkeli bir sis çıkararak: "Az önce kendine *turuncu bir kart kazandın-*"

* * *

Darby silahın kontrolü için savaştı.

Kemirgen Surat şimdi savunmadaydı, geriye doğru tökezliyordu, şahdamarından kendi çılgın kalp atışlarına sıcak kan pompalanıyordu, umutsuzca onu atlatmaya, Beretta'yı kontrol etmek için yeterli mesafeyi kazanmaya çalışıyordu.

Darby ona izin vermedi. Silahı tuttu, kaygan parmakları onunkilerin üzerinde sıkıca kenetlenmişti. Sonra yönünü değiştirerek döndü ve saat yönünün tersine, tabancayı parmak eklemlerine doğru bükerek ondan *uzaklaştı*. Lars daha uzun ve güçlüydü ama Darby daha akıllıydı ve eylemsizliği ona karşı nasıl kullanacağını biliyordu-

Tetik korkuluğunun içinde, işaret parmağının şakladığını hissetti. Bebek bir havuç gibi.

Dişlerinin arasından çılgılık attı. Islak bir ıslık sesi vardı; nefes borusundaki delikten hava sızıyordu. Kan, boğuk kabarcıklar halinde yükseliyordu. Şimdi ikisi de dönüyordu, dönen bir tango, eller silahta kilitli, kahve tezgâhının kenarına çarpıyor, sandalyeleri deviriyor, tavana ateş ediyorlardı - ÇAT, ÇAT, ÇAT - alçı taneleri yağdırıyor, silahın sürgüsü boşa kilitlenene ve tetik gevşeyene kadar tepedeki floresan lambayı patlatıyordu.

Colorado haritasına çarptılar, ikisi de hâlâ Beretta'yı tutuyordu. Lars bıraktı - boş olduğunu biliyordu.

Darby, hâlâ işe yarayacağını bildiği için onu tuttu ve Lars'ın dişlerine yumruk attı. Boynunu tutarak ondan sendeleyerek uzaklaştı ama Ed ve Sandi'nin cesetlerine takıldı. Darby şimdi Kemirgen Surat'ın tepesindeydi ve tekrar, tekrar, tekrar vuruyordu. Tabancanın alüminyum topuğuyla vuruyordu. Özellikle iyi bir darbe indirdi ve elmacık kemiğinin etli bir çıkırtıyla kırıldığını hissetti.

Onu tekmeleyerek uzaklaştırdı ve ayrıldılar.

Darby kaygan zeminde geriye doğru kaydı, boş Beretta şangırdadı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kaydı. Her yer benzin olmuştu. Avuç içleri aşağıya doğru sıçradı, hâlâ yarı kördü, gözlerindeki kanı kırıştırtıyordu. Benzin bidonu itiş kakış sırasında devrilmişti; yan yatmış, ritmik fişkırımlarla akıyordu. Yanında da İsviçre çakısını gördü, tırtıklı gölgesi kiremitlerin üzerinde dönüyordu.

Onu yakaladı.

Lars ondan sürünerek uzaklaşıyor, kilitli kapıya doğru gidiyordu. Yeterince hızlı değildi. Gözyaşları ve kanla pıhtılaşmış, çaresiz bir şeyler söyleyerek inliyordu: "Ashley-Ashley-öldür onu-öldür onu-"

Olmuyor.

Bu gece olmaz.

"Öldürün onu *lütfen*-"

Darby ona yetiştii ve bıçağı Larson Garver'ın kafatasının arkasına doğru kaldırdı, metal LED ışığında bir çizgi halinde parlıyordu. Bu gecenin başındaki sözleri bir yankı gibi geri geldi - *Gerekirse boğazını keserim* - ve odanın diğer ucunda Jay ile yan gözle temas kurdu.

Şaşkınlıkla onu izliyordu. "Jay,"

diye nefes nefese kaldı Darby.

"Sakın bakma."

* * *

Ashley kapı kolunu çevirdi - kilitlendi.

"Lars," diye nefes nefese kaldı. "Kapıyı aç."

Cevap yok.

Ön pencereyi kontrol etti ama Ed'in devrilmiş masasıyla hâlâ kapalıydı. Giriş yoktu. Boşluktan baktı ve sadece karanlığı gördü - içeride ışıklar kapalıydı. Telaşla ön kapıya doğru ilerledi, eğimli kar tepeciklerinin üzerinde tökezledi ve neredeyse çivi çakma makinesini düşürüyordu.

"Lars," diye seslendi, tükürüğü çenesinde donmuştu. "Lütfen ... küçük kardeşim, eğer orada yaşıyorsan, bir şeyler söyle."

Hiçbir

şey.

"Lars."

O sarsıcı silah sesleri zihninde çınliyordu, içi boş ve panik içinde. Lars neden seri bir şekilde ateş etmişti ki? Bu kontrollü bir ateş değildi; bu çaresizliğin sesiydi. Buna "*püskürt ve dua et*" diyorlardı. Peki orada ne olmuştu?

Hala cevap yok.

Geriye çekildi ve kapıyı tekmeledi. Çerçeve gıcırdadı ama sürgü dayanıyordu. Şimdi endişelenmeye başlamıştı: "Lars. Kızgın değilim. Tamam mı? Sadece cevap ver bana-"

Bir ses tarafından bölündü.

Küçük kardeşinin değil.

Darby's.

"Şu anda konuşamaz," diye cevap verdi, "çünkü *boğazını kestim*."

Ashley'nin dizlerinin bağı çözüldü. Bir an için aklı kısa bir süre için devre yaptı ve sürgüyü unutup kapı kolunu tekrar çevirdi. "Sen ... hayır, yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini biliyorum-"

"Son sözlerini bilmek ister misin?" "Yalan söylüyor olsan iyi edersin-"

"Onu öldürmeden önce senin adını haykırdı."

"Darby, yemin ederim, eğer orada gerçekten *küçük* kardeşimi öldürdüysen, *Jaybird'ün küçük kemiklerindeki eti keserim*-"

"Ona asla dokunamayacaksın," dedi Darby, sözleri tüyler ürpertici bir kesinlikte sertleşerek. "Silah artık bende. Ve sırada sen varsın."

Ashley kapıyı yumrukladı.

Yumruğunda paramparça edici bir acı patladı. Şangırdayan bir yankı ön kolunda zonkladı. Bu bir hataydı - büyük bir hataydı - ve parmak eklemlerini sıktı, nefesleri dişlerinin arasından kıvrılıyor, gözleri sıcak yaşlarla doluyordu.

Kırık. Kesinlikle burkulmuş, en azından.

Çılgılık attı. Hatırlayamayacağı bir şey. Lars'ın adı gibi başlamıştı belki ama uluyan bir saçmalığa dönüşmüştü. Kapıya tekrar, tekrar, tekrar vurmak, diğer elini kırmak, alına vurmak, kendini taşınmaz bir nesneye karşı yok etmek istedi. Ama bu hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Daha sonra. *Daha sonra* yas tutacaktı.

Kapıya yaslandı, alnı buzlu metale değdi ve nefes alış verişini kontrol etti. Hâlâ iyiydi. Hâlâ bu savaşın içindeydi. Yaralanmamış elinde hâlâ akülü çivi çakma makinesi vardı. Ve ikinci el olarak satın alınmış ve parmak izi bırakmayan bol miktarda çelik 16 penilik, varil şarjörüne istiflenmişti. Göreve hazırды. Soğuk hava henüz aküyü bitirmemişti. Gösterge ışığı hâlâ yeşildi.

Pekala, Darby.

Sen anneni kaybettin. Ben de küçük kardeşimi kaybettim. Bu geceki acılarında sarhoş edici bir simetri vardı. İki yaralı ruh, her biri kayıptan sersemlemiş, her biri hasarlı ellere bakıyor, en çığ acıyla birleşmiş-

Bu bizim dansımız, sen ve ben.

Onu tuvalette öptüğü zamanki dudaklarının tadını hâlâ alabiliyordu. Bunu asla unutamayacaktı. Red Bull'un tatlı ekşiliği, kahve ve

Dişlerindeki bakteriler. Alçakgönüllülüğü, ağzı kokan güzel bir kızın gerçekliği.

Biz saatli kedileriz.

Ben Garfield'im. Sen de benim Arlene'imsin.

Ve sıkı tutunun, çünkü bu bizim dönen, karanlık dansımız.

Kendini toparladı, düşüncelerini bir araya getirdi, sinirleri uğulduyordu: "İyi, Darbs. Kavga mı istiyorsun? Sana bir dövüş vereceğim. Öyle ya da böyle oraya geleceğim ve ikinizi de kırmızı kartla cezalandıracağım ve *bu arada*, seni kaltak -."

Nefesini tuttu:

"Atışları saydım. Boş bir silahın olduğunu biliyorum."

* * *

.45 AUTO FEDERAL, altın kenarda yazıyordu. Darby'nin bütün gece, Jay ona ilk verdiğinden beri cebinde taşıdığı fişek. Şimdi elindeydi ve titreyen avucunun içinde yuvarlanıyordu.

Tek eliyle Lars'ın siyah tabancasının fişek yatağına soktu ve sürgünün bir tutucu yay gücü patlamasıyla ileri atılmasına izin verdi.

Jay ona baktı.

Silahın mekanizması kapalıydı. Horoz arkaya doğru çekilmişti. Şimdi ateş etmeye hazırды. Nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu; sadece emindi. Silahlar içgüdüseldir. Bunu *hissedebiliyordu*.

"Lars," diye bağırdı Ashley kapının dışında. "Küçük kardeşim, eğer içeride hâlâ hayattaysan, lütfen, lütfen, öldür onu-"

Darby ıslak zeminde ilerleyerek Jay'e yaklaştı ve onu sıkıca kucakladı. "Neredeyse bitti," dedi. "Bu gece neredeyse bitti."

Bir kardeş gitti, biri kaldı.

Jay'in beti benzi atmış, dehşet içinde bakıyordu.

"Elin-" "Biliyorum."

"Parmağın-"

"Sorun yok."

Henüz sağ eline bakmamıştı. Bundan korkuyordu. Şimdi baktı - bir anlığına - ve sonra gözlerini kaçırdı, nefes nefese-

Aman Tanrım.

Gözyaşlarıyla bulanıklaşan görüşüyle hasara tekrar bakmaya cesaret etti. Başparmağı, işaret parmağı ve orta parmağı iyiydi. Ama yüzük parmağının derisi yüzülmüştü. Tırnağı parçalanmış, yarısı kopmuş, dik bir şekilde

bir mısır tanesi. Serçe parmağı da *gitmişti*. İlk boğumdan itibaren her şey. Gitmiş, kaybolmuş, kopmuş, artık Darby Thorne'un vücudunun bir parçası değildi. Hâlâ odanın karşısındaki kapı menteşesinin içinde, ezilmiş ve tanınmaz haldeydi.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım-

Garip bir şekilde, elini içinden çekip çıkarma eylemi hiç acıtmamıştı. Saat yönünde iki keskin dönüşle kendini kurtarmıştı. Sadece adrenalinin körelttiği belli belirsiz bir rahatsızlık. Ama şimdi hızla kan kaybediyordu, bileğinden aşağı ılık ılık akan ve yerde daireler çizen durmak bilmeyen bir damla fişkırıyordu. Diğer eliyle üzerini örttü. Artık ona bakamıyordu.

Ed'in saatler önce söylediği gibi: *Azrail'le öğle yemeği randevunuz varsa, birkaç küçük kemik ve tendon nedir ki?*

Ve daha fazla yarı hatırlanmış ses, çarpık ve tenekemsi, mide bulandırıcı bir girdap halinde ona doğru geliyordu: *Bir kızı ikiye bölebilir misin?*

Ben sihirli bir adamım, Lars, kardeşim.

Benim tostum her zaman jöle tarafı yukarı bakar, diyebilirsiniz-

Şimdi başı dönüyordu, yerdeki ilk yardım kutusunu kontrol etti, yapışkan kırmızı el izleri bıraktı, şırıngaları ve yara bandı kutularını karıştırdı. O kalın gazlı bezi arıyordu ama yoktu. Sandi hepsini kullanmıştı.

"Onlar ... olabilir mi?" Jay

tereddüt etti. "Ne

yapabilirler mi?"

"Bilirsiniz işte, parmakları yeniden dikmek?"

Darby sakın görünmeye çalışarak, "Evet, kesinlikle yapabilirler," dedi. Şimdiye kadar ne kadar kan kaybettiğini ve daha ne kadar kan kaybedebileceğini merak ediyordu.

Tıbbi gazlı bezden vazgeçti ama çamaşır suyunun yanında daha iyi bir şey buldu: Lars'ın elektrik bandı rulosu. Dişleriyle bir parça kopardı ve sağ elinin etrafına doladı. Başparmağını serbest bırakarak üç parmağını da sıkıca sardı.

Bu kanamanın icabına baktı. Ama Beretta'yı sol elle kullanması gerekiyordu. Daha önce hiç silah kullanmamıştı ve sağ elini kullanıyordu. Yine de hedefini vurabileceğini umuyordu. Sadece bir mermisi vardı.

Jay dehşet içinde yaraya bakmaya devam ederken Darby onun şok edici bir şekilde solgunlaştığını fark etti. Gri, su altından çıkarılmış bir ceset gibi.

"Ya ... ya parmağını kapıda bulamazlarsa? Çünkü çok parçalanmış-"

Darby siyah bandın son kısmını ısırarak koparıırken, "Tekrar uzar," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Parmakların tekrar büyüyebileceğini bilmiyordum."

"Öyle." Jay'in alnına dokundu, annesinin ateşi olup olmadığını anlamak için yaptığı gibi, kızın teni soğuktu. Nemli, mum gibi. Hatırlamaya çalıştı - Ed'in ona tarif ettiği belirtiler neydi? Düşük kan şekeri. Mide bulantısı. Zayıflık. Nöbet, koma, ölüm. Sözleri bölük pörçük yankılandı: *Onu hastaneye götürmeliyiz. Yapabileceğimiz tek şey-*

"Daaaaarby." Ön kapı çerçevesine çarptı ve sürgü şangırdadı. "*Başladığımız işi bitiririz-*"

"O ..." Jay yüzünü buruşturdu. "Bize çok kızgın-"

"Güzel." Darby duvara yaslandı ve sol elindeki tabancayı kaldırarak kapıya nişan aldı.

"Kaçırmayın."

"Yapmayacağım."

"Kaçırmayacağına söz verir misin?"

Silah elinde şingırdadı. "Söz veriyorum."

Haznede bir mermi. Acımasız bir kader gibi, onu bütün gece cebinde taşımıştı ve şimdi nihayet kullanma zamanı gelmişti.

Ashley tekrar tekmelediğinde kapı şiddetli bir gök gürültüsüyle çarptı. Darby irkildi, parmağı tetiğin etrafında açlıkla sıkıldı. Hemen şimdi, kapının içinden ateş etmek istiyordu ama bunun riskli olacağını biliyordu. Adamın nerede durduğunu ve aşağı yukarı ne kadar yüksekte olduğunu biliyordu ama kurşunun kapıyı delip onu öldürecek kadar güçlü olacağına güvenemezdi. Tek atışını boşa harcayamazdı.

Beklemek zorundaydı. Ashley Garver'in kapıyı kırmasını ve *onlarla birlikte odaya girmesini beklemek zorundaydı*, gözleri bembeyaz, kaçıramayacağı bir mesafeden-

"Daha önce silah kullandın, değil mi?" "Evet," diye yalan söyledi.

Kapı çerçevesi parçalandı. Uzun bir tahta parçası yere çarptı. Ashley dışarıda bağırırdı, yumruklarını vurdu, hayvani bir öfkeyle.

"Ama bu tür bir silah ..." Jay endişelendi. "Bu tür silahlarla daha önce de ateş ettin, değil mi?"

"Evet."

"İyi bir nişancı mısın?"

"Evet."

"Parmağın olmasa bile mi?"

"Tamam, Jay, bu kadar soru yeter-"

THWUMP. Keskin, pnömomatik bir ses onu böldü.

Barikatlı masanın arkasındaki pencere kırıldı ve kırılan parçalar yere döküldü. Orada bir şey gördü, masa ile pencere çerçevesi arasındaki üç inçlik boşlukta hareket eden bir şey. Turuncu, küt, sanki dışarıdaki büyük, aptal bir hayvan gagasını içeri sokmuş gibiydi. Darby'nin bunun gerçekte ne olduğunu anlaması birkaç kalp atışını aldı.

Tabii ki.

Jay'i yüzünü kapatarak yere fırlattı. "Yere yat, yere *yat*-" Otomatın camı patlayarak beyaz çekirdeklere dönüştü.

Skittles ve Cheetos poşetleri yere düştü.

Çivi tabancasının ağzı dönerek yeniden konumlandı. Ashley'in ilk iki çivisi yüksek çıkmıştı, bu yüzden hedefini ayarlıyordu. Deneme ve yanılma. Sandi'nin daha önce baktığı aynı boşluk şimdi onlara karşı kullanılıyordu.

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı Darby, karnının üzerine yuvarlandı ve kaygan saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ondan çok nefret ediyorum-"

"O ne yapıyor?"

"Hiçbir şey."

"Bize çivi mi fırlatıyor?"

"Sorun yok." Jay'i bileğinden tutup ayağa kaldırdı. "Hadi, hadi..."

Espresso Peak'e girdiler ve taş tezgâhın arkasına saklandılar.

- THWUMP-THWUMP-THWUMP - bir şarapnel saldırısı havayı deldi, yerden, duvarlardan ve tavandan sekti. Pasta kutusu paramparça oldu. Strafor bardaklar zıpladı. Bir sürahi gong gibi vurdu ve yanlarındaki yere çarparak ılık su sıçrattı. Ama tezgah ve dolaplar, kırk beş derecelik bir giriş, onları Ashley'in doğrudan ateşinden koruyordu.

"Gördün mü?" Darby Jay'i okşayarak yaralarını kontrol etti.

"Biz iyiyiz." "Bize çivi fırlatmadığını söylemiştin-"

"Evet, yalan söyledim."

THWUMP-THWUMP. Üstlerindeki duvara iki darbe geldi ve bir şey Darby'nin yanağını kesti. Bir arı sokması gibi, sonra da ılık bir kan hücumu. Eğildi ve Jay'i daha fazla seken darbeden koruyarak vücudunu kendi vücuduyla siper etti. Kızın gözlerinde yaşlar gördü.

"Hayır. Hayır, Jay. Sorun yok. Ağlama-"

THWUMP. Bir çivi Ed Schaeffer'ın omzuna ıslak bir şekilde çarparak vücudunu dehşet içinde döndürdü ve Jay çığlık attı.

Darby yanağındaki yarayı görmezden gelerek kızı kendine yakın tuttu, Jay'in koyu renk saçlarını okşadı ve umutsuzca kendini toparlamaya çalıştı: *Tanrım, işte bu. Bu onun kaldıracabileceği son stres zerresi. Kilitlenip ölmesini çaresizce izleyeceğim-*

"Lütfen ağlama, Jay."

Daha yüksek sesle hıçkırıyor, nefes nefese kalıyor, Darby'nin tutuşuna karşı koyuyordu- "Lütfen, sadece bana güven-"

THWUMP. Bir çivi dolaplardan birine çakıldı ve üzerlerine odun parçaları saçıldı.

"Jay, beni dinle. Polis geliyor," dedi. "Oyalandılar ama yine de geliyorlar. Bu otoyoldaki her dinlenme tesisini kontrol edecekler, özellikle de neredeyse aynı isme sahip olanı. Bizi kurtaracaklar. Sadece birkaç dakika daha, tamam mı? Birkaç dakika daha dayanabilir misin?"

Sadece kelimeler. Hepsi, sadece kelimeler.

Jay hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam etti, gözleri kenetlenmişti, bir çığlık daha atmaya hazırlanıyordu ki - THWUMP - yazar kasa devrildi, yanlarına düştü, tuş takımı düğmeleri gevşek dişler gibi fayansın üzerinde sıçradı.

Darby, tüm bu şiddetin ortasında yedi yaşındaki çocuğu yakınında tuttu, yüzünü şarapnel parçalarından korudu ve paniğini yatıştırmaya çalıştı. Her şeyin bittiğinden emindi.

- Jay'in sinir sisteminin daha fazla travmayı kaldıramayacağını düşündü - ama sonra aklına bir şey geldi. Anılarından yüzeye çıktı; annesinin kulağındaki sıcak sesi: *Sorun yok, Darby. Sen iyisin. Bu sadece bir kabustu.*

Tek yapman gereken-

"Nefes al," dedi kıza. "Beşe kadar say. Nefes verin."

THWUMP. Garfield saati duvardan fırladı ve üzerlerine plastik parçalar yağdı. Darby, Jay'in saçındaki kalıntıları temizledi, yanağına dokundu ve sesini aynı seviyede tuttu: "Sadece içine çek. Beşe kadar say. Nefes ver. Bunu benim için yapabilir misin?"

Jay nefes aldı. Tuttu. Bıraktı. "Gördün mü? Çok kolay."

Başını salladı.

"Tekrar."

Bir tane daha aldı. Bırak gitsin.

"Aynen böyle." Darby gülümsedi. "Nefes almaya devam et, biz-"

"Daaaaarby." Ashley masayı tekmeledi ve masa yerde korna çaldı, birkaç santim kazıyarak. Kırık cam dişleri pencereden etrafa saçıldı. İterken ofladı pufladı. "Sen benim kız arkadaşım olabilirdin."

Darby benzin dumanından başı dönmüş bir halde dizlerinin üzerine çöktü, devrilmiş strafor bardakları bir kenara itti ve Lars'ın siyah tabancasını tezgâhın üzerine doğrulttu. Yeşil boyalı nişangâhları hizalayarak parmağını tetiğe götürdü.

"Normalde böyle değilimdir," diye bağırdı Ashley dışarıda. "*Anlamıyor* musun, Darbs? Seni öldürmeyecektim. Hatta Yani, içki ya da sigara bile içmiyorum-"

Jay yüzünü buruşturdu. "O ... içeri girecek."

"Evet." Darby sağ gözünü kapatıp Beretta'ya nişan aldı. "Buna güveniyorum."

"Idaho'ya gidebilirdik. Birlikte." Ashley masayı tekrar tekmeleyerek bir santim daha ileri itti ve kıymıklar döküldü. Sesi basınçlı havada gümbürdüyordu: "Anlamıyor musun? Rathdrum'a gidebilirdik. Amcamın garajının üstündeki çatı katını kiralardık. Fox Contracting'le iş yapardım. Sen benim kızım olurdun ve şehirlerimizi geride bıraktırdık, sen ve ben, ve sana üzerinde büyüdüğüm nehri ve sehpayı gösterirdim-"

"Doğruyu mu söylüyor?" Jay sordu.

Darby iç çekti. "Bildiğini bile sanmıyorum."

Ashley Garver - o kadar çok maske takan acınası bir yaratıktı ki, maskelerin altında neye benzediğini bile bilmiyordu. Belki de bir kalbi olduğunu keşfederken bile kalbi kırılıyordu. Ya da belki hepsi sadece kelimelerden ibaretti.

"Benim kızım olabilirdin," diye feryat etti, "ama sen *bunu mahvettin*-"

Masa tekrar kayarken Darby Beretta'yı doğrulttu. Ama henüz ateş edemiyordu. Beklemesi gerekiyordu. Ashley Garver görünene kadar, masayı kenara itip kırık pencereden içeri girene kadar beklemek zorundaydı. O zaman, ancak o zaman, o-

Hayır.

Dondu kaldı, tetik yarı çekikti. Horoz geri çekildi, düşmesine bir kalp atışı kalmıştı. Az önce aklına başka bir şey, korkunç bir şey gelmişti.

Hayır, hayır, hayır.

Benzinin keskin tadı dilinde keskinleşti. Uçlu benzin bidonu artık boşalmış, yarım santimlik bir kısmı tüm zemini kaplayacak şekilde yayılmıştı. Dumanlar havayı dolduruyor, duvarlarda boncuk boncuk terliyordu.

Lars'ın tabancasını ateşlersem, dehşetle fark etti ki, namlunun patlaması havadaki buharı tutuşturabilir. Zincirleme reaksiyon tüm odayı yakabilirdi. Buraya beş galon dökülmüştü. Zemin, dünyanın en büyük Molotof kokteylini atmak gibi, yuvarlanan bir ateş denizine dönüşecekti. Kaçma şansı sıfır olurdu. Darby'nin kapüşonu benzinle ıslanmıştı, nemliydi ve yapış yapıştı. Jay'in parkası da öyle. İkisi de diri diri yanacaktı.

Silahı burada ateşlemek intihardı.

Darby tabancayı indirdi. "Kahretsin."

"Ama onun yerine kardeşimi öldürdün." Ashley masayı tekrar tekmeledi. Nefes nefese, kurt gibi bir homurtu. Masa bir santim daha sıyrılarak Sandi'nin topallayan ayak bileğine çarptı - artık neredeyse geçebileceği kadar boşluk vardı.

Darby neredeyse öfkeyle tabancayı fırlatacaktı. "Kahretsin, kahretsin, *kahretsin-*"

Jay onun omzuna dokundu. "Ne?"

"I . . ." Darby gözlerindeki kanı ovuşturarak yeniden değerlendirdi ve umutsuzca yeni planlar yaptı. "Biliyor musunuz? Bunun bir önemi yok. Sana bir daha asla dokunamayacak. Yemin ederim Jay, ben senin koruyucu meleğimin ve Ashley Garver sana bir daha asla zarar veremeyecek, çünkü *onu öldüreceğim.*"

"Seni öldüreceğim." Ashley tekrar tekmeledi. "Seni lanet fahişe-"

Darby ayağa kalkarak ellerindeki benzini sildi. "Beni dinle Jay. Polisi beklemiyoruz. Kurtarılmayı beklemiyoruz. Bütün gece bekledim ve kimse beni kurtarmadı. Bu gece güvendiğim neredeyse herkes bana sırtını döndü. Kurtarıcı *biziz*. Söyle Jay, *biz kurtarıcıyız.*"

"Biz kurtarıcıyız."

"Daha yüksek sesle."

"Kurtarma ekibi *biziz*." Jay titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. "Koşabilir misin?"

"Sanırım öyle. Neden?"

Darby'nin bir fikri daha vardı. *Son çare* bile bu fikrin hakkını vermiyordu. Tezgâhtan bir avuç kahverengi peçete aldı ve simit kızartma makinesinin içine attı. Pistona bastı. Bir silahın haznesinin kapanması gibi tıkladı ve içinde tost makinesinin ısıtma bobinleri ısındı.

Jay izledi. "Ne yapıyorsun?"

Bobinler kızarana kadar on, belki de yirmi saniyesi olduğunu biliyordu.

Biz lanet olası kurtarıcıyız.

Yarı sarhoş bir fincan sade kovboy kahvesi aldı - Ed'inkiymi belki de, çoktan soğumuştur - ve koşarak içti, Jay'in parmaklarını sıktı ve tuvalete koştu. El ele. O küçük pencereye doğru koşuyordu.

"Durma, Jay. Durma-"

"Parmakların tekrar

büyüdüğünden emin misin?"

"Evet."

* * *

Ashley zorla içeri girdi. Avucunu pürüzlü cama çarpmamaya dikkat ederek, yaralanmamış eliyle pencereden atladı ve keskin bir kokuyla öksürdü. Vay canına, çok güçlüydü. Benzin bidonu dökülmüş, çamaşır suyu ve Sandi'nin biber gazı buharıyla karışarak gerçekten zehirli bir atmosfer yaratmış olmalıydı.

Tırmanarak içeri girerken acıyan gözlerini ovuşturdu, çivi çakma makinesini hedef alarak soldan sağa doğru ilerledi. Önce Colorado haritasının yanında Ed ve Sandi'nin buruşmuş cesetlerini gördü. Bacaklar ölümün utanmazlığıyla açılmıştı. Yerdeki gazla karışan kan, canlı şeritler halinde dönüyordu.

Yanlarında, küçük kardeşleri

Lars. Oh, Lars.

Karnının üstünde. Kafası kırmızı bir okyanusta yana doğru bükülmüş, saçları dağılmış, gözleri hâlâ uykulu bir şekilde yarı açıktı. Boğazında etli bir kesik. Şahdamarı kemiğe kadar kesilmiş; bir insan Pez dağıtıcısı.

Ortaokula giderken ordu miğferi ve savaş botları giyen, Famous Star çizburgerlerinin üzerine ranch sos sürmeyi seven, VHS kopyası video kasetini siyah kurdelelerle boğana kadar *Starship Troopers'ı* tekrar izleyen o sıksa çocuk artık yoktu. Sonsuza dek gitti. Xbox One'da yeni *Gears of War'ı* asla oynayamayacaktı. Hepsi bir okul otobüsü şoförünün talihsiz küçük fidyeye planının içine çekildiği içindi. Çünkü

Değişen kilitler, polisler ve kar fırtınası arasında tüm hafta çılgınca raydan çıkmıştı.

Ve Darby olmasaydı, her şey yine de idare edilebilirdi.

Darbs. Darbo. CU-Boulder'dan gelen, arabalarına *ayakkabı bağıyla* giren, Jaybird'e bir bıçak uzatan ve zaten istikrarsız olan geceyi geri dönülmez bir şekilde rayından çıkaran o ateşli kızıl saçlı. Tüm hayatının bu yüzleşme için inşa edildiğinden şüpheleniyordu. Onunki de öyle. Kız onun kaderiydi, o da kızın.

Daha iyi bir evrende, belki de onunla evlenirdi. Ama bu evrende, onu öldürmek zorunda kalacaktı. Ve ne yazık ki, canını acıtmak zorunda kalacaktı.

Oh, Lars, Lars, Lars.

Bunu düzelteceğim.

Söz veriyorum, ben-

Sağ tarafında bir *vınlama sesi* duydu ve dönerek akülü çivi çakma makinesini doğrulttu, Darby ve Jaybird'ün kahve standının arkasına saklandıklarını görmeyi bekliyordu. Ama Espresso Tepesi boştu. Çivilerle delinmiş, benzin damlamış, devrilmiş bardaklar ve plastik parçalarla dağılmıştı ama boştu. Onlar burada değildi.

Ekmek kızartma makinesinin kahverengi peçetelerle tıka basa dolu olduğunu fark etti. Duyduğu ses neydi?

Tost makinesinin parlayan bobinlerinden kıvrılan gri bir duman bulutu. Peçeteler tutuşurken bir cızırtı. Ashley dilini üst dudağında gezdirdi, benzin buharının tadını aldı ve sonra her şey anlam kazandı.

"Oh, hadi ama-"

* * *

Bir alev topu tuvaletin üçgen penceresini yırtarak basınçlı havayı kavurucu bir dalgaya dönüştürdü. Darby patlamadan yarım saniye önce dışarı sıçradı, bir piknik masasından sekerek sertçe yere düştü ve sol ayak bileğini burktu.

Mide bulandırıcı bir *patlama* hissetti.

Jay döndü, birkaç adım ilerideydi.

"Darby!" "Ben iyiyim."

Ama öyle olmadığını biliyordu. Ayak bileği sarsıcı bir acıyla zonkladı. Ayak parmakları anında uyuştı; ayakkabısının içinde, sinirlerini sıkıştıran görünmez parmaklar gibi keskin bir iğneler ve iğneler karmaşası-

"Yürüyebilir misin?"

"Ben iyiyim," dedi tekrar ve üstündeki kırık pencereden bir başka ateş dalgası kükreyerek sesini bastırdı. Bir başka sıcak hava duvarı onu karda dizlerinin üzerine fırlattı.

Ziyaretçi merkezi arkalarında yükselen alevler içinde patladı, ateş dilleri kirli bir duman sütunu pompaladı. Gökyüzüne tırmandı, parlayan korlardan oluşan öfkeli bir kasırga girdabı. Büyüklüğü ve yakınlığı karşı konulmazdı. Sırtındaki azgın sıcaklık, yutulan havanın iniltili emişi. Taze ateşin kömür kokusu. Kar turuncu gün ışığıyla aydınlandı ve ağaçlar kemikli gölgeler oluşturdu.

Jay onun elini kavradı. "Haydi. Ayağa kalk."

Darby tekrar denedi ama ayak bileği altında gevşek bir şekilde katlandı. Bir başka mide bulandırıcı acı dalgası. Topallayarak ilerledi.

"Öldü mü?" Jay sordu.

"Buna güvenme." "Bu ne anlama geliyor?"

"Hayır demek." Darby kot pantolonundan Lars'ın tabancasını çıkardı. Dumanlar tutuştuğunda Ashley'in binanın içinde olup olmadığından emin değildi ama doğaçlama yangın bombasının en azından kaşlarını uçurmuş olmasını umuyordu. Ama ölmüş müydü? Hayır. Ölmemişti, çünkü onu henüz öldürmemişti. Çaldığı 45 kalibrelik mermiyi sırttan suratına sıkıttığında rahatlayacaktı. Daha erken değil.

"Umarım onu yakalamışsınızdır," dedi Jay, cehennem arkalarında kabarıp dünyayı alçak dumanla sisli bir hale getirirken. Ay gitmişti. Ağaçlar ateşin aydınlattığı dumanın içinde pürüzlü hayaletlere dönüşmüştü. Büyük Şeytan yanarken kararmış şeklini koruyordu, kemik çatlatan bir sıcaklığın merkez üssünün etrafında kaynayan bir ateş kafesi.

Ve şimdi parlayan korlar karanlıktan ateşböcekleri gibi inerek Darby ve Jay'in etrafındaki kara serpildi. Temas ettiklerinde cızırdıyorlardı, yüzlerce küçük meteor buhar puflarına çarpıyordu. Kaçmak için çok hızlıydılar.

"Jay. Ceketini çıkar."

"Neden?"

"Üzerinde benzin var." Darby kendi Art Walk kapüşonunu çekiştirerek çıkardı ve karın içine fırlattı. Saniyeler sonra bir kıvılcım ona değdi ve bir kamp ateşi gibi mavi-turuncu alevler içinde patladı.

Jay bunu gördü ve hemen onunkini yırttı.

"Gördün mü? Sana söylemiştim."

Etraflarına daha fazla kor düşüyor, daha fazla ateşböceği rüzgâra biniyor ve Darby her seferinde acı dolu bir adım atarak Jay'i takip ediyordu. Duramıyordu. Saçları hâlâ yakıtla ıslanmıştı. Tek bir kıvılcım yeterliydi ve bu gece lanet olası bir *kıvılcım* tarafından öldürülmek için çok uzaklardan gelmiş ve çok mücadele etmişti.

Islak bir tutamı yüzünden sıyırdı. "Park yeri. Blue'ya gireceğiz-"

"Mavi nedir?"

"Benim arabam."

"Arabana isim mi verdin?"

"Seni sıcak tutmak için motoru çalıştıracam. Ve ..." Dumanlı karanlıkta ilerlerken Darby bir sonraki düşüncayı söylemeden bıraktı: *Ve sen Blue'nun yolcu koltuğunda otururken, ben de Ashley'i bulup suratından vuracağım.*

Ve buna bir son verin, ilk ve son olarak.

Jay boynunu bükte, sanki Ashley'in enkazdan çıkmasını bekliyormuş gibi koşarken omzunun üzerinden alevleri izledi. "Sen.

. ... kardeşini öldürdün."

"Evet, öldürdüm." Darby'nin kafasına hâlâ dank ediyordu - evet, bugün birini öldürmüştü. Başka bir insanı boynundan bıçaklamış, parmağını ve elmacık kemiğini kırmış ve boğazını kesmişti. Ne kadar yıpranmış ve yontulmuş olursa olsun, İsviçre çakısı sanki et kesiyormuş gibi (ve teknik olarak kesiyordu da) tam yerine oturmuştu. Sadece kirli, acımasız bir iş. Ve bu gece sona ermeden önce, bir kişiyi daha öldürmesi gerektiğini biliyordu.

Jay endişelendi. "Kardeşini seviyor."

"Seviyor. Geçmiş zaman."

"Seninle mutlu olmayacak-"

"I . . ." Darby boğuk bir kahkaha attı. "Sanırım o gemi çoktan kalktı, Jay."

Sadece bir tane daha.

Beavis'i çoktan öldürdüm. Sadece Butthead kaldı.

Elli metre geride, Büyük Şeytan binası uykusunda ters dönen bir canavar gibi inliyor, kararmış kaburgaları ateş fırtınasının içinde gıcırıyor ve patlıyordu. Eriyen kar, çatıdan kaynar bir buhar dalgası halinde kayıyordu.

O zaman sonunda dinlenebilirim.

Kabus Çocukları'na ulaşmışlardı - kıyamet oyunlarında donmuş, bellerine kadar kara gömülmüş, yarı kemirilmiş bir düzine kadar çocuk - Jay durduğunda, parmağıyla yokuş aşağı işaret ederek: "Bak. Bak, bak!"

Darby gözlerindeki Lars'ın kanını sildi ve onu da gördü.

Farlar.

Otoyoldan Wanapani dinlenme tesisinin giriş rampasına yaklaşıyoruz. Kavisli gümüş bir plakanın üzerindeki büyük, endüstriyel uzun farlar, arkadan aydınlatılmış buz parçalarından bir yay fırlatıyor. CDOT'un ilk kar temizleme aracı nihayet gelmişti.

Jay gözlerini kıstı. "Bu bizim için mi?" "Evet. Bu bizim için."

Bunu görmek Darby'ye hâlâ bir dış dünya olduğu konusunda güven verdi. Hâlâ dışarıdaydı, gerçektir, yardım edebilecek iyi insanlarla doluydu ve Tanrı aşkına, bu ateşli, kanla sıırıslıklam kâbustan neredeyse tırnaklarıyla kazıyarak çıkmıştı. Neredeyse Jay'i kurtarıyordu. Neredeyse.

Dizlerinin bağı çözüldü ve çömeldi. Aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyordu, yüzü sıkı bir maske gibiydi, yara izi bir reklam panosu kadar görünürdü. Ama umurunda değildi. Artık çok yakındı. Sarı ışıkların ikiz fenerler gibi karanlığın içinde süzülerek yaklaşmasını izledi. Bir motor sesi duydu. "Teşekkürler Tanrım. Oh, *teşekkür ederim*, Tanrım-"

Telefonunu kaybetmişti ama saatin neredeyse sabahın altısı olduğunu biliyordu. Bu kızı asma kilitli bir köpek kulübesinde, sidik kokan, sahipsiz bir minibüste ilk bulduğu andan bu yana dokuz saat geçmişti. Bir saat sonra güneş doğmuş olacaktı.

Yol ekipleri programın ilerisinde.

Ya da belki de benzer şekilde adlandırılmış bir dinlenme alanıyla ilgili gizemli bir mesaj ışığında polislerden özel talimat almışlardır.

"Darby." Jay onun bileğini tuttu, sesi panikle yükseliyordu.

"Ne?"

"Onu görüyorum. Bizi takip ediyor."

Sabah 5:44.

"Daaaaarby."

Evet, Ashley Garver onları takip ediyordu, kükreyen alevlere karşı silüetini kaybetmiş bir gölgeydi. Çivi tabancası artık sol elindeydi. Sağ eli yaralıydı ve koltuk altında sıkılmıştı. Elli metre arkalarındaydı, sigara içen giysiler içinde karmakarışık bir figürdü ve ağzını silmek için yaralanmamış elini kaldırıyordu.

Ateş edemeyecek kadar uzaktaydı.

Darby'nin nişancılığı çok belirsizdi ve tek mermisini boşa harcayamazdı. Bu yüzden tabancayı belinin arkasına sakladı ve arkasında, kar küreme aracı yaklaştıkça farlar yoğunlaştı.

Arkalarından yaklaşan bir katil ve önlerinde bir yabancının yardımı - kolay bir seçim olmalıydı.

Jay onu çekiştirdi. "Hadi gidelim-"

Ve bir bakıma hâlâ öyle olduğunu fark etti.

"Darby, *gidelim*. Kaçmamız gerek-"

"Hayır."

"Ne?"

Bileğine doğru başını salladı. "Ben sadece seni yavaşlatacağım.

Sen koş." Jay'in gözlerinde alarm. "Ne? Hayır-"

"Jay, beni dinle. Onu durdurmak zorundayım. Daha fazla kaçamam. Bütün gece ondan kaçtım, bütün gece ve bundan bıktım."

Farlar daha da parlaklaştı, dumanlı siste şimşekler çakıyor, parıltıyan karda sert gölgeler çiziyordu. Darby'nin gözlerini yakıyorlardı. Ve arkalarında, Ashley Garver'in gölgesi sendeleyerek yaklaştı - şimdi yirmi adım ötedeydi. Ama hâlâ yeterince yakın değildi. Beretta'yı daha sıkı kavradı.

"Kaçmak
zorundasın."

"Hayır."

Darby boğazında dumanla, "*Kaçın*," diye bağırdı. "Şu farlara doğru koş. Şoföre söyleyin, kamyonunu geri çevirsin ve sizi hastaneye götürsün."

Onu ileri doğru itti ama Jay karşı koydu. Kız çığlık attı, ayaklarını yere vurdu, Darby'nin omzuna yumruk atmaya çalıştı ama sonra her şey bir kucaklaşmaya dönüştü. Yoğunlaşan ışıklar altında ürpertici, acı veren bir kucaklaşma-

"Geri geleceğim," diye fısıldadı Darby kızın saçlarına, onu sallayarak.
"Onu alacağım ve sonra sana geri döneceğim."

"Söz veriyorum."

"Söz veriyorum, Jay-"

"Yine yalan söylüyorsun-"

"Serçe parmağım üzerine yemin ederim," dedi bantlı sağ elini kaldırarak. Jay yüzünü buruşturdu. "Bu hiç komik değil."

Bir şey üstlerindeki havayı yararak Darby'nin saçlarından bir tutamı çekip aldı. İlk aklına gelen *şarapnel parçasıydı* ama daha iyisini biliyordu. Bu bir çiviymiş, kafa derisinin yanından dönerek geçen çelik bir mermi. Ashley onlara doğru yaklaşıyordu ama hâlâ tek kurşununu riske atacak kadar yakın değildi.

Henüz değil.

Kızı farlara doğru itti. "Şimdi *koş*."

Jamie Nissen karda iki titrek adım attı ve arkasına baktı, gözleri ateşli yaşlarla doluydu. "Kaçırmayın."

"Yapmayacağım," dedi Darby.

Sonra Ashley'le yüzleşmek için geri döndü.

Yapmayacağım.

* * *

Ashley onların ayrıldığını görünce şaşırды - Jaybird gelen kar küreme aracına doğru koşarken Darby dönüp ona baktı.

Şimdi aralarında yirmi adım vardı.

Sağ yumruğu çakıl taşıyla doluymuş gibi zonkluyordu. Yanaklarındaki ve alındaki deri güneş yanığı gibi gergin ve karıncalı hissediyordu. Dudakları çatlamış, yarılmış ve çenesinden aşağı sızıyordu. Yanık deri ve saç kokuyordu, yoğun ve yağlı bir koku dumanlar halinde üzerinden kıvrılıyordu. North Face ceketini garip bir şekilde sırtına doğru erimiş, erimiş ipler halinde sarkıyordu.

Ama lanet olsun, o yaşıyordu. Kötülere rahat yok, değil mi? Ve bu gece kendini oldukça kötü hissediyordu. Çıplak elleriyle bir kadının boynunu kırmış ve masum bir adamı çivili silahla öldürmüştü. *Adli Dosyalar'da müthiş bir bölüm* olurdu. Tüm bunları yaptıktan sonra patlayan bir binanın penceresinden atlayıp sadece ikinci derece yanıklarla kurtulmak şeytanın bile aklına gelmez. Jöle tarafı yukarı, gerçekten.

Şimdi Darby'nin topallayarak kendisine doğru geldiğini fark etti. Güvenliğin parlak ışıklarından uzakta. Herhangi bir kaçış umudundan uzakta.

Ona *doğru*.

Havlamaya benzeyen bir kahkaha attı. Belki de bu çılgın gecede o da biraz çıldırmıştı. Onu suçlayamazdı. Ondan nefret edebileceğinden bile emin değildi - beyni bu inatçı kaltak için karışık duygulardan oluşan güçlü bir şeker kokteyli gibiydi. Ama duyguları bir yana, yine de küçük kardeşini öldürdüğü için ona kırmızı kart göstermesi gerekiyordu, bu yüzden akülü çivi çakma makinesini Darby'ye doğru kaldırdı, sıcak dumanın arasından gözlerini kısarak baktı ve tekrar ateş etti.

Boş bir tıkırtı.

Ne?

Tetiği tekrar çekti - bir tık sesi daha. Dehşet içinde, Paslode'un pil ışığı şimdi acil bir kırmızı yanıp sönüyordu. Soğuk hava yüzünden tükenmişti. Sonunda, sonunda olmuştu.

"Oh, kahretsin-"

Tekrar yukarı baktı. Darby hâlâ yaklaşıyordu, hâlâ kişisel ölüm meleği gibi ona doğru geliyordu, topallıyordu ama ürkütücü bir şekilde, insanlık dışı bir sakinlikle. Ve başka bir şey daha fark etti. Darby'nin sallanan elinde taşıdığı, kalçasının arkasına gizlenmiş bir şey, köşeli bir şekil, yarı gözle görülebilen-

Lars'ın Beretta'sı.

Hayır, zihni çırpındı. Hayır, bu imkansız-

* * *

Jay kollarını sallayarak farlara doğru koştu.

Kar küreme aracı durdu, büyük lastikler kilitlendi, hava frenleri tiz bir çığlık atarken yana doğru kaydı. Etrafını saran ışıklar, gün ışığından daha parlak bir şekilde ayaklarının dibindeki karı tutuşturuyordu. Başka bir şey göremiyordu. Sadece o ikiz güneşler, aşırı güçlüydü.

Çığlık attı - hatırlamayacağı bir şey.

Motor bir ses çıkardı. Taksinin kapısı açıldı. Şoför babasından daha yaşlıydı, sakallı, göbekli ve Red Sox şapkalıydı. Dışarı fırladı ve ona doğru koştu, zaten nefes nefese kalmıştı, bir şeyler bağırıyordu.

Onun da nefesi kesilmişti ve buzun üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Uzun farlarda siyah bir gölge olarak ona ulaştı ve kamyonun motoru bir kez daha homurdandı. Teyzesinin Alman Shepard'ı gibi. Sonra adam onun omuzlarını tuttu, bıyıklı yüzü şimdi onunkinin içindeydi, nefesinde Dr. Pepper vardı, onu soru bombardımanına tutuyordu.

Sen iyi misin?

Nefes nefese kalmıştı. Konuşamıyordu.

Ne oldu?

Tepede, alev alev yanan ziyaretçi merkezinin çatısı çöktü, paramparça bir ahşap gümbürtüsü geceye daha fazla ateş böceği saldı ve gözlerini kısarak ona baktı, sonra ona döndü, sert elleri yanaklarındaydı. *Artık güvendesin-*

Ona Ashley'den, Darby'den, çivi tabancasından, yokuşun yukarısındaki kısa mesafede gerçekleşen ölüm kalım savaşından bahsetmek istiyordu. Ama söyleyecek sözü yoktu. Hiçbir düşünceyi bir araya getiremiyordu. Zihni yine jöle gibiydi. Ağlamaya başladı ve adam onu kollarının arasına alıp sarıldı ve dünya başına yıkıldı.

Şimdi bir ilahi gibi fısıldıyordu: *Güvendesin. Güvendesin. Güvendesin-*
Darby, demek istedi.

Darby güvende değil-

Ve sonra onu gördü - kırmızı ve maviden oluşan bir kalp atışı ağaçları aydınlattı. Kar küreme aracının arkasında, tampon tampona durmuş bir polis arabası vardı. Kamyonun arka lambalarının ışığında, yan kapıdaki bir afişi okudu.

OTOYOL DEVRIYESİ.

* * *

Ashley Garver deli gibi koştu.

İmkansız. Atışları saydım.

Beretta boş.

Bunu kendine defalarca söyledi ama yine de geri dönüp Darby'nin blöfünü görece kadar cesur değildi. Bunun yerine park halindeki Astro'suna koştu, Paslode kutusunun içinde ikinci bir pil bıraktığını biliyordu. En azından çivi tabancasını yeniden doldurabilir ve sonra bu yeni gelişmeyi nasıl ele alacağına karar verebilirdi.

Bir kar yığınının takıldı, bir silah sesi ve omurgasına saplanan bir mermi için irkildi ama o ses hiç gelmedi.

Astro'ya ulaştı. Kilidi açtı. Kapıyı kırıp açtı. İçeri daldı, yolcu koltuğunun altına uzandı, Lars'ın aptal plastik A-10 Warthog'unu gösterge panelinden düşürdü ve Paslode'un sert çantasını açtı. Titreyen parmak uçlarıyla açılması gereken iki mandal.

Lars'ın itiş kakış sırasında dört el ateş ettiğini duyduğunu biliyordu. Bundan emindi. Bir-iki-üç-dört. Sandi'nin kamyonetine sıkıştığı beş kurşunu da eklersek dokuz ederdi. Beretta'nın tekli şarjöründe sekiz, fişek yatağında da bir mermi vardı. Darby nasıl olur da başka bir

.45 kalibrelik fişek nasıl ortaya çıkmıştı? Belki de minibüsün tabanı; Lars'ın Federal kutuyu ters çevirerek açtığını ve elli adet takırdayan mermiyi yere boşalttığını hatırlıyordu-

Sonunda çantayı fırlatıp açtı. Kapak torpido gözüne çarptı.

İlk pil kutusu boştu, o da bir tane daha aldı. Bandı kopardı. Avucunun içine boşalttı. Paslode'un kapak panelini açtı, kullanılmış pili dışarı attı-

Dondu kaldı.

Hiçbir şey duymamıştı ama bir şekilde biliyordu. Boynundaki tüylerin statik elektrik gibi kalkıp diken diken olmasıyla ilgili bir şey ...

O benim

arkamda.

Şu anda.

Yavaşça arkasını döndü ve evet, Darby oradaydı.

Ona yetişmişti, Astro'nun aralık sürücü kapısının önünde duruyordu. Beretta Cougar, muştalı elleriyle ona nişan almıştı. Bu tabancayı altı ay önce Lars'a hediye olarak almıştı ve şimdi kalbine doğrultulmuştu. İnanılır gibi değildi. İşte karşısındaydı - altı saat önce Ziploc torbasıyla boğmaya çalıştığı kız, öfkeli bir intikamla geri dönmüştü. Dokuz parmaklı, siyah kanatlı bir ölüm meleği. Onun için buradaydı, kardeşinin kanına bulanmış, terli teninde ateş parlıyordu.

"Jay'le ne yapacaktın?" diye sordu. "Şimdi söyle." "Ne?

Gerçekten mi?"

Adamın göğsünden yüzüne doğru nişan aldı. "Gerçekten mi?"

"Tamam." Ashley yolcu koltuğunda oturur pozisyona geçti ve çivi çakma makinesini arkasına sakladı. "Ben sadece ... biliyor musun? Tamam. Bilmek mi istiyorsun? Özel bir şey değil. Idaho'da bir amcamız var, biz ona Şişko Kenny diyoruz, sağlıklı küçük beyaz bir kız için bana on bin artı yüzde on vereceğini söyledi. Eyalet dışından gelen kamyoncular için bodrumunda küçük bir çete işletiyor. Günde yirmi saat, eşlerinden uzakta, uzun yollarda çalışan iri adamlar... bilirsin işte. İştahlılar."

Darby gözünü kırpmadı. Beretta'yı ona doğrulttu ve kaşının üzerinde beyaz bir yara izi belirdi. Orak gibi kavisliydi.

"Evet, iğrenç ve benim işim değil ama bir şekilde bir şeyleri kurtarmam gerekiyordu." Ashley konuşmaya devam ederek zaman kazanırken, sağ eli sessizce koltukta Paslode'un yedek pilini aradı. Sonra onu yükleyecek ve

kaltağın suratına 16 penilik bir yumruk atarak şaşırtmak. "Evet, sana yalan söyledim Darbs, bunun bir seks olayı olmadığına söz verdiğimde. Basit bir adam kaçırma olması gerekiyordu ama sonra polisler Sandi'nin peşine düştü ve planı değiştirmek zorunda kaldım ve şimdi bu kesinlikle, kesinlikle, yüzde yüz *milyon* seks olayı ve özür dilerim."

Arkasında, parmak uçları Paslode bataryasına dokundu, sadece kör bir vuruş - *işte orada* - ve etrafını kapattı.

"Adı ne?" Darby sordu. "Kenny Garver."

"Nerede yaşıyor?" "Rathdrum."

"Onun *adresi*."

"912 Black Lake Yolu." Ashley klik sesini duymaması için pili yavaşça çivi çakma makinesine yerleştirdi. Silah zoruyla da olsa sırtıttığını hissetti. Çivi tabancasını arkasında tuttu, kaldırıp ateş etmeye hazırlanıyordu. "Yani, lanet olsun, beni yakaladın, Darbs. Sen kazandın. Teslim oluyorum. Polisleri beklerken bir tur çember zamanı oynayalım-"

"Yapmayalım," dedi Darby ve tetiği çekti.

ÇAT.

Sabah 6:01.

Ashley silah sesiyle irkildi. Bunu duymak için hayatta olmayı beklemiyordu. Seni yakalayanı asla duymamalısın.

Ama duymuştu.

Ve evet, yaşıyordu.

Ne oldu?

Darby, Astro'nun şoför kapısının önünde duraksadı, şok olmuş bir sessizlik içinde sallanıyordu. Lars'ın Beretta'sını indirdi ve ona baktı, gözleri canlı bir dehşetle delinmişti. Ancak o zaman fark etti, sağ köprücük kemiğinin hemen altında. Siyah gömleğinin üzerinde. Yayılan, yapışkan bir daire. Kan.

"Bırak dedim!"

Yan aynasında bir hareketlenme oldu ve Ashley döndüğünde Astro'nun arkasında duran, bir eli stop lambasında, Dumanlı Ayı şapkası ve nişan aldığı Glock'uyla soluklanan bir park bekçisi, devriye görevlisi, şerif yardımcısı ya da *her neyse onu* gördü.

Tekrar bağırdı. "Bırak onu, kızım."

Darby polisle yüzleşmek için döndü, dudakları hareket ediyordu. Konuşmaya çalışıyordu. Sonra Beretta Cougar ateşlenmeden kara çarptı ve dizleri tutmadı. Ve işte böyle, becerikli, kavgacı, cesur Darby Thorne bir çöp çuvalı gibi karla kaplı bir otoparkın üzerine yığıldı.

Ashley'nin çenesi açık kaldı.

Hayatta olmaz. Hayatta olmaz.

Bu inanılmaz.

"Yerde kal," diye emretti polis, omuz telsizini sıkarak. "Ateş edildi, ateş edildi. On elli iki."

Ashley koltuğunda kamburlaşarak her şeyi bir araya getirdi - polis gelmişti, yangından dolayı dikkati dağılmıştı ve doğal olarak bu taşralı polisin gördüğü ilk şey Darby'ydi, kana bulanmış ve elinde bir tabanca vardı, çaresiz bir kurbanı kovalıyor, sonra onu bir minibüsün içinde köşeye sıkıştırıyor, infaz etmesine yarım saniye kalmıştı. Yani ucuzcu Kaptan Amerika'nın ateş etmekten başka çaresi yoktu. Onu vurmak zorundaydı. İşler böyle yürür, bilirsiniz. Ve bu çok mükemmeldi. Şaşırtıcı derecede mükemmel.

Zamanlama, talihsizlik. Evet efendim, o her zaman özeldi. Burada doğaüstü güçler iş başındaydı. İyi niyetli bir *sihir* böyle bir şeydi.

adam yakalanmaktan kaçıyor.

Polis yaklaştı, silahını kaldırdı, Darby'nin elindeki Beretta'yı tekmeledi ve ellerini arkadan kelepçelemek için büktü. Dirseklerini tavuk kanadı gibi yukarı çekerek sert davrandı ama kardan buharlaşan bir litre kana bakılırsa, Azrail'le kahvaltı etmeye başlamıştı bile. Kelepçeler metalik bir çıtırtıyla yerine oturdu ve Ashley alevlerin parıltısında memurun dikişli adını okuyabildi: CPL. RON HILL.

Polis başını kaldırdı. "Efendim, ellerinizi göreyim-" "Tabii." Ashley çivi çakma makinesini kaldırdı.

THWUMP-THWUMP.

DAWN

Sabah 6:15.

Ashley Garver Bing Crosby'nin *Beyaz Noel* şarkısını ıslıkla çalarken Onbaşı Hill'in Glock 17'sini, parlak sarı bir şok tabancasını ve belalı bir sürtünme kilitli copu arakladı. Polisin hesap cüzdanını da karıştırdı, iki yirmilik ve bir onluğu cebe indirirken adamın karısının tam bir antilop gibi görüldüğünü fark etti.

Otoyol devriyesi yere düşerken refleks olarak bir dizi kurşun sıkılmış, Ashley'in arkasındaki yolcu camını kırmış, Astro'nun tavanında bir delik açmış ve son birkaç tanesini de gökyüzüne fırlatmıştı. Kurşunlardan biri yüzünü sıyırmış olabilirdi; yanağında acıyan bir yarık açıldığını hissetti. Ya da sadece yanmış derisi dağ havasında çatlıyor da olabilirdi.

Her iki şekilde de, ne büyük şans. Jöle tarafı yukarı, *gerçekten*.

Ashley sıradaki kar küreme aracının şoförünü öldürmeye karar verdi. O uzun dizel kamyon, dinlenme tesisinin otoparkını tıkayan bir stoper gibiydi. Sonra Astro'nun etrafından dolanacak ve Onbaşı Hill'in desteği gelmeden Colorado'dan defolup gidecekti.

Yine de - cehennem, *onları getir*.

Ashley hepsini alabilir.

Wanapani ziyaretçi merkezi yanıp arkasına yıkılırken uzun park alanında ilerledi ve rölantide çalışan kamyonun farlarına yaklaştı. Güneş ufukta kırılmaya hazırlanırken gökyüzü kalaylı griye dönüyordu ve polisin Glock'unda kalan cephaneyi kontrol etti. Bu şarjörlerin arkasında küçük rakamlar vardı, böylece kaç mermi kaldığını gözünüzle kolayca görebilirdiniz. En az dokuz tane gördü. Ayrıca Onbaşı Hill'in kemerinden aldığı ikinci bir dolu şarjör daha vardı. Her ihtimale karşı onu da doldurdu.

Şimdi kamyonun farlarının kör edici ışığında yüzünü siper ederek duruyordu. Glock'u rahatça sığdığı ceketinin cebine gizledi. Kamyonun ön camından içeriyi göremiyordu - çok karanlıktı - ama turuncu sürücü kapısı hâlâ yarı aralık duruyordu. Yan tarafında CDOT yazıyordu.

"Hey!" diye bağırdı. "Burası güvenli." Sessizlik.

Dudaklarını yaladı. "Onbaşı Hill ... beni buraya olay yerinin güvenli olduğunu ve durumun kontrol altında olduğunu söylemek için gönderdi. O vurdu

Kaçıran kişi. Şimdi senden telsizinle diğer kamyonlara bir mesaj iletmeni istiyor."

Uzun bir sessizlik daha.

Sonunda kapı gıcırdadı ve ayak parmaklığının üzerinde duran pasaklı bir yüz dışarı baktı. "Zaten aradım ve dediler ki-"

Ashley Glock'a nişan aldı. ÇAT.

Cam patladı. Kıl payı kurtuldu ama adam yine de taksiden düştü ve karda kış üstü yere çakıldı. Red Sox şapkası uçup gitti.

Ashley gözlerini siper ederek farların etrafından dolaştı.

Sürücü karnının üzerine düştü, cam parçaları altında çıtırdadı, ayağa kalkmaya çalıştı, kendini tekrar içeri çekmek için aralık kapıya uzandı

- Çatırdadı ama Ashley adamın kolunda bir delik açtı. Adam kısık sesle çığlık attı.

Ashley kapıyı avuçlayarak kapattı. "Efendim, sorun yok."

"Beni öldürmeyin." Adam bir dirseğinin üzerinde, bileğini tutarak yana doğru süründü. Sıcak kan parmaklarının arasından fişkırıyor, karı lekeliyor, kırmızı bir iz bırakıyordu. "Lütfen, Tanrım, lütfen *beni öldürme*-"

Ashley onu takip etti. "Seni öldürmeyeceğim."

"Lütfen, yapma, yapma-"

"Hareket etmeyi bırak. Sorun yok. Seni öldürmeyeceğim," dedi Ashley ve ayağını adamın etli sırtına koyarak onu sıkıştırdı. "Debelenmeyi bırakın, efendim. Her şey yolunda. Söz veriyorum." Bunu söylerken Glock 17'yi adamın ensesine dayadı. Tetiği çekti ama durdu.

Yine o duyguya kapılmıştı. O garip elektrik.

Arkasında biri duruyordu.

Şimdi ne olacak?

Arkasına döndü, yarı yarıya Darby Thorne'un kanlı bir intikam için geri dönmüş hayaletini görmeyi bekliyordu - ama arkasında duran figür daha kısa, daha küçüktü. O Jay'di. Kırmızı Pokeball tişörtüyle, başka bir cinayete tanık olmak üzere olan zararsız küçük Jaybird. Dürüst olmak gerekirse, onu tamamen unutmuştu. Ama evet, Lars ortalıkta yokken bile onu Şişko Kenny'ye teslim edebilir ve hayatta kaldığı sürece yüklü bir meblağ kazanabilirdi-

Elinde bir şey vardı.

İlk başta Sandi'nin biber gazı olduğunu düşündü.

Ama sonra yedi yaşındaki çocuk onu kaldırdı -ateş ışığının parıltısını yansıtıyordu- ve Ashley bir dehşet sarsıntısıyla bunun çok daha kötü bir şey olduğunu fark etti. Bu Lars'ın Beretta'sıydı. O bakmıyorken Darby'nin cesedinin yanındaki kırmızı kardan almış olmalıydı ve şimdi burada, Jaybird'ün titreyen küçük parmaklarındaydı.

Ona nişan
almış.

Tekrar.

İnledi. "Oh, *hadi ama-*"

ÇATLAK.

Sabah 6:22.

Ashley Garver yine irkildi. Ve yine, duymayı hiç beklemediği bir silah sesiyle kulak zarları çınladı.

Gözlerini açtı. Jay hâlâ kar küreme aracının yanında duruyordu, gözleri korkudan irileşmişti. Beretta beyaz parmaklarının arasında kilitlenmişti. Kirli duman farlarda kıvrılıp duruyordu. Yanmış barutun kömür kokusu.

Iskaladı.

Emin olmak için karnını ve göğsünü sıvazladı. Kan yok, basınç yok, ağrı yok. Gövdesi ve uzuvları gayet iyiydi.

Evet, fark etti. Üç metreden, Jaybird iskaladı.

Kızın çenesi titredi. Yarı otomatik silahı yeniden nişanladı ve tekrar ateş etmeye çalıştı ama tetikte hiçbir gevşeklik yoktu. Bir klik sesi bile gelmedi. Silah boştu. Darby o mucizevi fazladan fişegi nereden bulmuş olursa olsun fark etmezdi, çünkü Ashley'in kulağının yanından zararsız bir şekilde ısıklık çalarak geçmiş ve donmuş köknar ağaçlarının arasında bir yere düşmüştü. O gitmişti, son umutları da tükenmişti ve Ashley hâlâ hayattaydı.

Ben ölümsüz müyüm?

Her şey çok karanlık ve komikti.

Ateş topu onu sadece küçük yanıklarla pencereden dışarı fırlattı. Polis geliyor ve mucizevi bir şekilde yanlış kişiyi tam zamanında vuruyor. Ve şimdi de bu! Küçük Jaybird onu tam isabetle vurmuştu ama yine de iskalamıştı. Tostu bir kez daha jöle tarafına düşmüştü. Her şeye rağmen!

Zifiri karanlık bir kahkaha patlamasına karşı koydu. Hayatı boyunca cömert, bilinmeyen bir güç tarafından korunmuş, sonuçlardan yalıtılmıştı.

Lars'ın asla sahip olamadığı bakışlara ve yırtıcı kurnazlığa sahip olarak doğmuştu. Babasının tam zamanında Alzheimer'a yakalanması ve Fox Contracting'in başına geçmesi. Chink's Drop'un bağırsaklarına umutsuz bir mil sıkışmış olsa bile, en kör, en aptal şans tarafından kurtarılmıştı ve başparmağındaki kemikler doktorun tahminine rağmen mükemmel bir şekilde örülmüştü - evet efendim, gerçekten de sihirli bir adam olarak büyümüştü ve

Kaderinde büyük işler yapmak olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ne kadar büyük?

Belki de bir gün başkan olur.

Dayanamadı; güldü - ama garip bir şekilde duymadı. Sadece kulaklarında çınlayan çınlamayı. Düşünecek olursa, yüzünün hareket edip etmediğinden bile emin değildi.

"İyi atıştı, Jaybird," demeye çalıştı. Ses çıkmadı.

Jay Beretta'yı indirdi. Şimdi garip bir şekilde sakın görünüyordu, hâlâ onu izliyor, o küçük mavi gözleriyle onu inceliyordu. Dehşetle değil -hayır, artık değil- onun yerine merakla.

Ne oluyor be?

Ashley tekrar konuşmaya çalıştı, bu sefer daha yavaş, dili dikkatlice telaffuz ediyordu: "İyi atıştı, Jaybird," ve bunun Novocain dudakları tarafından bulanıklaştırılmış, inleyen tek bir hece olarak çıktığını duydu. Bu onun sesiydi - evet, kendi ciğerlerinden ve hava yolundan geliyordu - ama tanımadığı salyalı bir geri zekâlı tarafından söyleniyordu. Bu şimdiye kadar hissettiği en korkunç duyguydu.

Sonra gözleri odak noktasından kaydı.

Jay bulanıklaştı, sonra iki katına çıktı. Şimdi ona bakan iki Jaybird vardı ve her ikisi de onu öldüren tabancanın ikiz kopyalarını yere bıraktı.

Ilık bir ıslaklık yüzünden aşağı süzülerek yanağını gıdıkladı. Beyninin zeminine yanık tüyler gibi yoğun ve ekşi garip bir koku yayıldı. Şimdi öfkeliydi, öfkeden titriyordu ve başka bir şey söylemeye, Jay'e küfretmeye, kırmızı kartla tehdit etmeye, memurun tabancasını kaldırıp onu sonsuza dek susturmaya çalıştı ama çoktan parmaklarının arasından düşmüştü. Derin bir dehşete kapılarak, buna ne dendiğini unutmuştu. Bir şey hatırladı... *-ock gibi bir şey*. Pock muydu? Dock? Rock-in-a-sock? Artık hiçbir şeyden emin değildi ve kelimeler kahverengi yapraklar gibi solup dökülüyordu ve çılgınca onlara, herhangi birine uzandı ve basit bir tanesine tutundu

"Yardım edin-"

Tanınmaz bir inilti gibi çıktı.

Sonra dünya tersine döndü, aydınlanan gökyüzü Ashley'in sırtını kara çarparak devrilmesiyle yerle bir oldu. Silah sağında bir yerdeydi ama ona uzanamayacak kadar duygusaldı. Yere düştüğünün farkında bile değildi, çünkü parçalanmış düşüncelerinde Ashley Garver hâlâ havadaydı, hâlâ çaresizdi, hâlâ düşüyordu, düşüyordu, düşüyordu-

* * *

"Darby, bitti."

Kızın sesini duyduğunda o da düşüyordu ve onu yakaladı. İnce bir ip gibi onu dünyaya bağladı. Huysuz gözlerini açtı ve uçsuz bucaksız, gri gökyüzüne karşı kamburlaşmış Jay'in gölgesini gördü. "Darby, bitti. Silahını aldım ve Ashley başka birini öldürmek üzereydi, ben de onu vurdum."

Kuru dudaklarını hareket ettirmeye zorladı.

"İyi işti." "Suratına."

"Mükemmel."

"Sen . . . sen de vuruldun, Darby."

"Evet, fark ettim."

"İyi misin?" "Pek

sayılmaz."

Jaybird eğilip ona sarıldı, saçları Darby'nin yüzünü gıdıklıyordu. Nefes almaya çalıştı ama kaburgaları garip bir şekilde sıkıydı. Sanki biri göğsünün üzerinde durmuş, ciğerlerini çökertiyordu.

Nefes al, dedi annesi ona.

Tamam.

Sonra beşe kadar sayın. Nefes ver-

"Darby." Kız onu salladı. "Dur."

"Öyle mi? Ben buradayım."

"Gözlerini kapatıyordun."

"Sorun yok."

"Hayır. Bana söz ver, gözlerini kapatmayacağına söz ver-"

"Pekâlâ." Bantlı sağ elini kaldırdı. "Serçe parmağımınla yemin ederim." "Hâlâ komik değil. *Lütfen*, Darby."

Deniyordu ama yine de göz kapaklarının sarktığını, karanlığa doğru kaçınılmaz bir çekilme yaşadığını hissediyordu. "Jay, söyle bana. En sevdiğin dinazorun adı neydi?"

"Sana zaten

söyledim." "Tekrar,

lütfen."

"Neden?"

"Sadece duymak istiyorum."

Tereddüt etti. "Eustreptospondylus."

"Bu ..." Darby güçsüzce güldü. "Bu çok aptal bir dinazor, Jay."

Kız gözyaşları içinde gülümsedi. "Zaten heceleyemezdin."

Her nasılsa, bu pütürlü buz parçası şimdiye kadar uzandığı tüm kuş tüyü yataklardan daha rahat hissettiriyordu. Vücudunun her zedelenmiş santimi burada mükemmel bir şekilde dinlendiğini hissetti. Hak edilmiş bir uykuya dalmak gibi. Ve yine göz kapaklarının kayarak kapandığını hissetti. Artık göğsünde ağrı yoktu, sadece donuk, artan bir basınç vardı.

Jay bir şeyler fısıldadı.

"Ne dedin sen?"

"Teşekkür ederim dedim."

Bu Darby'yi biraz ürpertti ve midesi ifade edemediği duygularla çırpındı. Jay'e ne diyeceğinden, buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi - *rica ederim?* Tek bildiği, eğer seçme şansı olsaydı, her şeyi tekrar yapacığıydı. Bu gecenin her dakikasını. Tüm acıları. Her fedakârlığı. Çünkü yedi yaşındaki bir çocuğu çocuk avcılarının elinden kurtarmak ölmeye değmiyorsa, ne için değdi ki?

Ve şimdi, kanlar içinde karlara gömülürken, devlet tarafından finanse edilen Wanapani ziyaretçi merkezinin yanışını ve siyah bir iskelete dönüşmesini izlerken, Darby de derin ve tatmin edici bir huzura gömüldü. Artık çok yakındı. Acı verecek kadar yakın. Bilincini kaybetmeden önce hızlıca yapması gereken son bir şey vardı: "Jay? Son bir iyilik. Sağ cebime uzan lütfen. Mavi bir kalem olmalı."

Bir duraklama. "Tamam."

"Sol elime koy."

"Neden?"

"Sadece yap, lütfen. Sonra da kar küreme aracına geri dönmeni istiyorum. Şoföre geri dönmesini ve seni hemen hastaneye götürmesini söyle. Ona bunun acil bir durum olduğunu, nöbet geçirmeden önce steroide ihtiyacın olduğunu söyle-"

"Bizimle gelecek misin?"

"Hayır. Ben burada kalacağım. Uyumam gerek."

"Lütfen. Bizimle gel-"

"Yapamam." Darby'nin ipi kopmuştu ve tekrar düşüyordu, karanlığın katlarından düşüyordu, kendi kafasının arkasına kayıyordu, şimdi Provo'ya geri dönmüştü, kötü boruları ve patlamış mısır tavanı olan eski çocukluk evine geri dönmüştü, annesinin kollarına sarılmıştı. Kabus dağılıyordu. Kulağında annesinin sıcak sesi: *Gördün mü? Sen iyisin, Darby. Sadece kötü bir rüyaydı.*

Ve artık her şey bitti-

"Lütfen," diye fısıldadı Jay, uzaklardan. "Lütfen, benimle gel-"

Nefes alın. Beşe kadar say.

Nefes ver. Tamam.

Aynen böyle. Bunu yapmaya devam et.

Kararan düşüncelerinde Ashley'in ona söylediği son sözleri hatırladı ve sağ kolunu kaldırıp kalemin kapağını açtı ve sol eliyle bileğine yazdı. Kendi çıplak tenine çizik çizik, yarım mürekkeple, büyük harflerle:

KENNY WORMSER.

RATHDRUM IDAHO.

912 BLACK LAKE YOLU.

Artık her şey gerçekten bitmişti. Artık Jay kurtulmuştu ve Ashley'nin iğrenç planının her bir yönü silinmiş, yargılanmak üzere gün ışığına çıkarılmıştı. Kalemin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi, sonunda tatmin olmuştu. Polisler onun karda donmuş cesedini bulduklarında son mesajını okuyacaklardı. Idaho'da kırmaları gereken son bir kapı olduğunu bileceklerdi.

Tuttum seni, Darby.

Tamam.

Korkmayın. Uzun bacaklı hayalet gerçek değildi. Şimdi annesi onu daha sıkı sıkıyordu, inanılmaz derecede sıkı, bu mükemmel anda onu bağlıyordu ve dehşet nihayet sona ermişti. Bu sadece bir kâbustu ve artık her şey bitti. İyi olacaksın. Ve . . . ve Darby?

Öyle mi?

Seninle çok gurur duyuyorum.

TASLAK E-POSTA
(GÖNDERİLMEMİŞTİR)

12/24/17 17:31

Kime: amagicman13@gmail.com

Kimden: Fat_Kenny1964@outlook.com

Gecikme için üzgünüm Ashley, burada da kendi kar kıyametimiz yaşanıyor. Komşunun ahırını sonunda çöktü ve atlar çılgına döndü. Burayı tanıyamayacaksınız bile.

Ama evet, yazılı olarak istedin ve bahse girdin, hadi bu şeyi yapalım, 10 bin peşin artı sonra çektiğim her şeyin% 10'u. Böyle bir şey yapmayalı uzun zaman oldu ama sığınağım hazır ve şimdiden ilgilenen iki kişi var, biri Milwaukee'den, diğeri Portland'dan.

Aldığınız ilaçlar onu en azından bir süreliğine iyileştirecektir, değil mi? Hastalanması normal, kusması normal değil.

Umarım okul otobüsünde temiz bir iş çıkarmışsındır. Şimdiye kadar Bozeman'da olmalıydın, Noel'den sonraki gün burada olursun o zaman? Güvende kalın, Lars'ın burnunu temiz tutun ve büyük yollardan uzak durun.

Yakında konuşuruz, ön k a p ı y ı çalan biri var.

EPILOG

8 Şubat

Provo, Utah

Jay, Darby'nin soyadının sessiz bir 'e' ile yazıldığını, çimento mezar taşına kazınmış olduğunu görene kadar fark etmemişti. Altında ölüm tarihi yazıyordu: 24 Aralık.

Noel'den bir gün önce.

Yılbaşından yedi gün önce.

Kırk altı gün önce.

Anne ve babasıyla birlikte Darby'nin memleketinde, hâlâ erimekte olan karlarla kaplı bir mezarlık yamacında bulunuyordu çünkü babası buraya gelmek için ısrar etmişti. Aslında buraya Ocak ayında çok daha erken gelmek istemişti ama Jay'in adrenal rahatsızlığı iki nöbetle alevlenmiş ve onu yatalak ve gözetim altında bırakmıştı. Nihayet geçen hafta seyahat için yeterince sağlıklı olduğu kabul edilmişti. Tüm bu süre boyunca babası ısrar etti: *Darby Thorne'u tekrar görmeliyiz. Ona çekle yazılamayacak bir şey borçluyuz.*

"Bu o mu?" diye sordu şimdi. Yokuş aşağı birkaç adım atıp yetiştii.

"Evet."

Colorado otoyolundaki olaydan sonraki saatler ve günler hastalıklı bir bulanıklıktı ama Jay'in hafızasında küçük anlar yer etti. Serum iğnesinin acısı. Rotor kanatlarının gürültüsü. Sağlık görevlilerinin onu Saint Joseph'in helikopter pistine taşıırken daire çizip alkışlamaları. İlaçların tuhaf bulanıklığı. Annesi ve babasının rüya gibi ağır çekimde koridordan aşağıya koşarak gelişleri, parmakları birbirine kenetlenmiş, onları daha önce hiç görmediği bir şekilde el ele tutuşmuşlardı. Daha önce hiç duymadığı boğuk seslerle konuşmaları. Gıcırdayan yatağının üstünde üçlü kucaklaşma. Tuzlu gözyaşlarının tadı.

Kameralar da. Bulanık mikrofonlar. Elllerinde not defterleri ve tabletler, nazik sorular ve yan bakışlar atan müfettişler. Aksanlarını zar zor anlayabildiği gazetecilerle yapılan telefon röportajları. Gemi direğine benzeyen anteniyle dışarıda park etmiş haber kamyonu. İnsanların saygılı, neredeyse korkulu bir şekilde seslerini kısımaları

Zavallı Edward Schaeffer gibi ölümler hakkında konuşurken. Ve Onbaşı Ron Hill, hayatına mal olan trajik, anlık bir hata yapan otoyol devriyesi.

Ve Darby Thorne.

Her şeyi başlatan kişi. Boulder'daki belirsiz bir devlet üniversitesinde okuyan, Rocky Dağları boyunca Honda Civic ile yarışan, bir yabancımin minibüsünde kilitli kalmış bir çocuğa ilk kez rastlayan ve onu kurtarmak için kahramanca harekete geçen huzursuz, kırmızı gözlü sanat öğrencisi.

Ve her şeye rağmen başardı.

Jay'in annesi Saint Joseph'teyken *Darby'nin o mola yerine gelmesinin bir nedeni olduğunu* söylemişti. *Bazen Tanrı insanları tam da olmaları gereken yere koyar.*

Farkında olmasalar bile.

Mezarlığın içinden süzölen bir rüzgâr, uzun mezar taşlarının arasından nefes alarak Jay'in ürpermesine neden oldu ve şimdi annesi gruba yetişmiş, kâğıt üzerinde birleşirken siyah boya kaleminin her darbesiyle daha da netleşen mektubu okumak için güneş gözlüklerini kaldırmıştı. "Güzel bir ismi vardı."

"Evet. O yaptı."

Güneş ışığı bulutları deldi ve Jay birkaç saniyeliğine teninde sıcaklık hissetti. Mezarların üzerinden bir ışık perdesi geçti, granit ve donmuş otların üzerinde parıldadı. Sonra kayboldu, ısırın bir soğuk tarafından söndüröldü ve Jay'in babası ellerini ceketinin ceplerine soktu. Üçü de uzun bir süre sessiz kaldılar ve mezar taşı kâğıda aktarılırken son kez çizilen boya kalemlerini dinlediler.

"İstediğin kadar kalabilirsin," dedi.

Ama oyma işlemi çoktan bitmişti. Seloteyp her seferinde bir köşe olmak üzere taşın üzerinden sıyrıldı. Sonra kâğıt uzaklaştı ve kazınmış harfler ortaya çıktı: MAYA BELLEANGE THORNE.

"Ne demek istiyorsun?" Jay sordu. "Sana birbirinizi sevip sevmediğinizi sorduğumda, sen sadece 'bu biraz karışık' mı dedin?"

Darby pirinç kâğıdını karton bir tüpe sararak annesinin mezarından kalktı ve Jay'in omzunu sıktı.

"Sorun değil," dedi. "Yanılmışım."

SON

ÜCRETSİZ KINDLE KİTAPLARI VE TEKLİFLERİ

Ücretsiz Kindle polisiye, dedektiflik, gizem ve aşk kitapları ve yeni çıkan kitapların yanı sıra yeni çıkan kitaplarla ilgili haberler için lütfen posta listemize katılın.

Bültenler

<http://www.joffebooks.com/contact/>

Bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Eğer hoşunuza gittiye lütfen Amazon'a geri bildirimde bulunun ve gözden kaçırdığımız bir şey varsa veya bir sorunuz varsa lütfen iletişime geçin.

Yazar ve yayın ekibi

geri bildiriminiz ve bu kitabı okumak için ayırdığınız zaman için teşekkür ederim.

E-posta adresimiz office@joffebooks.com

<http://joffebooks.com>

Bizi Facebook'ta takip edin www.facebook.com/joffebooks haberler için ve özel teklifler

Yazım hatalarından biz de nefret ediyoruz ama bazen gözden

kaçabiliyorlar. Lütfen bulduğunuz hataları corrections@joffebooks.com

adresine gönderin.

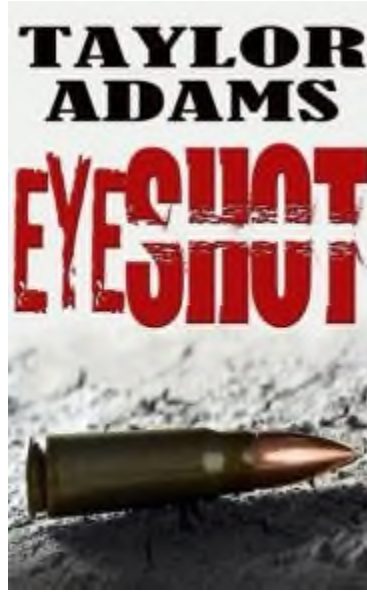
En kısa sürede düzelteceğiz. Bizimle iletişime geçmek için zaman

ayıran kartal gözlü okuyucularımıza çok minnettarız.

TAYLOR ADAMS'IN DİĞER KİTAPLARI

Taylor Adams'ı Twitter'da @tadamsauthor adresinden takip edin, Facebook'ta www.facebook.com/tayloradamsauthor adresinde bulun ve yazar sayfasına şu adresten göz atın

www.tayloradamsauthor.com

<http://www.amazon.co.uk/EYESHOT-suspense-thriller-TAYLOR-ADAMS-ebook/dp/B00MRAZIIA/>

<http://www.amazon.com/EYESHOT-suspense-thriller-TAYLOR-ADAMS-ebook/dp/B00MRAZIIA/>

EYESHOT: Şimdiye kadar okuyacağınız en sürükleyici gerilim romanı

James ve Elle Eversman, yeni bir hayata doğru Mojave Çölü'nde seyahat eden genç bir çifttir. Arabaları gizemli bir şekilde bozulunca ıssız bir yerde mahsur kalırlar. fazla su yok ve cep telefonu çekmiyor.

Bir mil ötede ölümcül bir keskin nişancı onları hedefine almıştır. Parçalanmış arabalarının arkasında sıkışıp kalmışlardır ve etrafları her yönden açık araziyle çevrilidir. Kaçacak hiçbir yer ve onlara yardım edecek kimse yok. Nasıl hayatta kalabilirler? Ve eğer kurtulurlarsa, evliliklerini de kurtarabilecekler midir?

SON GECEMİZ

<http://www.amazon.co.uk/OUR-LAST-NIGHT-extraordinary-story-ebook/dp/B016AH4GVU/>

<http://www.amazon.com/OUR-LAST-NIGHT-extraordinary-story-ebook/dp/B016AH4GVU/>

Dan Rupley'in hayatının aşkını geri almak için 24 saati var

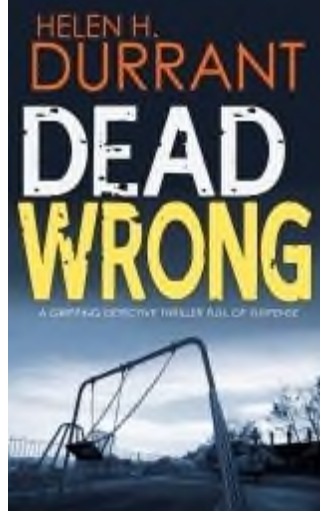
"Elinizden bırakamayacağınız kitaplardan biri; duygu, gerilim ve mizah dolu. Doğaüstü bir maceranın vahşi bir koşuşturması

- Lanetli bir silah, 'Gasman' olarak bilinen bir iblis ve hatta zaman yolculuğu içeriyor - ama aslında sevdiği kadının kaybıyla başa çıkan bir adam hakkında."

Dan, aslında hiç hayalet bulamamış profesyonel bir hayalet avcısıdır. Ancak en yeni vakası umut vericidir: (iddiaya göre) bir iblisin musallat olduğu lanetli bir Rus tüfeği. Efsaneye göre, antika silaha dokunan herkes 24 saat içinde ölür. Ancak Dan için bu kişiseldir - hâlâ nişanlısı Adelaide'in yasını tutmaktadır ve ruhların var olduğuna dair kanıt bulmak için yanıp tutuşmaktadır. Ne pahasına olursa olsun.

Zaman ilerledikçe Dan'in paranormal araştırması hızla akıl almaz bir kâbusa dönüşür. Korkunç (ve çok gerçek) bir iblis tarafından zaman ve hafıza boyunca takip edilir. Peki ya kayıp aşkı Adelaide? O onu kurtarabilecek tek kişi olabilir.

HOŞUNUZA GİDEBİLECEK DİĞER BAŞLIKLARIMIZDAN BİR SEÇKİ:

<http://www.amazon.co.uk/WRONG-gripping-detective-thriller-suspense-ebook/dp/B010Y7641M/>

<http://www.amazon.com/WRONG-gripping-detective-thriller-suspense-ebook/dp/B010Y7641M/>

Oyun alanında bir çocuk tarafından kesik parmaklardan oluşan bir çanta bulundu
emlak

Önce bir silahlı saldırı, sonra da ortak alanda tüyler ürpertici bir keşif.
Polis ortakları DI Calladine ve DS Ruth Bayliss, tüm bölgede şiddet
patlak vermeden önce bir katilin izini sürmek için zamana karşı
yarışır. Patronları
her şeyin uyuşturucu baronu Ray Fallon'dan kaynaklandığını
düşünmektedir, ancak Calladine'in içgüdüleri Hobfield konut sitesinde
çok daha kötü bir şeyler olduğunu söylemektedir.

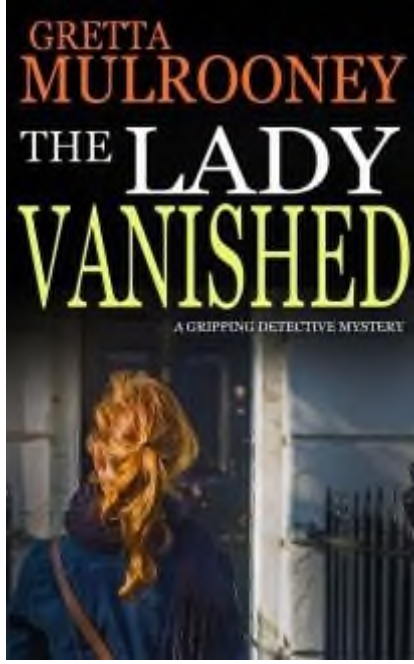
Bu ikili, başka biri daha ölmeden ve basın korkunç cinayetleri
kamuoyuna duyurmadan katilin izini sürebilecek midir? Dedektif
Calladine ve

Bayliss, tehlikeli bir şekilde eve yaklaşan bir iz üzerinde
yönlendirilir. Heyecan dolu finalde Calladine'in kalbine çok yakın
birini kurtarmak için zamana karşı yarışır.

BAYAN ORTADAN KAYBOLDU

<http://www.amazon.com/LADY-VANISHED-gripping-detective-mystery-ebook/dp/B0170HJAMY/>

<http://www.amazon.co.uk/LADY-VANISHED-gripping-detective-mystery-ebook/dp/B0170HJAMY/>

Bir insan iz bırakmadan nasıl ortadan kaybolabilir?

Carmen Langborne kimsenin pek sevmediği bir kadındır ve şimdi kayıptır. Ama ortada ne bir ceset, ne bir ipucu ne de gerçek bir şüpheli var. Ve polis onun kayboluşunu araştırmayı bıraktı.

Carmen'in üvey kızı Florence, kayıp kadını bulması için özel dedektif Tyrone Swift'i tutar. Ceset bulunursa, Florence'a çok değerli bir evin yarısı miras kalacaktır. Swift ailenin işlerini derinlemesine araştırdıkça güçlü insanların itibarını tehdit eden karanlık aile sırlarını keşfeder. Swift, saklayacak çok şeyi olanlar onu durdurmadan önce gerçeğe ulaşabilecek mi?

GONE yazan TJ BREARTON

<https://www.amazon.co.uk/GONE-gripping-crime-thriller-suspense-ebook/dp/B01FDZK4IE/>

<https://www.amazon.com/GONE-gripping-crime-thriller-suspense-ebook/dp/B01FDZK4IE/>

Bütün bir aile nasıl ortadan kaybolabilir?

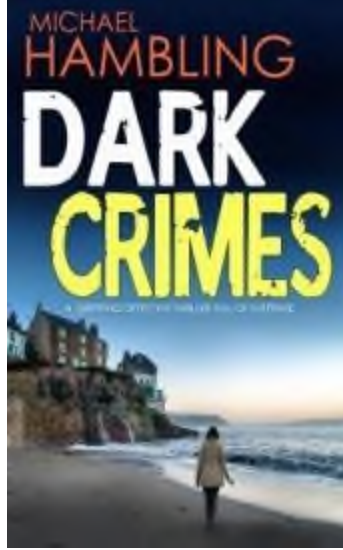
Küçük bir kasabanın kenarında boş bir ev ... terk edilmiş bir oyuncak ayı ... yarı sarhoş bir kadeh şarap ... açık bırakılmış televizyon ve tüm bilgisayar ekipmanları kayıp. Hutchinson Kemp, karısı ve iki çocuğu nereye gitti?

Dedektif Rondeau onların kendi istekleriyle gittiğini düşünmemektedir. Ancak film yapımcısının ve adamlarının izini sürerken çıldırmanın eşiğindedir.

iz bırakmadan ortadan kaybolan bir aile. Rondeau, büyük paranın ve hükümetin bu tüyler ürpertici suçla bir ilgisi olabileceğine dair rahatsız edici kanıtlar keşfeder, ancak artık kimse ona inanmıyor gibi görünmektedir.

Şüpheli polis meslektaşlarını görmezden gelerek, bu dolambaçlı suç geriliminde aileyi bulmak için yarışırken hayatını riske atar. Aile hâlâ hayatta mıdır ve onları kaçıranlar neyi saklamaya çalışmaktadır?

Michael Hambling tarafından KARANLIK SUÇLAR

<http://www.amazon.co.uk/CRIMES-gripping-detective-thriller-suspense-ebook/dp/B01B1W9CIG/>

<http://www.amazon.com/CRIMES-gripping-detective-thriller-suspense-ebook/dp/B01B1W9CIG/>

Heyecan verici yeni bir dedektiflik serisinde DCI Sophie Allen ile tanışın Başından sonuna kadar kalbinizi durduracak bir film.

"Olay örgüsü titizlikle hazırlanmış, sürükleyici ve anlatı zahmetsizce akıyor."
Purbeck Gazette

Soğuk bir Kasım gecesi geç saatlerde Dorset sahil kasabasındaki ıssız bir patıkada genç bir kadının cesedi bulunur. Kadın bıçaklanarak öldürülmüştür.

kalp.

DCI Sophie Allen ve ekibinin çözmesi gereken basit bir suç gibi görünmektedir. Ama kurbanın annesi ertesi gün boğulmuş olarak bulununca

Sabah. DCI Sophie Allen, kurbanların şiddet ve gözdağı içeren gizli geçmişleri olduğunu keşfettikçe dava daha da karmaşık bir hal alır. Bariz bir şüpheli var ama Dedektif Allen ikna olmuş değil. Acaba

Gölgelerde gizlenen başka biri, çarpık bir intikam peşinde koşan, vahşice saldırgan biri olabilir mi?

